

73

புத்தூர் மழவ கந்தைய

பாரம்பரியம்

(மழவராயர் கந்தையா வரலாறு)

ஆசிரியர்
த. சண்முகநாதன்

சிவமயம்

பிறப்பு:

23.08.1887

இறப்பு:

15.05.1936

புத்தூர்

வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா

புத்தூர் மழைகந்தையா பாரம்பரியம்
(மழைவறாயர் கந்தையா வரலாறு)

ஆசிரியர்
த. சங்கரகந்தாசன் பி.ஏ. (இலங்கை)
புத்தூர்

வெளியீடு:
பனையாறுவாசலில் சங்கம்
வா/ ஸ்ரீ சோழக்கந்தையா,
புத்தூர்.

உ
சிவமயம்

புத்தூர் மழுவகந்தைய பாரம்பரியம்
(மழுவராயர் கந்தையா வரலாறு)

ஆக்கியோன்
த. சண்முகநாதன் பி.ஏ. (இலங்கை)
புத்தூர்

வெளியீடு:
பழையமாணவர் சங்கம்
யா/ ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தக்கல்லூரி,
புத்தூர்.

புத்தக விபரம்

பெயர் : புத்தர் ஸ்ரீ மழுவகந்தைய பாரம்பரியம்
(மழுவராயர் கந்தையா வரலாறு)

பக்கங்கள் : XIV + 180

பிரதிகள் : 500

நூலின் விலை: 500/-

ஆக்கியோன் : த. சண்முகநாதன் பீ. ஏ. இலங்கை
புத்தர்

அச்சகம் : கிருஷ்ணா பிறிண்டேர்ஸ்,
டாக்டர். சுப்பிரமணியம் வீதி,
சுன்னாகம்.
தொ.பே.இல. 0779790815

பதிப்புரிமை : ஆசிரியருக்கே

வெளியீடு : பழையமாணவர் சங்கம்
யா/ ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த கல்லூரி,
புத்தர்.

ஆசியுரை

புத்தூர் அருள்மிகு விசாலாட்சி உடனமர் விசுவநாதசுவாமி கோவில்

பிரதம சிவாச்சாரியார்

பிரமஸ்ரீ சாம் சோமசுந்தரக்குருக்கள்

உண்மை உழைப்பு உயர்வு கொடை இறைநம்பிக்கை ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து உருவம் கொடுத்தால் அது மழவர்கந்தைய என்றே வரும். இவ்வுலகிலே மனிதன் பிறக்கிறான் இயற்கை எய்துகிறான், ஆனால் எல்லோரும் மக்கள் மனதில் இடம்பெறுவதில்லை. தன் குடும்பம் தன் பிள்ளைகள் என்ற ஒரு வட்டத்திற்குள்ள்தான் இருப்பார்கள் என்றும் மக்களின் மனதில் இருப்பவர்கள் ஒரு சிலரே அந்த வரிசையில் மழவராயர் கந்தையா அவர்கள் மும்மணிகளான மூன்று தொண்டுகளை நிறுவியவர் எவ்வளவு செல்வம் இருப்பினும் அதை ஈகை செய்வது எல்லோரும் இயலாதவொன்று அன்னார் ஆன்மா ஈடேற்றத்திற்கு ஆலயம் அமைத்தார். இந்த சிவதர்மத்தை பற்றி வடமொழியிலே உள்ள ஒரு சுலோகத்தின் நேரடியான கருத்தினைத் தருகின்றேன்.

இந்த மானிடப்பிறப்பு அரிதானது. கிடைத்தற்கரியது. அதிலும் சிவதர்மங்களைச் செய்வது என்பது கிடைத்தற்கரியது. அதனால் எவ்வாறாயினும் சிவதர்மங்களைச் செய்வது என்பது கிடைத்தற்கரியது. அதனால் எவ்வாறாயினும் சிவதர்மங்களை செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு சிவதர்மங்களைச் செய்பவர்கள் இவ்வுலகில் இஷ்டமான வாழ்வும் இவ்வுலகை நீத்ததும் சிவலோகம் சென்று சிவனோடு ஒன்றாயிருக்கும் பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைவார்கள். இதில் எந்த சந்தேகமும்

இல்லை என்ற இஸ்ஸலோகத்திற்கு அமைய ஆன்மா லயிக்கும் இடமான ஆலயத்திதையும் கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர் என்ற வள்ளுவன் வாக்குக்கமைய எல்லோருக்கும் கல்விச் செல்வம் கிடைக்க அறிவாலயமான சோமஸ்கந்தக் கல்லூரியையும் ஏழை எழியோர் வயிற்றுப்பசியைத் தீர்க்க அன்ன சத்திரத்தையும் நிறுவிய அன்னார் புகழ் சைவமும் தமிழும் இருக்கும்வரை இந்த உலகத்தில் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் என்று கூறி அவர் வாழ்வு பற்றி கூறும் இந்நூலானது மழவராயர் - கந்தையா தொடர்பான போதிய தகவல்களை தந்துதவும் தன்மையில் ஒரு அரிய பொக்கிசமாகும். இதன் ஆசிரியர் அன்பர் சண்முகநாதன் சமய பக்தி மிக்கவர் எமது ஆலயத்தின் தொண்டர். அன்னாரின் தொண்டு தொடர வேண்டியும் அவரது இத்தகைய புத்தக வெளியீடுகள் மேலும் தொடர வேண்டியும் எல்லாம் வல்ல விசாலாக்ஷியம்பிகா சமேத விஸ்வநாதப்பெருமானை திரிகரண சுத்தியுடன் பிரார்த்தித்து ஆசி கூறி அமைகிறேன்.

சாமி சோமசுந்தரக்குருக்கள்

பிரதம சிவாச்சாரியார்

சிவன் கோவில்

புத்தூர்.

அதிபரின் வாழ்த்துரை

வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா பல அறங்களை மேற்கொண்டிருந்தபோதும் அவ்வறங்கள் அவ்வறங்களின் தன்மை செயற்பாடுகள் பற்றி போதிக்கும் ஆவணங்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்படாதுள்ள நிலையே இன்றுவரை காணப்படுகிறது.

இந்நிலையை மாற்றும் போக்கில் திரு. த. சண்முகநாதன் அவர்கள் வள்ளலார் தொடர்பான விபரங்களைப் பெற்று அவற்றை வகைப்படுத்தி பெருமளவில் ஒழுங்குபடுத்தி ஓர் ஆவணமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு உழைக்கிறார். இது வள்ளலார் பணிகளை ஆவணப்படுத்தும் முதல் முயற்சியாகும். இதனால் இதனை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வது நமது மனிதத்துவக் கடமையாகும். அதனால் அதனை வாழ்த்தி அமைகின்றேன்.

“வாழ்க வள்ளலார் நாமம்
வளர்க அவர் தொண்டு”

சு. இராசமகேந்திரன்
அதிபர்
யா/ சோமஸ்கந்த கல்லூரி
புத்தூர்.

அணிந்துரை

எல்லோர்க்கும் இலவசமாய் கல்வி வழங்க பெருமனது கொண்டு “உலக நன்மை பொருட்டாய்” இக்கல்லூரியை நிறுவுகிறேன் என உயில் வரைந்து 80 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே மானிடத்திற்கு பன்முக சேவையாற்ற முற்பட்ட அமரர் மழவராயரையும் மரபுவழியையும் காலங்கடந்தேனும் மனதிருத்தி நினைவுபடுத்தி அவர்தம் அரிய வரலாற்றை நூல்வடிவாக்கி வாசகர் கரங்களில் தவழவிட்ட திரு. தம்பிப்பிள்ளை சண்முகநாதன் பாராட்டுதற்குரியவர்.

180 பக்கங்களில், 10 இயல்களில் மழவராயரும் அவர்தம் மரபுவழி வந்தவர்களும் ஆற்றிய அரிய இறைபணி, கல்விப்பணி, தர்மப்பணி ஆகியவற்றைப் பட்டியலிட்டும், பரீசலித்தும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளார். அவரது சேவைகளை ஆவணப்படுத்திய முதல் நூல் என்ற வகையில் கற்றலில் ஆர்வம் கொண்டோருக்கு இன்னூல் பெருவிருந்தாய் அமையும்.

மழவரும் மரபு வழியினரும் இந்து மதத்திற்கும், இனிய தமிழுக்கும் தொண்டாற்ற முற்பட்டநேரம் நாடு அன்னியராட்சிக்கு உட்பட்டு இருந்த காலமாகும். இக்காலகட்டத்தில் இவரது பணி போன்றவற்றை வேறு சிலர் சுதேச பற்றாளர்கள் சங்கம் அமைத்தும், சபை அமைத்தும் மேற்கொண்டிருந்தனர். எனினும் மழவரும் மரபினரும் தனித்தாய் தனித்துவமாய் தமிழையும் சைவத்தையும் போற்றுதல் பிறந்ததன் பயனே என நினைத்து செயல்பட்டமை பெருமைக்குரியதாகும். இப்பணிக்காய் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பணித்திருந்தனர். இத்தகைய ஆளுமை மிக்க மனிதர்களின் ஆதர்சமான சேவைகள் இன்று ஒரு வரலாறாய் வெளிவந்து எம் கையில் தவழ்கிறது.

புத்தூர் கிராமத்தின் பெருமையை மண்ணின் மாண்பை மக்களின் மகிமையை, மழவர் மரபின் மேன்மையைக் குறித்து தமிழ் ஆய்ந்த தமிழர் வாழ்வு குறித்து ஆராய்ந்த விதேச அறிஞர்கள் பலர் மெச்சத்தக்க கருத்துக்கள் பலவற்றை வெளிப்படுத்தி இருந்தனரேனும் அவைகுறித்து இன்னூலசிரியர் இந்நூலில் அறியப்படுத்தவில்லை. பழம் பெருமைகளை பேசுவதால் பயனேதும் இல்லை என நினைந்தும் காலகட்டத்தில் துரித கதி வேகத்தில் இடம்பெறும் மாற்றங்களை கருத்திற்கொண்டு எது எங்கு எப்போது தேவையோ அதை மட்டும் இங்கு ஆவணப்படுத்தியுள்ளார்.

இன்னூலில் பாரம்பரியம் வள்ளண்மை போன்ற எண்ணக்கருக்களை தெளிவுபடுத்தியும் வரையறைப்படுத்தியும் இருப்பது மழவர் பரம்பரை சேவைகளை ஆவணப்படுத்தியதற்கும் மேலாய் நூல் நுகர்வோர்க்கு அறிவியல் செய்திகளையும் வழங்கியதாகவும் அமைகின்றது.

பல சந்ததிகளாய் இரத்த உறவு வழித் திருமணங்களை மழவர் மரபினர் மேற்கொண்டு வருவதால் மரபுவழியாகக் கட்டிக் காத்துவரும் உயர் விழுமியங்கள், அடுத்தடுத்து வரும் சந்ததியினருக்கு காவிச் செல்லப்படுகின்றது என்கிற கருத்தமைவை இன்னூலாசிரியர் இன்னூலில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இக்கருத்தமைவு விஞ்ஞான நோக்கில் பொருத்தப்பாடு குறைந்ததொன்றாய் காணப்படினும், மெஞ்ஞானப் பார்வைக்கு எஞ்ஞான்றும் பொருந்துவதாகவே காணப்படுகின்றது. “எழு பிறப்பும் தியவை தீண்டா”, “ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி” போன்ற குறள்கள் இக்கருத்தமைவை வழிமொழிகின்றன. சமகால உளவியலாளர்களில் பெரும்பான்மையோர் பரம்பரை பரம்பரையாக குண இயல்புகள் மரபணுக்கள் ஊடாக காவிச் செல்லப்படுகின்றது. என்கின்ற கருத்தமைவை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மழவரின் சேவைகளாய் சாமானிய மக்களின் பார்வையில் படுவது கோவிலும் கல்லூரியும் அன்னசத்திரமுமாகும். இவை வெறும் உடலங்களே. இவற்றின் உயிராய், உயிர்ப்பாய் உள்ளவை இவற்றுக்கென வள்ளலார் வரைவித்த சாதனங்களான அறக்கட்டளைகளாகும். உயிராய் இவ் அறக்கட்டளைகளின் சாரம்சத்தை இந்நூலாசிரியர் இன்னூலில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இச்செயற்பாடானது மழவரின் சேவைகளை மதிப்பீடு செய்யவும் அதனை அனைவரும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்கின்ற விழிப்புணர்வையும் ஏற்படுத்த வழிசெய்யும்.

வள்ளலின் வரலாற்றினை வெளிப்படுத்திய முதல் நூல். அமரரின் வரலாற்றை உலகிற்காய் தந்த நூல் என்கின்ற தாரன்மியத்தால் காய்தல் இன்றி உவத்தலே சான்றோர்க்கு அழகாகும். இன்னூலை மனமார பாராட்டுவதுடன் மழவரது அறக்கட்டளைகள் ஒவ்வொன்றும் குறித்துமாய் ஆராய்வதோடு கூடிய ஆவணத்தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவரவேண்டும் என்கின்ற வேட்கையுடனும், நூலாசிரியருக்கு நிறைந்த வளத்தையும், நீண்ட ஆயுளையும் எல்லாம் வல்ல புத்தூருறை ஸ்ரீ விசாலாட்சி உடனமர் விஸ்வநாத பெருமானை வணங்கவேண்டி வேண்டுதல் செய்வதுடன் எனது அணிந்துரையை நிறைவு செய்கின்றேன்.

பேராசிரியர். க. சிவானந்தமூர்த்தி,
மெய்யியல் துறை,
யாழ். பல்கலைக்கழகம்.

“ஈஸ்வரிபுரி”
புத்தூர் கிழக்கு,
புத்தூர்.

எனது உரை

இந்த நாட்டில் உதித்த வள்ளல்களுள் பெரும் கொடை வள்ளலாக திகழ்ந்த பெருமை அமரர் புத்தூர் மழவராயர் கந்தையாவுக்கு உண்டு. அவர் மனிதருள் மாணிக்கம் ஆவார். உலக ஆசாபாசங்களுக்கு அப்பால் தன் சமூகத்தைப்பற்றி சிந்தித்த காரணத்தினால்தான் கோவில், பாடசாலை, அன்னசத்திரம் என மூன்று நிறுவனங்களை அமைத்து அவற்றின் செயற்பாடுகளுக்குகென கோடானுகோடி பெறுமதியான சொத்துக்களை தர்மசாதனம் செய்து அந்நிறுவனங்களது நிலைபேறான தன்மைக்கு வித்திட்டு அதன்மூலம் தான் பிறந்த வாழ்ந்த சமூகம், ஆன்மீக ரீதியாக, அறிவு ரீதியாக, மனிதத்துவரீதியாக முன்னேற வழிகண்டவர். அவரது சேவைகளினால் எம்சமூகம் வளர்ச்சி கண்டது.

நாமும் மனிதர்தான். என்றாலும் நாம் அந்த “நல்லார் ஒருவர் உள்ளே” என்ற பகுப்புக்குள் வந்தோமா? நாம் ஆசையின் பாற்பட்டு பொருள் தேட முனைகின்றோம் அவர் தம்மிடம் இருந்த பொருளை தன் சமூகத்திற்காக தானம் செய்தார். அதனால் அவர் “செயற்கரியன செய்தவராக” காணப்படுகின்றார்.

வள்ளல் பெருமகனார் மழவகந்தையனார் பற்றி அறிந்துகொள்ள இடுக்ககூடிய சான்றுகள் அவரால் ஆக்கப்பட்ட தருமசாதனங்கள் மட்டுமே. இதனைவிட அவரது உறவினர்களிடமிருந்து பெற்ற தகவல்களையும் கோவில் குடமுழுக்கு - 1989 மலரில் இடம்பெற்ற தகவல்களையும் பயன்படுத்தி “புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்” என்ற இந்நூலை ஆக்கி உங்கள் கைகளில் தவழவிட்டுள்ளேன். எனது அறிவுக்கெட்டியவரை பெற்றுக்கொண்ட தகவல்களை உரியமுறையில் பயன்படுத்தியுள்ளேன். அன்னாரின் வள்ளன்மையின் காரணமாக அமைந்த பாடசாலை கல்லூரியாக வளர்ச்சி கண்ட காரணத்தினால் அங்கு படித்து பல்கலைக்கழகம் சென்றுபட்டம் பெற எனக்கு முடிந்தது. இல்லையேல் என்போன்ற எத்தனையோ ஏழைமாணவர்கள் பல்கலைக்கழகப் படிக்கட்டுக்களை கண்டிருக்க முடியாது. நாம் செய்த தவப்பயன் காரணமாக ஈடேறினோம். நாம் சோமஸ்கந்த பெருமானின் பெருங் கருணையை அருட்கடாட்சத்தை அதிபர் சுப்பிரமணியம் குமாரசுவாமி மூலம் பெற்றோம். அவர் எமது சற்குருவாக வாய்த்தார். அருணகிரியாருக்கு முருகப்பெருமான் குருவாக அமைந்தாற்போல எமக்கு அவர் குருவாக வாய்த்தார். அதனால் நாங்கள் உருவாக்கப்பட்டோம். இதற்கு கைமாறு செய்யும் முறையிலே உங்கள் கரங்களில் இச்சிறிய புத்தகம் தவழ்கிறது. இதனை ஒரு பூரணமான புத்தகமாக எழுதினேன் என்று கூறும் தைரியம் எனக்கில்லை. உலக அறிவு வளர்ச்சிப்போக்கில் இது ஒரு சிறிய நூல் என்றே கருதத் தக்கது. அதனை தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களாக. இந்த நூல் ஒரு சிறியநூல்தான் அதில் இன்னும் சேர்க்கப்பட வேண்டிய விடயங்கள் பலவாறாக இருக்ககூடும் இந்நூலில் பிழைகளும் உள்ளன. இவை எல்லாம் கவனிக்கப்பட வேண்டியவையாக உள்ளன.

இச்சிறிய நூல் மூலம் எமது வள்ளலார் தொடர்பில் பல விடயங்களை தங்களுக்கு தரமுயன்றுள்ளேன். எனது அறிவுக் கெட்டியவரை நான் பெற்ற தகவல்களை சரியாக அமைத்துள்ளேன் என்று கருதுகிறேன். இது ஒரு ஆய்வு நூலுமல்ல எமது வள்ளலார் பற்றிய சில விடயங்களை ஆய்வுக்குட்படுத்த விரும்பும் அன்பர்களுக்கு தேவையான தகவல்களை இந்நூல் கொண்டுள்ளதென்றே கருதுகின்றேன். இந்தநூல் எமது பிரதேச வரலாற்றை வள்ளலார் காலத்தின் முன் வள்ளலார் காலத்தின் பின் எனப் பிரித்து ஆராய வேண்டியதன் அவசியத்தை காட்டி நிற்கின்றது எமது இளையோர் இது விடயத்தில் அக்கறை கொள்வது எமது நாட்டிற்கு நன்மை தருவதாகவே அமையும்.

இந்த இடத்திலே இந்நூலை நான் எழுத வேண்டுமென வேண்டி பல ஆலோசனைகள் வழங்கிய சோமஸ்கந்தனின் மைந்தர்களான கலாநிதி ப. புஸ்பரத்தினம், பேராசிரியர் க.சிவானந்தமூர்த்தி என்போருக்கு நன்றி. இந்நூலை எழுத வேண்டுமென கல்லூரி அதிபரை அணுகியபோது அவர் என்னை ஊக்கப்படுத்தும் வகையில் சில ஆவணங்களை தந்துதவினார். கல்லூரி அதிபருடன் எனது நோக்கத்தை இணைக்க உதவிய கல்லூரி உப அதிபரையும் ரூபகமூட்ட விரும்புகிறேன். அவரும் சோமஸ்கந்த மைந்தனாவார். அடுத்து சோமஸ்கந்த கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற இளைப்பாறிய சேவைக்கால ஆலோசகர் திரு. செ. விஸ்வலிங்கம் அவர்கள் தன்னால் தயாரிக்கப்பட்ட நூல் ஒன்றை என்னிடம் தந்து எனது நோக்கம் ஈடேற உதவினார்.

ஒருகாலத்தில் நான் ஆறுமுகநாவலர் தொடர்பாக வலி. தெற்கு பிரதேச நூலகத்தை அணுகியபோது அங்கு தேவையான உதவிகளை அன்றைய நூலகர் அத்தணப்பெருந்தகை திரு. செளந்தரராஜன் ஐயர் அவர்கள் எனக்கு உதவியதோடு அவரே நான் எழுத வேண்டும் என வற்புறுத்தி என்னை எழுத்தாளனாக்கினார். அவர் காசிவாசி செந்திநாத ஐயர் பற்றி என்னை எழுதும்படி தூண்டி தகவல் தேட்டத்திற்கான நூல்களையும் தந்து கொண்டார். சுற்றில் நான் எழுதிய அக்கட்டுரையினை தனது “வெள்ளிமலை” சஞ்சிகையில் வெளியிட்டு எனக்கு மேலும் ஊக்கம் தந்தார். இதனால் அவரையும் இந்த நேரத்தில் ரூபகப்படுத்த விரும்புகின்றேன். நன்றி மறப்பது நன்றன்று. இந்நூலுக்கு ஆசியுரை வழங்கிய எனது மதிப்புக்குரிய குரு எமது சிவாலய சிவாச்சாரியார், சாமிசோமஸ்கந்தரக் குருக்களையும் மனத்திலே நிறுத்துகின்றேன். இந்நூலுக்கு அணிந்துரை வழங்கிய அன்பர்களுக்கும் நன்றி. அடுத்து இந்நூலை அமகுற அச்சிட்டு வெளியிட உதவிய கிருஸ்ணா பிறிண்டேர்ஸ் உரிமையாளர் பணியாளர் முக்கியமாக கணணி தட்டெழுத்தாளர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் முடிவாக இந்நூலை ஆக்குவதற்கு உதவிய அனைத்து இதயங்களுக்கும் எனது நன்றிகளை பணிவுடன் தெரிவிக்கின்றேன்.

வாழ்க மழவகந்தையனார் நாமம் -
எல்லாப்புகழும் - சோமஸ்கந்தருக்கே - வளர்க

அன்பன்
த. சண்முகநாதன்
புத்தூர்.

பொருளடக்கம்

வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா படம்
 சூசியுரை
 வாழ்த்துரை
 அணிந்துரை
 எனது உரை
 நூல் சமர்ப்பணம்

III
 V
 VI
 VIII

இயல் 1 அறிமுகம்

1 - 11

- ◆ அ. மழவ கந்தையனார் பணிகள்
- ◆ விடயப்பிரதேசம்
- ◆ காலப்பின்னணி

இயல் 2 பாரம்பரியமும் வள்ளன்மையும்

12 - 36

- ◆ பாரம்பரியம் என்றால் என்ன
- ◆ வள்ளன்மை என்றால் என்ன

இயல் 3 மழவகந்தையனார் வாழ்வும் வளமும்

37 - 52

- ◆ மழவ கந்தையனார் குடும்பப்பின்னணி
- ◆ பிறப்பும் இளமையும்
- ◆ தந்தையாருக்குத் தவதல்
- ◆ கிராமிய விவசாயமும் புகையிலை வர்த்தகமும்
- ◆ சொத்துச்சேர்த்தல்
- ◆ மழவராயர் இறப்பும் கந்தையனார் முதன்மை பெறலும்

இயல் 4 மழவகந்தையனார் பணிகள்

- ◆ கோவில் அமைத்தல்
- ◆ கல்லூரி அமைத்தல்
- ◆ அன்னசத்திரம் அமைத்தல்

53 - 122

இயல்	5	பிறப்பணிகள்	123 - 128
இயல்	6	மழவகந்தையனார் தர்மசாதனங்களும் அவற்றின் முக்கியத்துவமும் நிறுவனங்களின் இன்றைய நிலையும்	129 - 159
இயல்	7	மழவகந்தையனார் பரம்பரையின் அறிப்பணிகள்	160 - 169
		♦ திருமதி சிதம்பரம் சிற்றம்பலம்	
		♦ திருமதி சின்னத்தங்கச்சி குமாரசாமி	
		♦ திருமதி வள்ளிப்பிள்ளை கந்தையா	
		♦ திருசிவசம்பு சிற்றம்பலம்	
		♦ ஏனையோர்	
இயல்	8	குலமுறைத் திருமணங்கள்	170 - 174
இயல்	9	மழவகந்தையனார் ஓர் மதிப்பீடு புத்தூர் மழவராய முதலியார் வம்சாவழி	175 - 180

வள்ளலார் கீதம்

பல்லவி

வாழ்க உன்நாமம் கந்தைய மன்னா
வாழ்க உன் அறங்கள் வரைமீது கடர் போல்

அனுபல்லவி

குணமென்றும் குன்றேறிநின்றொளிர் குழகா
மணம் விரி கல்வியாம் பயிர்வளர் மழையே

சரணம்

ஏழ்மை சேர் ஆயிரம் ஆயிரம் மாணவர்
வாழ்வுதுலங்கிட கல்லூரி வகுத்தாய்
மாந்தருள் மாணிக்கம் நின் புகழ் மாலையை
கவி வேந்தனாம் கம்பனும் பாடவும் வலனோ

துயர் நீனைவாக.....

பத்து மாதம் சுமந்திருந்து பெற்றாள்
பகல் இரவாய் விழித்திருந்து வளர்த்தாள்
வித்தகனாய் கல்வி பெற வைத்தாள்
மேதினியில் நாம் வாழ செய்தாள்
அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை
அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை
அவள் அடி தொழ மறப்பவர் மனிதரில்லை
மண்ணில் மனிதரில்லை
அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை

துன்பமும் தொல்லையும் ஏற்றுக் கொண்டே
துன்பமும் தொல்லையும் ஏற்றுக் கொண்டே நம்மை
சுகம் பெற வைத்திடும் கருணை வெள்ளம்
சுகம் பெற வைத்திடும் கருணை வெள்ளம்
அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை

நாளெல்லாம் பட்டினியால் இருந்திடுவாள்
ஒரு நாளிகை நம்பசி பொறுக்க மாட்டாள்
மேலெல்லாம் இளைத்திட பாடுபட்டே
நேர்மையாய் நாம் வாழ செய்திடுவாள்
அன்னையைப் போல் ஒரு தெய்வமில்லை.

- திரைக்கவிஞர் - கவியரசு.

சிவபயம்

நூல் சமர்ப்பணம்

அடியேனை பத்துமாதம்
சுமந்து, பெற்று தாலாட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து
படிக்க வைத்து அவையில்
முந்தியிருப்பச் செய்த எனது தாயார்

அமரர். தெய்வானைப்பிள்ளை தம்பிப்பிள்ளை

சீரம் தாழ்த்தி வணக்கித் தீர்தூலை சமர்ப்பணம்

செய்கிறேன்

“தாயிற் சிறந்ததொரு கோயிலுமில்லை”

தோற்றம்:

16

-

08

-

1927

மறைவு:

24

-

11

-

2010

எனது தாயார் மழுவராயர் வீட்டிற்கு பெண் கொடுத்த பரம்பரையில்
மணமகள் உரிமையுடன் புகுந்து, வாழ்ந்து நன்றி மகவுகளுள்
ஒருத்தரை மழுவராயர் பரம்பரைக்கு மணமகனாக வழங்கி
அவர்களின் சம்மந்தி ஸ்தானத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு
அப்பரம்பரை நீடு வாழ வழி கண்டவர்.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

1. அறிமுகம்

என்று வரலாறு ஆரம்பித்ததோ அன்று முதல் இன்றுவரை வரலாற்றின் பரிணாம வளர்ச்சியில் ஒவ்வொரு யுகபுருஷர்கள் தோன்றி தான் வாழ்ந்த சமூகம், தனது மொழி, தனது மதம், தனது இனம் உயர்வதற்கு தேவையான ஒருசில பணிகளை நற்காரியங்களை மேற்கொண்டு மறைந்துள்ளனர். அவர்கள் ஒன்றில் தன் இனம் வாழ வேண்டும் என்பதற்காகவோ அல்லது தனது மதம் வாழவேண்டும் என்பதற்காகவோ செயற்கரியன செய்து, அதில் தம் நோக்கம் நன்கு தொடர்ந்து நிறைவேற அதன் பூரணத்துவத்திற்காக வழிகாட்டி அமைந்து தம்மை அர்ப்பணித்தவர்களாக எம் கண்களில் காட்சி தருகின்றார்கள். எம் தாய் மண்ணாம் தமிழ்நாட்டிலே தமது மக்களின் சமயவளர்ச்சிக்கும் மொழி வளர்ச்சிக்கும் தம்மாலானது செய்த பலரைப்பற்றி வரலாறு எமக் அறியத்தந்துள்ளது. தமிழகம் கண்ட சோழர் ஆட்சி எமது நாட்டிலும் பல அடையாளங்களைப் பதித்து அகன்றது. பல்லவர் ஆட்சி பக்தி இலக்கியத்துக்கு பெயர் பெற்று விளங்குகின்றது. அப்போ தோன்றிய அருளாளர்கள் அங்குள்ள கோவில்களை மட்டுமன்றி எமது நாட்டுக் கோவில்களையும் அகக் கண்களால் கண்டு பாடிப்பரவின். சங்கம் அமைத்துத் தமிழ் பரப்பியபோது ஈழத்துப்பூந்தேவனார் என்ற புலவருக்கும் அங்கு சங்கப்பலகையில் இடங்கிடைக்க அவரும் தமிழ் செய்தார் என்பதுவும் வரலாறு கண்ட, கூறிய பாடங்களாகவுள்ளன.

இலங்கையில் சங்கிலி மன்னர்கள் காலத்திலும் ஆரிய சக்கவரவர்த்திகள் காலத்திலும் சைவமும் தமிழும் செழித்தோங்கியது. பரராசகேர மன்னனும் செகராசசேகர மன்னனும் தமிழ்வாழ், சைவம் வாழ், தம்மை அர்ப்பணித்ததாக அறிந்துள்ளோம். பல கோவில்களைக் கட்டிப் பரிபாலித்ததுடன் அவர்களது அரசசபை விற்பன்னர்கள் பல

சமய நூல்களையும் சாஸ்திர, வைத்திய நூல்களையும் ஆக்கினர். ஆக்கியவற்றைப் பாதுகாத்தனர். அரசர்களும் அவற்றை அழியவிடாது பாதுகாத்து வந்தனர். எமது துரதிஸ்டம், பிறநாட்டவர் “கிறிஸ்தவர்களையும் வாசனைத் திரவியங்களையும் தேடிவந்து” நமது முதுசெம்களையும் நமது தமிழ்ச்சமூகம் பேணிய சமூக, சமய மொழிசார் விழுமியங்களையும் அழித்தனரேயன்றி வேறெதனையும் அவர்கள் எமக்குத் தந்திலர் என்பது சைவ மெய்யியலாளர் கூற்று.

போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த, ஆங்கிலேயப் படையெடுப்புகள் யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் சுமார் ஐந்நூறுக்கும் மேற்பட்ட சைவக் கோவில்களை அழித்தன. இங்கு சுட்டப்பட வேண்டிய அம்சம் என்னவென்றால் போர்த்துக்கேயர் வந்தபோது சுதேச அரசர்களுடனும் அவர்தம் படையினருடனும் போரிட்டனர். ஆனால் ஒல்லாந்தர் தம் ஆதிக்கத்தினை விஸ்தரிப்பதற்கு போர்த்துக்கேயருடனும் அதேபோல ஆங்கிலேயர் தாம் தம் ஆதிக்கத்தினை விஸ்தரிப்பதற்கு ஒல்லாந்தருடன் போராடியபோது அதற்கு சைவத்தமிழ் மக்கள் பகடைக்காய்கள் ஆகினர். அவர்தம் சமூக கலாச்சார விழுமியங்களும் பாழடிக்கப்பட்டன. அதனால் ஆங்கிலேயர் 1796ல் எமது நாட்டைக் கைப்பற்றியபோது தமது மதம் பரப்பும் நடவடிக்கையில் மிக ஆவேசமாக மிலேச்சத்தனமாக நடந்துகொண்ட காரணத்தால் மத ரீதியாகவும் மொழி ரீதியாகவும் தமிழ் மக்கள் தங்குநிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். தமது இறைவழிபாட்டிற்கு கிறிஸ்தவத்திலும் தம் பேச்சுவழக்கத்திற்கு ஆங்கிலத்திலும் தாங்கியிருக்கவேண்டிய ஒரு “இருண்ட காலத்தை” அனுபவிக்கும்படி அன்றைய ஆட்சியாளர்களால் நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

19ம் நூற்றாண்டில் இந்நிலை நீடித்துக்கொண்டிருந்தபோது பென்ஜியன் பாதிரியாரும் வெஸ்லியன் மிசனும் மதப்பரம்பலை பரந்தளவிலும் செறிந்தளவிலும் செய்துகொண்டிருந்தது. அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் பெயர்படைத்த பிரபுக்கள் பலர் கிறிஸ்தவத்தில்

இணைந்த வேளையில் தான் யாழ்ப்பாணத்து சைவ மக்களையும் அவர்தம் சைவ வாழ்வினையும் அர்தம் வளத்தினையும் காக்கவென ஆறுமுகநாவலர் அவதரித்தார். ஆறுமுகநாவலர் 1822ல் பிறந்தவர். 1847ல் சைவ மக்களை விழிப்படையச் செய்ய பிரசங்க மரபினை ஆரம்பித்தவர். பல நூல்களை தமிழ் வாழ சைவம் வாழ இயற்றியவர். அவற்றை அச்சிற்பதித்து பிற்கால சந்ததிகளிடம் வழங்கியவர். அதனால் சைவமறுமலர்ச்சியுக்ம் ஒன்றை 1850ம் ஆண்டுகாலப்பகுதியில் ஏற்படுத்தியவர். அந்த மறுமலர்ச்சியுக்ம் அவரின் பின் அவரது சீடர்களாலும் தமிழ் சைவ அறிஞர்களாலும் முன்னெடுக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதன் முக்கிய பிரமுகர்களாக செந்திநாதஜயர், அம்பலவாணநாவலர், சபாபதி நாவலர், இணுவில் நடராஜஜயர், மாதகல் ஏரம்பஜயர் என்போர் விளங்கினர். அவர்களைத் தொடர்ந்து சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர் என்போரைத் தொடர்ந்து புலோலி சிவபாதசுந்தரம், அச்சவேலி குமாரசாமிக்குருக்கள் என்போர் சைவத்தமிழ் வளர தம்மை அர்ப்பணித்தனர்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்டவர்களின் வழியில் நாவலர் பரம்பரை சாராது அதற்கு வெளியே நின்று சைவத்தமிழ் தொண்டு செய்த பரம்பரை. யாழ்ப்பாண சைவத்தமிழ், சைவக்கல்வி வரலாற்றில் இடம்பிடித்துள்ளது. அப்பரம்பரையே புத்தூர் மழவராயர் பரம்பரையாகும்.

மழவ கந்தையனார் பணிகள்

ஆங்கிலேய அரசு தனது அரச நிர்வாகத்தை மாகாண மாவட்ட ரீதியில் பரவலாக்கியவேளை கிட்டத்தட்ட பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் அதி முற்பகுதியில் சுதேசிகளை முதலியார்களாகவும் மணியகாரன்களாகவும் நியமித்ததுடன் உடையார்மார்களை பிரிவுமட்ட நிர்வாகத்தில் நியமித்தது. அவ்வாறு நியமிக்கப்பட்டவர்களிலொருவர்தான் மழவராய முதலியார் என்பவர். நாவலர் பெருமானின் தந்தை ஆராய்ச்சி உத்தியோகம் பார்த்த காலப்பகுதியில் மழவராயர் முதலியார் பதவி

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

பெற்று அரச அதிகாரியாக கடமையாற்றி வந்தார் என்று கூறலாம். தந்தை மழவராயர் முதலியார் பதவியிலிருந்து இளைப்பாறிய காலத்தில் அவர் புத்திரர் சிற்றம்பலம் முதலியாராக 1831ம் ஆண்டில் நியமனமாகி கடமையாற்றி வந்தவேளையில் 1847ல் புகழ்பூத்த வள்ளல் மழவராயர் அவரின் மூன்றாவது புத்திரராக அவதரித்தார். இவரின் புத்திரர் வள்ளல் கந்தையாப்பிள்ளை 1887ல் இப்புவிபில் அவதரித்தார். இவர்கள் அனைவரும் புத்தூரின் பரம்பரையான விவசாயப் பெருங்குடியினராகக் காணப்பட்டனர். மழவராயர் முதலியாரும் சிற்றம்பல முதலியாரும் அந்த நாட்களில் புத்தூரில் பெருநிலக்கிளார்களாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்கள் பரம்பரையாகவே காணி பூமிகளை ஆட்சிப்படுத்தி வந்தவர்கள். மழவராய முதலியாரும் சிற்றம்பல முதலியாரும் அரச உத்தியோகத்தர்களாக இருந்ததன் நிமித்தமாக தம்மை வளம்படுத்தியிருக்கக்கூடிய ஏது நிலைகளும் உண்டு. ஆயினும் அவ்வளியாகப் பொருள் சேர்க்கப்பட்டதற்கான சான்றாதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை. மாறாக மழவராய முதலியார் காலம்முதல் கந்தையா வள்ளல் காலம்வரை பிரசித்தமான புகையிலை விவசாயிகளாகவும் புகையிலை வர்த்தகர்களாக இருந்தார்கள் தவிரவும் மேளி பிடித்து நிலம் செய்து வாழ்ந்து வந்தார்கள் என்பது சர்வ மக்களும் அறிந்த பரம ரகசியமாகும். அதனால் அவர்கள் செல்வச்செழிப்புடன் வாழ்ந்துவந்தனர்.

இக்காலப்பகுதியில் (1820 முதல் 1936 வரையான காலப்பகுதியில்) மழவராய முதலியார் முதல் கந்தையா வள்ளலின் வாழ்நாள் காலம் வரையிலும் சேர்த்த சேர்த்துக்கொண்டிருந்த செல்வத்தைப் பயன்படுத்தி முதலில் மழவராய வள்ளலாலும் பின்பு கந்தையா வள்ளலாலும் தர்மப்பணிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதன் வெளிப்பாடாக புத்தூர் விசாலாட்சி சமேத விஸ்வநாதர் ஆலயம் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தா கல்லூரி ஆதிபாாம் தூபனங்களை அமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்ட அதேநேரம் தம்மிடம் இருந்த செல்வத்தைப்

பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாணம் நகர்ப்பகுதியில் கட்டிடத் தொகுதிகளையும் தென்மராட்சிப்பகுதியின் தென்னந்தோட்டங்களையும் கொள்வனவு செய்தனர். கந்தையா வள்ளல் தந்தையினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பணிகளை பராமரித்ததுடன் அவற்றை தந்தையின் இலட்சியத்திற்கு கமைவாக செயற்படுத்துவதில் கவனமெடுத்தார். புத்தூரில் ஓர் அன்னசத்திரம் அமைத்து சமூகசேவை செய்யும் நோக்கத்தையும் ஈடேற்றுவதில் கண்ணும் கருத்துமாகச் செயற்பட்டதுடன் நல்லூரில் ஒரு வீட்டினை கொள்வனவு செய்தார். அதனை கதிர்வேல்யுத சுவாமி அன்னசத்திரம் என்ற பெயரில் செயற்படுத்தினார்.

மழவராயர் - கந்தையா என்போர் மேற்கொண்ட அறப்பணி, சிவப்பணிகளில் அவர்களால் கவனிக்கப்படாத சில விடயங்களை மழவராயர் - கந்தையா வழிவந்த அவர்களது குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிலர் மேற்கொண்டனர்.

ஆக சென்ற நூற்றாண்டின் முற்பகுதிவரை புத்தூர் மழவராயர் அவர்தம் புத்திரர் கந்தையா என்போர் மேற்கொண்ட சிவப்பணிகள், கல்விப்பணிகள், அறப்பணிகள் என்பவற்றின் ஆய்வாகவே புத்தூர் மழவகந்தையா பாரம்பரியம் என்ற இந்த நூல் அமைகிறது. புத்தூர் மழவராயரும் கந்தையாவும் தமது சிவப்பணியில் சமய குரவர்களையும் அறுபத்துமூவர்களையும் போற்றியவர்கள். அத்துடன் இலங்கையில் சைவ மலர்ச்சியை ஏற்படுத்திய ஆறுமுகநாவலர் சைவசித்தாந்தத்தினை பெருமைப்படுத்திய செந்திநாதஜயர் ஆகியோரையும் தம்மை வழிப்படுத்திய குரவர்களாக மதித்தவர்கள். அதனால் அவர்களின் பணிகளைக் நன்கு கையாண்டு மழவகந்தைய பாரம்பரியம் என்ற நூலினை பூரணப்படுத்த முயன்றுள்ளேன்.

எமது சைவ தமிழ் மக்களின் வாழ்விற்கு, அறிவிற்கு அவர்களின் ஈடேற்றத்திற்கு இந்தப் பரம்பரை செய்த சேவை தமிழ் மக்களால் என்றும் நினைவுகூரத்தக்கது என்பது மட்டும் எம்மால் எடுத்தியம்பப்பட உகந்தது.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

விடயப்பிரதேசம்

போர்த்துக்கேயர் ஒல்லாந்தர் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியின்போது தமது நிர்வாக நடைமுறைகளுக்கேற்ப நாடு பல பிரிவுகளாக பிரிக்கப்பட்டது. போர்த்துக்கேயர் கோட்டை அரசு, யாழ்ப்பாண அரசு என பிரித்தனர். ஒல்லாந்தர் கொழும்பு கொம்மாண்டோர் பிரிவு, யாழ்ப்பாணக்கொம்மாண்டோர் பிரிவு, காலி கொம்மாண்டோர் பிரிவு என பிரித்தனர். இவர்களின் ஆட்சியில் சைவக்கோயில்கள் இடிக்கப்பட்டன. அதன் இடங்களில் கிறிஸ்தவ ஆலயங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வாலயங்களை மையமாக வைத்து கிராமநிர்வாகப்பிரிவுகள் அமைந்தன. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் மாகாண மாவட்ட பிரிவு கிராம அடிப்படையில் இயங்கியபோதும் அவர்கள் கோவிற்பற்று அடிப்படையிலான பிரிவுகளை அழித்தார்களில்லை. அந்த வகையில் யாழ்ப்பாணப்பிரதேசம் 32 கோவிற்பற்றுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டன. இதில் வலிகாமம் கிழக்குப்பிரிவு மூன்றுகோவிற்பற்றுக்களைக் கொண்டிருந்தது. அவை முறையே கோப்பாய், புத்தூர், அச்சுவேலி என்பன. அவற்றுள் புத்தூர் கோவிற்பற்று புத்தூரை மையமாகக்கொண்ட பல கிராமங்களை உள்ளடக்குகிறது. புத்தூர் கோவிற்பற்று இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது. அவை புத்தூர் வடக்கு, புத்தூர் தெற்கு என்பனவாகும். இந்த இரு இறைகளும் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட கிராம விதானை பிரிவுகள் அல்லது கிராமசேவகர் பிரிவு அடிப்படையில் புத்தூர் கிழக்கு, புத்தூர் மேற்கு, சிறுப்பிட்டி, அச்செழு கிராமசேவகர் பிரிவுகளுள் அடக்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது புத்தூர் கோவிற்பற்றில் அடங்கிய நான்கு பிரிவுகள் இப்போ எட்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவை முறையே புத்தூர் கிழக்கு, புத்தூர் மேற்கு, புத்தூர் வடக்கு, வாதரவத்தை, நவக்கிரி சிறுப்பிட்டி கிழக்கு, சிறுப்பிட்டி மேற்கு அச்செழு என எட்டு பிரிவுகளைக் கொண்டது. இந்த ஆய்வுக்குரிய பகுதியாக புத்தூர் கோவிற்பற்று விளங்குகின்றது.

புத்தார் கிராமம் நீண்டகால வரலாறைக் கொண்டது. பழம் பெருமையுடனும் புதுப்பொலிவுகளுடனும் விளங்கும் திருவூர்களின் நடுநாயகமாக எமது ஊர் விளங்குகிறது. புத்தார் கிராமம்பற்றி கர்ண பரம்பரைக்கதைகளுடன் வரலாற்றாதாரங்களும் உள்ளன. புத்தார் என்பது புதிய ஊர், புதுமையான ஊர், புதுமைகள் நிறைந்த ஊர் என்ற கருத்துகள் உள்ளன. அவற்றின் சில ஆதாரங்களை நோக்குவோம்.

இராஜராஜசோழன் இலங்கையில் தனது அதிகாரத்தை நிறுவ ஏலேலசோழன் என்பவன் பல வழிகளிலும் உதவினான். அந்த உதவிகளுக்குக் கைமாறாக இலங்கையின் வடபகுதி அவனது சிற்றரசு ஆகியது. ஏலேலன் தனது தலைமை அமைச்சன் சேதிராயனிடம் புத்தார் பகுதியில் நிர்வாகத்தை அரசநிர்வாக இலகுவாக்கம் கருதி வழங்கினான். சேதிராயனே அப்பகுதியின் நிர்வாகி எனவும் பிரகடனம் செய்தான். தனது கட்டுப்பாட்டில் வந்த பகுதிகளை திருத்தி நன்செய், புன்செய் நிலங்களாக மாற்றுவதில் சேதிராயன் மிக்ககடுமையாக உழைத்தான். அதனைத் தொடர்ந்து மக்களை அந்த நன்செய் நிலங்களது எல்லையில் குடியேற்றி மக்களது வாழ்விற்கு வழி கண்டான். அப்புதிய குடியேற்றத்தில் குடியேறிய மக்கள் தமது குடியிருப்பு கிராமத்துக்கு புத்தார் என நாமம் சூட்டினர். புதிய ஊர் என்பதால் புத்தார் என்ற பெயரை சூட்டியிருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு.

சோழராட்சியில் தமிழ்நாடு இலங்கை, பர்மா, சீயம் ஆகிய நாடுகள் பிராந்திய ரீதியில் மும்மணிச்சோழ மண்டலம் என்னும் சிறப்புப்பெயரைப் பெற்றது. அதனால் எட்டாம் ஒன்பதாம் பத்தாம் நூற்றாண்டுகளில் பல வணிகக் கணங்கள் சோழ நாட்டிலிருந்து சோழராட்சிக்குட்பட்ட இடங்களில்க் குடியேறின. இந்த வணிகக்கணங்கள் தாம் தாம் எந்தெந்தப் பகுதிகளிலிருந்து வந்து குடியேறினவோ அந்தந்தப் பகுதிப் பெயர்களுையே தாம் குடியேறிய பகுதிகளுக்கும்

குட்டின. அந்தவகையில் இந்தியாவின் புத்தூர்ப்பகுதியிலிருந்து வந்து குடியேறிய மக்கள் தமது குடியிருப்புக்கும் புத்தூர் எனப்பெயர் சூட்டி இருக்கலாம். அப்பெயர் அந்தப்பகுதியின் நிரந்தரப்பெயராக நிலைத்திருக்கலாம்.

யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டில் உள்ள கிராமப்பெயர்கள் பல வகைகளிலும் தென்இந்தியாவின் கிராமப்பெயர்களை ஒத்துள்ளன. உதாரணமாக நல்லூர், திருநெல்வேலி, நாகர்கோவில் முதலிய கிராமப்பெயர்களைக் கூறலாம். இதன்காரணம் அந்தந்தக் கிராமங்களிலிருந்து வந்து குடியேறிய மக்கள் அந்தந்தக் கிராமப்பெயர்களை வைத்தமையே. இது புத்தூர் கிராமத்திற்கும் பொருந்தும். இதனால் புத்தூர்கிராம ஆதிக்குடிகள் இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்தார்கள் என்று நம்பப்படுகிறது.

பத்தாம் நூற்றாண்டில் இராசராசசோழன் தனது அதிகாரத்தை இலங்கையில் நிலைநாட்டியதுடன் அவனது அதிகாரம் இங்கு பரவியது. சோழநாட்டு வணிகக்கணங்களும் யாழ்ப்பாணப்பகுதியில் குடியேறி வணிகம் செய்தனர். தமது வணிகத்தில் சோழநாட்டு நாணயங்களைப் பயன்படுத்தினர். அந்த நாணயங்கள் புத்தூர்கிராமத்தில் காணப்பட்டதனை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம் 1993ம் ஆண்டில் உறுதிப்படுத்தியுள்ளதை பார்க்கும்போது சோழராட்சிப்பகுதி வணிகர் இங்கு வந்து இங்குள்ள மக்களுடன் வர்த்தகம் செய்தார்கள் என்றோ அல்லது சோழராட்சிப்பகுதி மக்கள் இங்கு வந்து குடியேறியதுடன் தமது இந்திய உறவுகளுடன் வர்த்தகத் தொடர்புகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்றோ கருத இடமுண்டு. அதனால் புத்தூர் மக்கள் சோழநாட்டிலிருந்து வந்து குடியேறினார்கள் என்ற கருத்து நியாயப்படுத்தப்படக்கூடியதே. இருந்தபோதும் இந்த நாணயம் ஒன்றை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சோழநாட்டவர் வந்து இங்கு குடியேறினர்

என்று நிலைநிறுத்த முயல்வது என்பது வரலாற்றியலில் நியாயப்படுத்தலுக்குப் போதுமானதல்ல என்பதும் கவனத்திலெடுக்கப் படலாம். என்றாலும் கூறப்பட்ட விடயங்களை சீர்தூக்கி நோக்கும்போது தென்இந்திய அரசுகள் காலத்திற்குக்காலம் தமது ஆட்சியை இலங்கையில் பரப்பியதைத்தொடர்ந்து வணிகர்கள் குழுமங்களாக வந்துள்ளனர். அவர்கள் மாந்தை திருத்தம்பலேஸ்வரம் துறைகளில் நெருக்கமாகவும் உள்கிராமங்களில் மிக ஐதாகவும் குடியேறினர் என்பது பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரலாற்றுண்மை என்பதால் புத்தூரின் ஆதிக்குடிகள் சோழராட்சிப்பகுதியிலிருந்துவந்து குடியேறியவர்கள் தான் என துணிந்து கூறலாம்.

சோழர் ஆட்சிக்காலத்தில் சோழ அரசர்கள் தம் நாட்டில் ஏற்படக்கூடிய கலகங்களை அடக்க வல்ல வீரர்களை தெலுங்கு நாட்டில் இருந்து அழைத்து வந்து குடியேற்றினர். அவர்களுள் ஒரு குழுவினர் தமிழ் நாட்டின் காரைக்காலில் குடியேறினர். இவர்களின் சேவை தொடர் சேவையாக அங்கு காணப்படவில்லை. சோழ அரசர்களின் நல்லாட்சி காரணமாக அமைதி நிலவியது, நாடு செழுமை கண்டது. எனினும் தாம் அழைத்து வந்த தெலுங்கு வீரர்களை கௌரவப்படுத்த முயன்றனர். அதன்படி சோழ மன்னர்களின் கிரீடங்களை எடுத்து முடி சூட்டுபவரிடம் வழங்கும் கௌரவ அந்தஸ்தை வழங்கினர். அதனால் அவர்கள் மாப்பாண முதலியார்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். இந்த குழுவினர் சுமார் பதினான்கு குழுமங்கள் சோழர் ஆட்சியில் இந்நாட்டில் குடியேற்றப்பட்டனர். அவர்களில் ஒரு குடும்பம் புத்தூரிலும் ஏனையோர் மயிலிட்டி, கந்தரோடை, கோப்பாய், புலோலி முதலாம் கிராமங்களில் குடியேற்றப்பட்டனர். இதனை சென்னை பல்கலைக்கழக பேராசிரியர் கோபாலகிருஷ்ணன் தனது தமிழர்தம் மெய்யியல் சிந்தனை என்ற நூலில் கூறியுள்ளார்.

புத்தூர் கிராமத்தின் ஆரம்பம் தொடர்பான சில ஐதீகங்களும் இல்லாது இல்லை. புதுமைகள் நிறைந்த ஊர் புத்தூர் என்ற நிலைப்பாடுபற்றி நாம் சற்று சிந்திக்கவேண்டியவர்களாக உள்ளோம். அப்புதுமைகள்தான் என்ன நிலாவரை என்ற வற்றாத நீருற்று புத்தூரில்தான் அமைந்துள்ளது. ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களுக்கு முற்பட்ட இந்த வற்றாத வாவியின் தோற்றம் பற்றிய கர்ண பரம்பரைக்கதை ஒன்று உள்ளது. இராமன் இராவணனுடன் போர் செய்து வெற்றியுடன் அயோத்தி திரும்பிக்கொண்டிருந்தபோது தனது சிவபூசையினை நிறைவுசெய்யச் சற்றுநேரம் நிலாவரைவாவி அமைந்த பகுதியில் தரித்து தனது சிவபூசைக்கு ஆயத்தமாகினார். அப்போ சிவபூசைக்குரிய நீரைப் பெறும் பொருட்டு தனது வில்லை ஊன்றவே அது வாவியாக உருப்பெற்றது. அதனைத்தொடர்ந்து தேவையான நீரைப் பெற்ற இராமபிரான் தனது சிவபூசைக்கடமையை நிறைவு செய்து அயோத்தி நோக்கி சென்றான் என்பதே அக் கர்ண பரம்பரை கதையாகும். வற்றாத நீருற்று என்பது ஒரு புதுமையே. ஆக புதுமை கொண்ட ஊர் புத்தூர் ஆகியதெனலாம்.

இவ்வூரின் கண் காணப்படும் சில சிறப்பு அம்சங்கள் இவ்வூரை ஏனைய ஊர்களினின்றும் வேறுபடுத்த உதவுகிறது. ஊரில் ஆங்காங்கே காணப்படும் சிறு குளங்கள், ஆவூரோஞ்சுக்கற்கள், சுமைதாங்கியுடனான வட்ட இருக்கைகளும் கிணறுகளும் என்பனவே அச்சிறப்பம்சங்களாகும். இவை மன்னுயிரோம்பி அருளாளும் மக்கள் கூட்டத்தினருக்கான அடையாளங்களாகும். சுமைதாங்கிகளும் இருக்கைகளும் என்பது பண்பட்டதொரு மக்கள் கூட்டத்தின் நன்னோக்குடைய செயற்பாடுகளின் வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன. மாப்பாணன் குளம், வேலர்கலட்டிக்குளம், மடத்தடிக்குளம், வெட்டுக்காட்டுக்குளம், கிராளிக்குளம் நுணுவிக்கும் கிளவதிரைக்குளம், வரிக்கொம்பரைக்குளம், கொடித்தாக்கிக்குளம் என்பன குறிப்பிடப்பட வேண்டியவை. இக்குளங்கள் கால்நடைகளது குடிநீர்தேவைக்காக வெட்டப்பட்டிருந்தன. இவைகள் பண்பாடாக வாழும் ஒரு ஊரின் பாரம்பரியத்தைக் காட்டுவதால் எமது ஊர் புத்தூர்

ஆனது.

மேலே கூறப்பட்ட வரலாற்றுச் சிறப்புகளுடன், சமய அற்புதங்களுடனும், உயர் பண்பாட்டு விழுமியங்களுடனும் எமது ஊர் விளங்கினாலும், மழவராயர் வள்ளலின் பிறப்போடுதான் இந்த ஊரின் 'பொங்காலம்' பிறந்தது எனலாம். நல்லூர் பல சிறப்புகளுடனிருந்தாலும் ஆறுமுகநாவலரினாலேயே அவ்வூர் மேன்மையடைந்தது போல புத்தூரின் மேன்மைக்கும் மழவராயர் குடும்பத்தவரின் நல்லறங்களே காரணம். மழவராயர், கம்பர் காட்டும் வாலி போல சிறியன சிந்தியாதான் அதனால் தன்னை அறியாது விட்டவர். உலகு உய்ய தன்னை ஒறுத்த உத்தமனார் ஆவர். அதனாலன்றோ கோடிக்கணக்கில் பெறுமதி கொண்ட சொத்துக்களை உலக நன்மை கருதி தர்ம சாதனம் பண்ணினார். சைவமும் தமிழும் வாழும் வரை மறைந்தும் மறையாது வாழும் வல்லமை பெற்றோர் வரிசையில் புத்தூர் மழவராயர் கந்தையாவும் இடம்பிடித்தார் என்பதால் புத்தூர் மேன்மை அடைந்தது.

வள்ளல் கந்தையா பற்றியது.....

வள்ளல் கந்தையா தனது கடைக்கட்டிட வாடகைகளை யாழ்ப்பாணத்தில் அறவிட்டபோது ஒருநாள் தனது பாதரட்சைகளை தவறவிட்டுவிட்டார் வீட்டுக்குத் திரும்பும்போது இடைவெளியில் அந்த ஞாபகம் வர தனது வாகனத்தை யாழ்ப்பாணத்துக்குத் திருப்பினார். யாழ். பெரியகடை வீதியிலே அமைந்திருந்த கடையின் முற்பகுதியில் தவறவிட்ட பாதரட்சையை எடுக்க முனைந்தபோது கடை முதலாளியாக இருந்த சு.கை. முதலாளி ஏன் வந்தீர்கள் எனக் கேட்டார் அதற்கு பதிலளித்த வள்ளலார் இச் செருப்பை எடுக்க வந்தேன் என்றார். அதற்கு அம் முதலாளி இப் பழஞ் செருப்புக்காகவா திரும்பி வந்தீர்கள் என்று கேட்டார். அதற்குப் பதிலளித்த வள்ளலார் இப் பழஞ்செருப்பின் உபயோகத்தாலேயே இக் கடையை நான் கொள்வனவு செய்தேன் என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்டதும் முதலாளி வாயடைத்துப்போனார்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

2. பாரம்பரியமும் வள்ளன்மையும்

பாரம்பரியம் என்றால் என்ன?

இன்று இன்னும் கருவில் வளரும் குழந்தை யாரை ஒத்திருக்கும் என்று சுமாராகச் சொல்லக்கூடிய அளவிற்கு பரம்பரைப் பேறுபற்றிய ஆராய்ச்சி முன்னேறிவிட்டது. இந்த ஆராய்ச்சியானது கடந்த ஐம்பது முதல் எழுபது ஆண்டு காலத்தில்த்தான் வளர்ச்சி கண்டது. உயிர்கள் பரம்பரை வழியில் பெறுவது என்ன? அதனை எவ்வாறு பெறுகின்றன என்ற கேள்விகளுக்கு விடை காண்பது மிகச் சிக்கலானது. திருப்தியான பதில் கிடைப்பதற்கு இன்னும் எத்தனை ஆண்டுகள் செல்ல வேண்டுமோ என்று யாரும் எளிதில் கூறிவிட முடியாது. சந்ததிகள் பெருமளவிற்குத் தாய் தந்தையரது இயல்புகளைக் கொண்டிருந்தாலும் சில இயல்புகள் மாற்றம் பெறுகின்றன என்பதும் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. பரம்பரை தொடர்பான சில சிக்கலான பிரச்சனைகளை முதன்முதலில் கையாண்டவர் கிரேக்கர் ஜோகான் மென்டோல் என்பவர். பரம்பரை அல்லது பாரம்பரியம் தொடர்பான சில விளக்கங்களை சில நியமங்கள், பிரமாணங்களின் அடிப்படையில் அவரே முதன்முதல் விளக்கினார். ஏற்கனவே பண்புகள் அனைத்தும் பெற்றோரிலிருந்து பிள்ளைகளுக்குச் செல்லும் முறையிலே ஏதோ ஒரு ஒழுங்கிருப்பதாக ஒரு தெளிவில்லாத முடிவு ஒன்றினை சில ஆய்வாளர்கள் கண்டிருந்தனர். மென்டோல் இந்த பரம்பரை பாரம்பரியம் தொடர்பான ஆராய்ச்சியில் மனிதனிடம் காணப்பட்ட முக்கிய பண்புகளை ஆராய்வதை விடுத்து ஒரு பண்பினை மட்டும் பல தலைமுறைகளுக்குக் கவனித்து வந்தார். இதற்கு புறாஜென் நகரின் கிறிஸ்தவ மடத்தின் தோட்டத்தில் பட்டானிக் கடலைப் பயிர்களை பயிரிட்டு வளர்த்து அவற்றை பயன்படுத்தினார். அதன்படி பண்புகள் ஒவ்வொரு சந்ததியிலும் மிக அழகாகத் தோன்றுவதனை அவதானித்தார். இவரது இந்த முடிவு ஏதோவொரு வகையில் மனிதனுக்கும், விலங்குகளுக்கும், தாவரத்திற்கும் ஒரு படியாகப் பொருந்துவதனையும் அவதானித்தார். அவர் இந்த ஆய்வினைத் தொடர்ந்து எட்டு ஆண்டுகள் மேற்கொண்டே இம் முடிவினைக் கண்டார்.

இவர் தனது அடுத்த கட்ட ஆய்வில் பட்டானிக்கடலை விதைகளை நிற அடிப்படையில் பயன்படுத்தினார் உதாரணமாக சிகப்பு வெள்ளை நிற விதைகளைக் கலப்பு செய்தார். அவ்வாறு செய்தபோது அவற்றின் மலர்கள் வெண்சிவப்பு மலர்களாக மலர்ந்திருப்பதனையும் அவதானித்தார். பாரிய மாற்றங்கள் அல்ல மிக நுண்ணிய சிறுமாற்றங்கள் உடற்கூற்றில் ஏற்படுவது அவதானிக்கப்பட்டது.

அறிவியல் அபிவிருத்தியடையும் வரை பெற்றோரின் இரத்தம் ஒன்று சேர்வதன் காரணமாக சிசுக்களது அமைப்பு பாரம்பரியமாக உருவாகுவதாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் பாரம்பரியமென்பது உயிர்மத்தின் இணைமரபுக் கீற்றுகளில் மாற்றம் தோன்றாதவரை அவை மாறாதுள்ளன என்ற கருத்தினையும் கொண்டு அமைகிறது. அவையே குழந்தைகளது உடற்கூற்று, உளக்கூற்று அம்சங்களை தீர்மானிக்கிறது. பெற்றோரின் அழகு வலிமை என்பன குழந்தைகளில் பிரதிபலிக்கிறது. சில சமயங்களில் பெற்றோரின் மூதாதையரிடம் காணப்பட்ட உயிர்மத்தின் இணைமரபுக் கீற்றுக்களில் காணப்படும் சில பலவீனப்பண்புகள் பிள்ளைகளது அழகு, உள அமைப்பு, உடலமைப்புகளில் மிகச் சிறிய மாற்றங்களையும் ஏற்படுத்தாது விடவில்லை என்பதுவும் கண்டறியப்பட்டது. எனினும் இத்தன்மைய போக்கு மிக அருந்தலாகவே இடம்பெறுகின்றது. இது தவிர சில குடும்பங்களின் பரம்பரைத் தன்மைகளும் குழந்தைகளது உருவாக்கத்திற்கு பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துகின்றது என்பதும் அறிவியல் சார்ந்து அவதானிக்கப்பட்டது.

உடல் உளக்கூற்றுக்களில் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களை அவதானிப்பதற்காக அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளர் ஒரு முயற்சியிலீடுபட்டனர். ஒரு சாதாரண நடுத்தர அந்தஸ்துடைய குடும்பத்திலப் பிறந்த இரட்டைக்குழந்தைகளைக் குறிப்பிட்ட வயது

காலப்பகுதிக்கு மட்டும் பொறுப்பெடுத்து இரண்டு வேறுபட்ட சூழலில் வளர்த்து அவர்களிடம் ஏற்படக்கூடிய மாற்றங்களை அறிய முற்பட்டனர். அதன்படி அவர்கள் வளர்க்கப்பட்டனர். எனினும் அந்த இரு வேறுபட்ட சூழலில் வளரும் ஒரு கற்பப்பையிலுதித்த குழந்தைகளது வளர்ச்சிப் போக்கில் உடற்கூற்றியல் ரீதியாகவோ அல்லது உளக்கூற்றியல் ரீதியாகவோ எந்தத் தாக்கத்தினையும் அவர்கள் வளர்ந்த குழல் ஏற்படுத்தவில்லை என்பதையும் அமெரிக்க ஆய்வாளர்கள் கண்டுகொண்டனர். எனவே பாரம்பரியமும் சூழலும் தம்முள் இணைந்தே மனிதவாழ்வு திறம்பட இயங்கத் தேவையான உடல் உளக் கூற்றுக்களில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன என நிறுவுவதில் தயக்கம் காட்டினர். இவற்றிடையே பல ஒற்றுமைகளும் சில வேற்றுமைகளும் காணப்படுகின்றபோதிலும் அவற்றைப் பிரித்து பகுத்து ஆய்வு செய்வதென்பது சற்று சிக்கலான ஒன்று என காணப்பட்டது. ஒரு மரம் வளர்வதற்கு இந்த வெண்சிகப்பு மலர்களை மீண்டும் இரண்டாம் தடவை கலப்பு செய்தபோது அவை தூயசிகப்பாகவோ தூயவெள்ளை யாகவே மலர்ந்திருப்பதனைக் கண்டார். ஆக அம்மலர்களின் நிறத்தில் பாரிய மாற்றங்கள் தோன்றாததனால் அவற்றின் பண்புகளில் மாற்றம் ஏற்படாது இருந்ததனையும் அவர் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

இவரது அடுத்த கட்ட ஆராய்ச்சியில் மலரின் நிறம் விதைத்தோலின் நிறம் என்பவற்றின் அடிப்படையில் ஆய்வு மேற்கொண்டார். அவ் ஆய்வின்படி ஒரு பரம்பரையைச் சேர்ந்த செடிகள் ஒன்றுடனொன்று கலக்கப்படும்போது அங்கு பாரிய மாறுதல்கள் தோன்றாமையைக் கண்டார். அதனால் அவற்றின் அடிப்படைப் பண்புகள் ஒத்திருந்தமையும் கண்டுகொண்டார்.

மனிதன் தனது பாரம்பரியமூடாகப் பல பண்புகளைப் பெறுகின்றான். அவனால் பண்புகளின் அடிப்படைத்தன்மைகளை மாற்ற முடிவதில்லை. மனிதனை அவனது பாரம்பரியமும் பாதிக்கிறது. புத்தூர் மழைகந்தைய பாரம்பரியம்

ஒவ்வொரு குழந்தையும் தாயின் கருப்பையிலே வளரும்போது அதற்குரிய குழல் அமைந்து விடுகிறது. தாயின் உடல்நிலை அக்கருவினைப் பாதிக்கிறது. பின்னர் அக்குழந்தை பிறந்து வளரும்போது அவ்வளர்ச்சிப்பாதையில் பாடசாலை வாழ்க்கை, நண்பர்களது உறவு, கல்விக்கொள்கை, அரசின் மாமூல் சட்டங்கள், சமூக நடைமுறைகள் போன்ற புறச்சூழல்கள் மனிதப்பண்பு உருவாக்கத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. இதனால் மனிதப்பண்புகள் பாரம்பரியமானவை எனக் கூற முடியாவிடினும் பெரும் பான்மையான பண்புகள் பாரம்பரியமானவையாக இருப்பவையாக உள்ளன. ஒரு மனிதனில் உளக்கூறு உடற்கூறு என்பன முக்கிய கூறுகளாகக் காணப்படுகின்றன. அவையிரண்டும் தமக்குத் தேவையான பாரம்பரியங்களை தமது தாய் தந்தையரிடமிருந்தே பெறுகின்றன. அத் தன்மையானது தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்கிறது. இதனால் பாரம்பரியமென்பது உடலின் அமைப்பு, தோலின்நிறம், முடியின்நிறம், மூக்கு, கண், காது ஆகியவற்றின் அமைப்பு, மண்டையோட்டின் நீள அகலம் போன்ற உடற்கூற்று அம்சங்களில் அவை ஒத்த தன்மையுடனுள்ளது. இந்த ஒத்த தன்மையானது ஒரே பாரம்பரியத்திலுள்ள பெற்றோரிடமிருந்து மட்டுமே அவதானிக்கப்படுகிறது. பெற்றோரின் பாரம்பரியங்கள் மாறுபடும்போது உடற்கூற்றில் நிலம், நீர், காற்று எவ்வளவு முக்கியமாவுள்ளதோ அதே அளவில் பாரம்பரியமும் சூழலும் மனிதனை கட்டுப்படுத்துகிறது. இவை இணைந்தே மனிதனை ஆக்குகின்றன என்ற முடிவு பெறப்படுகின்ற அதேநேரத்தில் மானிடப்புவியியல் அய்வாளர்கள் கண்ட சில முடிவுகளையும் நாம் இங்கு சீர்தூக்கிப்பார்க்கலாம். மானிடப்புவியியலாளர்களது முடிவின்படி சூழலாதிக்கத்தினை கட்டுப்படுத்திய மனிதன் இன ஆதிக்கப்பிடியினின்றும் விடுபட முடியாதவனாக உள்ளான். அதனால் உடற்கூற்று உளக்கூற்று விருத்தியில் சூழலைக்காட்டிலும் பாரம்பரியம் அதிகளவு முக்கியத்துவம் பெறுகின்ற ஒரு போக்கினை நாம் காணலாம். என்றாலும் சூழல் ஆதிக்கம் முற்றாக மனிதனால் கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடியதல்ல என்றொரு நிலையும்

அங்குள்ளது. துருவப்பகுதியை மக்களின் வாழ்க்கைக்குகந்த உஷ்ணவலயப் பகுதியாகவோ அல்லது மத்திமவலயப் பகுதியாகவோ மாற்றமுடியாது. சந்திரனில் காலடி வைத்த மனிதன் அங்கு தொடர்ந்து சீவிப்பதற்கான வழிவகைகளை அறியமுடியாது அவதிப்படுகிறான். எனவே சூழல்பண்புகள் சிறிய அளவிலும் பாரம்பரியப்பண்புகள் பெரிய அளவிலும் மனிதனது ஆளுமை, தனிப்பட்ட பண்புகள் உருவாக்கத்தில் பங்கு வகிக்கின்றன என்ற முடிவினை நாம் எட்டவேண்டியவர்களாக உள்ளோம்.

மேற்படி முடிவினை புத்தூர் மழவராய பரம்பரையின் பாரம்பரியத்தினை ஒப்புநோக்கி ஆராய்வோமாயின் அங்கு மென்டோல் கண்ட முடிவுகளும், அமெரிக்க ஆய்வாளர்கள் கண்ட முடிவுகளும் ஒத்துச் செல்வதினை அவதானிக்கலாம். மென்டோல் பட்டானிக்கடலை பயிர்களில் மூன்றுகட்டமாக மேற்கொண்ட ஆய்வுகள் மூலம் கடலைப் பயிர்களது அடிப்படைப்பண்புகளில் மாற்றம் காண முடியாதவாறு இருந்ததுபோல 1798ம் ஆண்டுமுதல் 1837ம் ஆண்டுவரை நான்கு தலைமுறைகள் தமது குடும்பத்தினுள்ளேயே குலமுறைத் திருமணங்களால் பிணைக்கப்பட்ட காரணத்தினால் அவர்களது பாரம்பரியத்தில் மாற்றங்களேற்படவில்லை. பிற குடும்பங்களது உறவுக்கலப்புகளும் இருக்கவில்லை. மழவகந்தையா பரம்பரையின் சமூக உறவுகள் மிக இறுக்கமானவைகளாக தமது பாரம்பரியங்களைப் பேணுபவையாகக் காணப்பட்டன. இதனால் பல தலைமுறைகள் சென்ற நிலையிலும் அவர்களின் குடும்ப பாரம்பரிய பண்புகள் மாற்றமின்றி யிருந்தன.

மனிதப்பண்புகள் பாரம்பரியமாகப் பெறப்படுகின்றன. நடைமுறை நிலைமைகள் சில பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தினாலும் பெரும்பாலான பண்புகள் மாற்றமின்றி காணப்படுகின்றன என்ற கூற்று புத்தூர் மழவ கந்தையா பாரம்பரியத்தை அப்படியே காட்டுகிறது. தாய்

தந்தையிடமிருந்து பெறப்படும் பாரம்பரியங்கள் ஒரே குடும்பச்சூழலில் மாறாதவையாக உள்ளன. 1798ல் மழவராய முதலியார் என்னென்ன இலட்சியங்களுடன் இருந்தாரோ அதே இலட்சியங்கள் கந்தையா வள்ளலிடமும் காணப்பட்டது. அதனாலன்றோ அவர்கள் வள்ளல்த் தன்மையுடன் வாழ்ந்து நாட்டிற்கும் மக்களுக்கும் நல்லன செய்தார். எனவே, பண்புகள் மாற்றமடையாதவை எனவே மழவை கந்தையா பண்புகள் ஒரே சூழலில் ஒரு குடும்பப் பின்னணியில் அமைந்த காரணத்தால் மாற்றமடையாதிருக்கின்றன அல்லது இருந்தன.

மழவகந்தைய பாரம்பரியத்தினை மரபணு அடிப்படையில் நோக்குவோம். மரபணு மாற்றம் பெறாதிருக்கும்போது அங்கு பண்புகளில் மாற்றம் ஏற்படுவது மிகக்குறைவென்றே அவதானிக்கப்பட்ட காரணத்தால் மழவகந்தைய பாரம்பரியம் மிக இறுக்கமான, நெருங்கிய உறவுமுறை அடிப்படையிலான திருமண உறவுகளைக் கொண்டிருந்தது. திருமண உறவில் இணையும் ஆணோ அல்லது பெண்ணோ, அல்லது பெண்ணோ ஆணோ ஒரே பரம்பரையில் உதித்த காரணத்தால் மரபணுக்களில் மாற்றமேற்படுத்தும் மூலகங்களின் இணைப்பில் புதிய மூலகங்கள் இணையும் சூழ்நிலை இல்லாதிருந்த காரணத்தால் மழவகந்தையா பாரம்பரியம் மாற்றமடையாதிருந்தது. 1798இல் தோன்றிய மழவராய முதலியார் போதிய நிலபுலன்க ளுடனிருந்து தனது கம முயற்சிகள் மூலம் மேலும் பொருளிட்டினார். அந்தக்காலத்தில் போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப்பட்ட எமது சிவாலயம் பற்றிய கதைகளை கேட்ட அறிந்த மக்கள் மழவராயமுதலியாரிடம் கோயிலை கட்டுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்ததாக அறியமுடிகிறது. இந்த வேண்டுகை மழவராயமுதலியார் மரபினரான ஆறுமுகம் சுப்பிரமணியத்தாலும் மற்றும் உறவினர்களாலும் விடுக்கப்பட்டது. அதற்கு மழவராய முதலியார் “அவ்வாறான கைங்கரியத்திற்கும் போதிய பொருள் வேண்டுமென” கூறி அவ்வாறு போதிய பொருள் சேர்ந்தால் “என்னால் முடியாவிட்டாலும் என் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகள் காலத்திலாயினும் கோயில்

கட்டப்படலாமல்லவா” என்று பதில் கூறியதாகவும் எம்
முதாதையரிடமிருந்து அறிய முடிந்தது. ஈற்றில் மழவராயமுதலியார்
பேரன் மழவராயர்காலத்தில்க் கோவில் கட்டுமானப் பணிகளை அவரே
ஆரம்பித்ததன் மூலம் தலைமுறை தலைமுறையாக மாற்றமின்றி
இருக்கும் மரபணுக்களின் பண்பு - பாரம்பரியமும் மாற்றமடைவதில்லை
என்ற அவதானிப்பு மழவகந்தைய பாரம்பரியத்தில் அப்படியே பளிச்சிடும்
சம்பவம் ஆகும்.

ஒரு குழந்தையின் வளர்ச்சிப்பருவத்தில் ஏற்படும்
பள்ளிவாழ்க்கை, நண்பர்கள் உறவு, சமூகநடைமுறைகள், நிர்வாக
நீதிச்சமூக கட்டுப்பாட்டுச் சட்டங்கள் என்பனவும் பாதிப்புகளை காட்டும்
என்பது குழல் ஆதிக்கவாதிகள் கூற்றாகும். குழலை கட்டுப்படுத்துவதில்
சில வெற்றிகளை கண்ட காரணத்தால் குழல்சார்ந்த நியாயங்கள்
மாறிலிகள் அல்ல. அதனால் குழல்த்தாக்கத்தின் பரிமாணம்
நுண்ணியதே அதனால் அத் தாக்கம்பற்றி நாம் கவலை கொள்ளத்
தேவையில்லை. அமெரிக்க ஆராய்ச்சியாளரின் முடிவுகளும் இதனையே
புலப்படுத்துகின்றது. மனிதனிடம் காணப்படும் சில பாரம்பரியப்
பண்புகளில் குழலின் தாக்கம் பாதிப்புகளை ஏற்படுத்துவதில்லை
என்று நாம் மேலே கண்டுள்ளோம்.

மேலே கூறப்பட்ட சில நியாயங்கள் ஒரு பரம்பரையின்
பண்புகளில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவல்ல ஏதுநிலைகள் குறைவு
என இயம்புகின்றன. பரம்பரை பரம்பரையாக ஒரு குடும்பத்திடம்
காணப்படும் குண இயல்புகள் அக்குடும்பத்தின் பாரம்பரியமாக
உள்ளது. அந்தவகையில் புத்தூர் மழவகந்தையா பண்பாட்டு
பழக்கவழக்கங்கள் அவர்களது இரத்த மரபணுக்களுடன்
பின்னிப்பிணைந்த நிலை உள்ளது. அதனால் நீண்ட காலமாக 1790
களிலிருந்து மழவ - கந்தையபரம்பரை பேணிய ஈதல், இயைவுபட
வாழ்தல், சிவநெறி சார்ந்த வாழ்வு, சைவசமய பக்தி என்பன

மாற்றமடையமுடியாதவையாக இன்று வரை காணப்படுகிறது.

சைவசமயம் கொலை, புலால் உண்ணல் முதலாம் செய்கைகளைப் பஞ்சமாபாதகம் என்று கூறுகிறது. அதனால் கொல்லாமை, புலால் மறுத்தல் போன்ற பண்புகள் சிவன் அருள் பெற்றுய்ய வழிகாட்டும் என்றும் சைவமக்கள் நம்புகின்றனர். இந்நம்பிக்கையும் பண்பாடும் மழவகந்தைய குடும்பத்தவரின் நம்பிக்கையும் பண்பாடுமாகும். அது நீண்டகாலமாக அவர்களால் பேணப்பட்டு வருகின்றது. வள்ளுவம் கூறும் “அருள் யாதெனில் கொல்லாமை” உற்ற நோய் தோன்றல் உயிர்க்கூறுகள் செய்யாமை போன்ற மேலான பண்புகளில் மழவகந்தைய பரம்பரையினர் ஜீவகாருண்ய வாதிகளாக வாழ்ந்தனர். தம்மால் வளர்க்கப்படும் பசுமாடுகளை தெய்வமாக வழிபட்டு கோமாதா பூசையினைக் கைக்கொண்ட பெருங்குடியினர் இவர்கள். அதனால் மன்னுயிரோம்பி அருளாலும் பண்பு அவர்களுக்கும் பாரம்பரியமாகவுள்ளது.

நாயன்மார் காலத்தில் சைவம் தவிர வேறு மதங்கள் காணப்பட்டாலும் சைவசமயமே முன்னிலை வகித்தது. நாயன்மார் காலத்திலும் சோழப்பேரரசு காலத்திலும் விஜயநகரப் பேரரசு காலத்திலும் இலங்கையில் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலும் சங்கிலி மன்னன் காலத்திலும் சைவர்கள் அனைவரும் சைவநெறி கூறும் சிவபூஜாவான்களாகவும் பக்தர்கள் அனைவரும் தொண்டர்களாகவும் இருந்தனர். இதனால் சிவபூஜாவான்கள், சைவர்கள் என்ற நிலை காணப்பட்டது. அதனால் அப்பர்பெருமான் பாட அடியார் பரவக்கண்டேன். பக்தர்கணம் கண்டேன் என்றும் சம்பந்தப்பெருமான் தொண்டர் நாடோறும் துதிசெய்ய அருள்செய் கேதீச்சரம் என்றும் பாடினார்கள். இந்த சைவநெறி தழுவிய சிவபூஜாவான்களின் நிலை பிறநாட்டவர் ஆதிக்கம் புகுந்து வலுகட்டாயமாக மதமாற்றம் இடம்பெற்றதால் மாறிவிட்டது. ஆறுமுகநாவலர்

மேற்கொண்ட சைவமறுமலர்ச்சி காரணமாக அந்நிலை மீண்டும் யாழ்ப்பாணத்திலேற்பட்டது. சைவர்கள் சிவபூஜாவான்களாகி முந்நேரமும் சிவ வழிபாடாற்றி புராணபடனம் செய்யும் பண்பாட்டில் ஒழுகினர். இந்நிலைக்கு புத்தார் மழவ கந்தைய குடும்பம் விதிவிலக்காகக் காணப்படவில்லை. மழவராயமுதலியார் சிற்றம்பலமுதலியார் மழவராயர், கந்தையனார், போன்றோர் மேற்சொல்லப்பட்ட அரிச்சுவட்டைப் பின்பற்றியவர்கள். இவர்கள் அதிகாலையில் துயில் எழுந்து காலைக்கடன்களை நிறைவேற்றி ஸ்நானம் செய்து பூப்பறித்து சிவபூசை நிறைவேற்றிய பின்னரே காலையில் ஏதாவது வாயிலிடும் விரதம் பூண்டவர்கள். இவர்கள் தங்கள் தனிப்பட்ட வேலைகளுக்காக வெளியே தூர இடம் சென்று திரும்பும்போது ஸ்நானம் செய்து வீட்டிற்குள் புகும் பண்புடன் இருந்தனர். அவர்கள் தம் குடும்பத்தவர்கள் தவிரந்த வேறு வீடுகளில் உண்ணாவிரதம் பூண்டவர்கள். சிவபூசை எழுந்தருளப்பண்ணி தமிழ்வேத, புராணபாராயணம் செய்வோராக காணப்பட்டனர். முக்கியமாக சிற்றம்பலமுதலியார், இவர் மகன் மழவராயர், மழவராயரின் பிள்ளைகள் சிதம்பரம், கந்தையாபிள்ளை என்போரும் சிதம்பரத்தின் மகன் சிவசம்பு பேரன் சிற்றம்பலம் என்போர் தம் இறுதிக்காலம் வரை தமிழ்வேத பாராயணம், கந்தசஷ்டிகவசம், விநாயககவசம், நடராசப்பத்து, அபிராமி அந்தாதி முதலிய நூல்களை பாராயணம் பண்ணும் பழக்கத்துடன் வாழ்ந்தனர். இப்பண்பு அவர்கள் வாழ்வில் பின்னிப்பிணைந்து காணப்பட்டது.

மழவராயர் வாழ்ந்த காலத்தில் நாவலர் பெருமான் பேர்சிவல் பாதிரியாரிடம் தாம் பார்த்த தமிழ்ப்பண்டிதர் உத்தியோகத்தினைப் பரித்தியாகம் செய்துவிட்டு சைவப்பிரசங்க மரபை பேணிய காலமாக, சூறாவளி போன்று சைவப்பிரசங்கங்களை செய்த காலமாக உள்ளது. சுக்கிரவாரத்தில் வண்ணார்பண்ணைச்சிவன் கோவிலிலும் மற்றும் நாட்களில் வெவ்வேறு இடங்களிலும் பிரசங்கம் செய்து வந்தார் நாவலர்

பெருமான். இக்காலமளவில் சிற்றம்பல முதலியார் மகன் மழவராயர் புத்தூர் ஆலய பூசகராக இருந்த நாகேந்திரக்குருக்களிடம் (புத்தூர் அண்ணாச்சாமிக்குருக்களின் பேரன்) தமிழ் சமஸ்கிருதம் இலக்கணம் இலக்கிய பாடங்களைப் பயில ஆரம்பித்திருந்தார். இதனுடன் செய்யுள்களை ஆவரங்கால் நவச்சிவாயப்புலவரிடமும் நீர்வேலி சிவசங்கர பண்டிதரிடமும் பயின்று வந்தார். இக்காலப்பகுதியில் சுன்னாகம் குமாரசாமிப்புலவர் ஆவரங்கால் நவச்சிவாயப்புலவர் ஆகியோர் ஆறுமுகநாவலருடன் இணைந்து சைவப்பிரசங்க முயற்சிகளிலும் பிறமத எதிர்ப்புப் பிரச்சாரங்களிலும் ஈடுபட்டனர். இப்பிரச்சார முயற்சிகள் மாலை நேரத்தில் மட்டும் இடம்பெற்றன. ஏனைய நேரங்களில் மேலே சொல்லப்பட்டோர் தமது மாணாக்கர் களுக்குரிய பாடங்களைப் புகட்டி வந்தனர். இந்தப் போக்கானது மாணவர்கள் நாவலரது சைவசமயக் கருத்துக்களை கேட்டுக் கிரகித்துக்கொள்ள நல்ல சந்தர்ப்பமாக அமைந்தது. நாவலரது பிரசங்கங்கள் தனியே சைவசமயம் சார்ந்து இருக்கவில்லை. அப்பிரசாரங்களில் அறப்பணி, தானதர்மம், சுயமரியாதை, குருவணக்கம் தேசிய உணர்வு, பெரியோரைக் கனம் பண்ணல் ஆகிய தலைப்புக்களிலும் இடம்பெற்றன. இவை அனைத்தும் மழவராயரின் காலத்தில் அவரைக் கவர்ந்த விடயங்களாகக் காணப்பட்டன. குறிப்பாக நாவலரது கிறிஸ்தவ மத எதிர்ப்புப்பிரச்சாரம் காத்திரமான ஆதரவினை குடாநாட்டு இளைஞர் மத்தியில் பெற்றிருந்தபோது செந்திநாதஐயர் அப்பிரச்சாரத்தைத் தலைமைதாங்கி நடத்த ஆரம்பித்திருந்தார். அப்போது செந்திநாதஐயர் 24 வயது இளைஞராகக் காணப்பட்டார். இவ்வாறான ஒரு சூழல் இளைஞர்களது மனதில் சைவநெறிக்கருத்துக்கள், தானதர்மம் பற்றிய சிந்தனைகள் வளர அவற்றின் வளர்ச்சியை ஊக்க உதவியது. இதனால் கவரப்பட்ட மழவராயரும் நல்லவழியில் பொருளீட்டு தர்மவழியில் அவற்றை செலவு செய்வதற்கான மனப்பக்குவத்தினைப் பெற நேர்ந்தது.

மழவராய முதலியார் சிற்றம்பல முதலியார் என்போர் அரசாட்சியாரிடம் முதலியார் உத்தியோகம் வகித்தவர்கள். அக்காலத்திலேயே அவர்கள் நிலப்பிரபுக்களாக விளங்கினர். அவர்களிடம் கண்டுகாலிகளும் ஏராளம் காணப்பட்டன. இதேகாலப்பகுதியில் அவர்கள் புகையிலைச்செய்கை, புகையிலை வர்த்தகம் என்பவற்றிலும் ஈடுபட்டு பிறநாட்டு வர்த்தகத் தொடர்புகளையும் பேணுவராயினர். அப்போ மழவராயர் இளைஞராக கல்வியில் பவராக கன்னாகம் சிவப்பிரகாசபண்டிதரிடம் பயின்று வந்தார். சிவப்பிரகாசபண்டிதர் அவருக்கு சமயக்கல்வியை நன்கு ஊட்டி சிவதர்மம் மூலம் இப்பிறவி நோயினை வேரறுக்கலாம் என்றும் உபதேசித்தார். அந்த உபதேசங்கள் அவரது நல்லுரைகள் அனைத்தும் குருந்த மரநிழலில் மணிவாசகருக்கு கிளப்பிராமணர் உருவில் நின்று சிவப்பிரான் செய்த உபதேசம் போன்று இனித்தது. இதனால் கந்தையா சிவதர்ம சிந்தனையுடன் சிவத்தியானப் பண்பினராக இளமைக் காலத்திலேயே வளர்ந்துவிட்டார். மழவராயர் பெற்றகல்வி, மழவராயர் வீட்டாரின் செல்வம் என்பவற்றினை நாம் பார்க்கும்போது அவரும் தன் தந்தை போல அரச உத்தியோகம் பெற்றிருக்கலாம். ஆனால் மழவராயர் அதனை விரும்பவில்லை அவரின் தந்தையும் அதனை நிர்ப்பந்திக்கவில்லை. ஆக நாவலர் கொள்கைகளில் கொண்ட கவர்ச்சி, குமாரசாமிப்புலவரிடம் பெற்ற கல்வி என்பன ஒன்றுசேர்ந்து அவரது ஆன்மீக சிந்தனைக்கு உரம் சேர்த்தது. இந்நிலையில் சிற்றம்பல முதலியாரின் கட்டுக்கோப்பான குடும்பப்பின்னணியுடனிருந்த கல்வியறிவு, ஆன்மீக அறிவு, சைவ ஒழுக்கம் போன்ற அனைத்தும் ஒன்றுடனொன்று சேர்ந்த சைவப்பண்பாடு, சிவவழிபாடு, சிவத்தியானம் அனைத்தும் சேர்ந்து அவர்களை பண்பாட்டு ரீதியாக மக்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய சைவப்பாரம்பரியமுடையோராக பிரகாசிக்கச் செய்தது.

மக்களை நல்வழிப்படுத்தக்கூடிய சைவப் பாரம்பரியத்தில் திளைத்த மழவராயர் கந்தையா பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் மிகப்பெரும் செல்வந்தராகக் காணப்பட்டார். அவரின் செல்வம் அறவழியில் தீதின்றி வந்த பொருளாகக் காணப்பட்டது. அவர் நேர்மைக்கு சத்தியத்திற்கு புறம்பான வழிகளில் பொருளிட்டவில்லை. அதனால் அவை அருளோடும் அன்போடும் அவர் பரம்பரையினரால் அவரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பொருள் தீதின்றி வந்த காரணத்தால் நற்காரியங்களில் பயன்படுத்தப்பட வேண்டிய காரணகாரியத்தொடர்பு அச் செல்வத்திற்கிருந்தது. அது அவை அறவழிகளில் சேர்க்கப்படும்போது அவற்றின் இன்பமும் அளப்பெரிய தென்பது மழவராயரது மனதில் இருந்தது மட்டுமல்ல அதுவே அறத்தின் பலனுமாம். ஆக இச்செல்வம் மக்களுக்கும் நாட்டிற்கும் நன்மை தரும் வழியில் செலவிடப்பட விருப்பம் கொண்டார். இது அவனருளாலே அவன் தாழ் வணங்கியதன் பலனாகவுள்ளது. இதனால் மழவராயர் அவர் புதல்வர் கந்தையனார் இன்றும் அவர் பரம்பரையில் உதித்த சிலரும் சைவப் பணிகளிலீடுபட்டு தம் பொருட்களை செலவு செய்து தமது ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கு வலுச்சேர்ந்தனர்.

மழவ கந்தையா பாரம்பரியமென்பது பன்முகப் பார்வை கொண்டது அது ஆன்மீகப்பசிக்கு மருந்தாக, அறிவுப்பசிக்கு விருந்தாக வயிற்றுப்பசிக்கு உணவாக மனிதநேயத்துக்கு உதவும் கரமாக சைவப்பண்பாட்டைப் பாதுகாக்கும் மையமாக விளங்குவதானது மேலெழுந்த பார்வையில் புலப்படுவதாக இருந்தாலும் அது மேலும் ஆராயப்படவேண்டி ஒன்றாகவும் நன்கு விளங்கப்படுத்தப்பட வேண்டிதொன்றாகவும் காணப்படுகிறது. அவ்வாறான ஆய்வும் விளக்கமும் வழங்கப்படுமிடத்து மழவகந்தைய பாரம்பரியம் கூடச் கூடும் பொன் போல பிரகாசிக்கும் என்பது உண்மை.

வள்ளன்மை

வள்ளன்மை என்றால் என்ன?

கொடையாளியை வள்ளல் என்கிறோம். வள்ளுதல் என்ற சொல்லை பல பழைய இலக்கியங்களில்க் காணமுடிகிறது. அது பலன் கருதாது செய்யப்படும் கொடைகளை குறித்து அமைவதனையும் கண்டாக வேண்டியுள்ளது. அக்கொடைகள் பெரிதும் தூய செயற்பாடுகள் மூலம் திரட்டப்பட்ட நிதியின் அறம் சார்ந்த பயன்பாட்டையே வள்ளன்மை என்ற பதம் குறிப்பிடுவதாக உள்ளது.

வள்ளன்மை என்பதனை சங்கநூல்கள் பல வடிவங்களாக காட்டியுள்ளன. அகநானூறு, புறநானூறு நூல்களின் சில பாக்கள், வள்ளன்மையினை படற்கைப் பெயராகவும் கூறுகின்றது. இதற்கு சாட்சியாக அகநானூற்றின் 142-3ம் பாடலும் புறநானூற்றின் 47-1ம் பாடலும் அமைகிறது. திருக்குறளின் 598ம் குறள் வள்ளியம் என்னும் தன்மைப்பெயராக அதனை காட்டுகிறது. புறநானூற்றுப்பாடல் 211-8 அதனை வள்ளியை என்ற முன்னிலைப்பெயராகவும் காண்கிறது. மேலும் வள்ளல் என்ற சொல் புறநானூற்றின் 203-11ம் பாட்டில் வள்ளியோய் என்ற விளிப்புப்பெயராகவும், அதே நூலில் 393-6ம் பாட்டில் வள்ளன்மை என்று தொழிற்பெயராகவும் அமைந்துள்ளமையினை ஒன்றுசேர்த்து ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து வள்ளல் எனப்படுபவனை காணவேண்டியுள்ளது.

அகநானூற்றின் 286-2ம் பாடலில் “வள்ளி நுன்னிடை” என்னும் சொல் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அதற்கு வளைந்த மெல்லிய இடை என்று பொருள் பெறுகிறோம். அதனால் வள்ளி என்பது வளைந்த என்ற கருத்தை எமக்கு தருகிறது. இதேபோன்று தொல்காப்பியம் 766ம் பாடல் மல்லல்வளனே என்று ஒரு சொல் செழுமை என்பதை குறித்து எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதனை அவதானிக்கலாம். ஆக மண்வளம், நிலவளம், பொருள்வளம்,

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

உடல்வளம், மனவளம், சொல்வளம் என்றெல்லாம் குறிப்பிடப்படும்போது வளம் என்ற சொல் பயன்படுபொருளைக் குறிப்பதாக அமைவதைக் கண்டுகொள்ளலாம். ரொம்ப ருசியான மாம்பழங்களைத் தரவல்ல மரத்தின் கிளைகள் வளைந்திருந்தால் அப்பழங்களைப் பறிப்பது சுலபமாகிவிடுவது போல பயன்படுபொருளை வளைந்து கொடுத்து நல்குபவர் வள்ளல் என அழைக்கப்பட்டார்.

திருக்குறளின் விருந்தோம்பல் என்னும் அதிகாரத்தில் எட்டாம் குறளினில் “விருந்தோம்பி வேள்வி தலைப்படாதார்” என்ற வரியினைப் பெருநாவலர் எமக்கு தந்துள்ளார். அங்கு வேள்வி என்ற சொல் உதவி செய்தலைக் குறித்து நிற்கிறது. சாதாரணமாக வேள்வி என்ற சொல் பெரும் பெரும் யாகங்களை குறிப்பதாக அமைவது வழமை. ஆகவே இங்கு வேள்வி என்ற சொல் உதவுதலை குறித்து பயன்படுத்தப்படுவதால் அதுவும் கொடுக்க கொடுத்துக்கொள்வதாலும் அச்செயலும் வள்ளன்மையின் பால் வருவது சிறப்பாக உள்ளது.

பதிற்றுப்பத்து நூல் கூறும் ஒரு விடயத்தை சற்று நோக்குதல் நல்லது. அங்கு பெரும் பெயர் ஆவுதி, அருநெய் ஆவுதி என்று இரு வேறு விடயங்களை நூலாசிரியர் எடுத்தாண்டுள்ளார். பெரும்பெயர் ஆவுதி என இறைவனுக்கான அமுது வர்க்கங்கள நிர்வேத்தியம் பண்ணியவர் அழைக்கப்பட்டார். அதேபோல மக்களுக்கு உணவு வழங்கியவர் அருநெய் ஆவுதி என்றும் அழைக்கப்பட்டார். கோவில்களிலே மேற்கொள்ளப்படும் கும்பாபிஷேகம், சங்காபிஷேகம் மற்றும் சிறப்பு அபிசேகங்கள் இடம் பெறும்போது ஓமத்திரவியங்களையும் அபிஷேகத்திரவியங்களையும் சமித்து வகைகளையும் அங்கு வளர்க்கப்படும் ஓமக்குண்டங்களில் இடுவர். அதனை ஆவுதி செய்தல் என்றே கூறுவர். ஆக ஆவுதி என்ற சொல் பயன்படுவருக்கும் பயன்படுபொருளுக்குமாக எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை காணலாம். ஆக ஆவுதி என்பதும் பொதுப்பயன் கருதி வழங்கப்படுவதாக உள்ளதால் வள்ளன்மையின் கீழ் வருதலை நாம் காணலாம். ஆக வள்ளமைக்காரன் வள்ளல் எனப்பட்டான் என்ற முடிவும் பெறப்படுகிறது.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

இன்னும் நாம் சற்று விரிவாக இவ்விடயத்தினை நோக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஒரு விடயம் பல வழிகளாலும் ஆராயப்பட்டு முடிவு பெறப்பட்டதாக அமைவதையே அறிஞர் பெருமக்கள் விரும்புவர். நாம் ஆரம்ப வகுப்புகளில் பயின்றபோது அறத்தான் வருவதே இன்பம் என்று அறிந்துள்ளோம். இல்லறத்தால் செய்யக்கூடிய அதி உயர் தர்மமாக அறம் உள்ளது. அதனால்ப் பெறப்படும் இன்பம் நிலையானது மாறாதது. ஏனைய இன்பங்கள் சில சமயங்களில் மாறி துன்பத்தையும் தரும். இதனாலேயே அதனை 'புறத்த புகழுமில்' என்றார் பெருநாவலர். இம் மானிடப்பிறவியைப் பெற்ற காரணத்தினால் நாமும் மனங்களினால் கட்டுண்டு ஆசாபாசங்களுடன் நமது வாழ்க்கையினை ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். என்றாலும் நாம் அறம் செய்ய வேண்டுமென நீதி நூல்கள் வலியுறுத்துகின்றன. எமது தேட்டங்களில் ஒரு பகுதி அறத்தின்பால் செலவு செய்யப்பட்டு அதன்மூலம் பெறப்படும் நற்பயன் எமது இம்மை மறுமைக்கும் நன்மை பயப்பதாம் என்று பெரியோர்கள் நம்மை அவ்வழியில் ஊக்குவிக்கின்றனரே. பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை என வள்ளுவம் கூறுவது அறம் செய்தற் பொருட்டேயாம். அறம் வள்ளன்மை தருவது வள்ளல் ஸ்தானத்தை தரவல்லது அதனால் வள்ளல்கள் மக்கள் மனதில் இடம்பிடித்து இம்மையிலும் மறுமையிலும் வாழ்கிறார்கள். வள்ளுவர் கூறும் அறத்துப்பால் இல்லறத்தார் கைக்கொள்ள வேண்டிய அறங்கள் பற்றி விரிவாக கூறும் மனித மனங்கள் உரிய வழியில் ஆற்றப்படுத்தப்பட வேண்டிய காரணத்தால் அறங்களை அவர் விளக்கமாக கூறியுள்ளார்.

தர்மங்கள், ஈகை என்ற இரண்டு அதிகாரங்களும் நாம் செய்யக்கூடிய நல்லறங்கள் பற்றி நமக்கு காட்டுகின்றன. நாம் தேடும் பொருளில் ஒரு பகுதியையோ, அல்லது முழுவதையுமோ நாம் அறவழிகளில் பாய்ச்ச எண்ணங்கொள்வது அவரவர் இயல்பினைப் பொறுத்த காரியமாக உள்ளதனால் அறங்களின் தன்மையும் கனபரிமாணமும் மாறுதலடைகின்றது. எனவே நாம் அறம் செய்யும்போது

அதன் இயல்பினை அறிந்து செய்வது அவசியமாகிறது. இதனாலேயே ஔவையார் ஒப்புரவொழுது என்றார். உலகின் இயல்பு மாறும் தன்மையது அதற்கு காலமாற்றமும் இடமாற்றமும் காரணமாக அமைகிறது. ஒருகாலத்தில் மிக இன்றியமையாதனவாக காணப்பட்ட அறம் மற்றொருகாலத்தில் மறுக்கப்படுவதாகவும் அமைவதுண்டு. ஓர் விடயத்தில் வேண்டப்படும் அறச்செயல் பிறிதோர் இடத்தில் வேண்டப்படாததாகக் காணப்படுகிறது. ஆகவே காலத்திற்கும் இடத்திற்குமேற்ற அறங்களை நாம் மேற்கொள்வது அவசியமாகிறது. இற்றைக்குப் பலநூறு ஆண்டுகளின் முன்னர் கோயில் கட்டல், குளம் தோண்டல், அன்னதானமடம், சத்திரம் சாவடி தண்ணீர்ப்பந்தல் அமைத்தல் போன்ற அறங்கள் போக்குவரத்து வசதியற்ற, சன அடர்த்தி, சனநடமாட்டம் குறைந்த வறுமை பீடித்திருந்த பிரதேசங்களில் வழிப்போக்கர்களுக்கும் பிறருக்கும் வறிய மக்களுக்கும் மிக இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டன. இன்றைய உலகின் விஞ்ஞான வளர்ச்சி, போக்குவரத்துச்சாதனங்களின் பரம்பல், சமூகத்தின் வறுமைத்தன்மையிலேற்பட்ட மாற்றங்கள் காரணமாக மேற்கூறப்பட்ட அறங்கள் வேண்டப்படாதனவாக ஒதுக்கப்பட்டு வெறுக்கப்படுகின்றன. இன்றைய நிலையில் பள்ளிக்கூடங்கள், வைத்தியசாலைகள் மிக அவசியமாக வேண்டப்படுகின்றன. அதேபோல நதியோரங்களிலே தண்ணீர் பந்தல் அமைக்க தேவையில்லை. செல்வம் செறிந்த ஊரிலே அன்ன சத்திரம் தேவையற்றது. அதனால் அவற்றின் தேவையை இடம், காலம் அறிந்து செய்யும்போது அது அறமாக கொள்ளப்படும். அவ்வறம் செய்வார் அறவழி சென்று தம் செல்வத்தை வாரி வாரி வழங்குதலால் இம்மை மறுமைப்பயன் புகழ் என்பவற்றை கருதாது வழங்குதலால் அச்செய்கை வள்ளன்மையின் பாற்பட்டு, அவ்வாறு வாரி வழங்குபவர்களை வள்ளல்கள் ஆக கண்டுகொண்டது இவ்வுலகம்.

நாம் பிறர்க்கு உதவ வேண்டும் ஈய வேண்டும். அதனை பழம் இலக்கியங்கள் வேள்வி என்றன. வேள்வி என்ற சொல்லை வேள் என்பது உதவிபுரிதல் ஆக கூறலாம். ஆக பிறர் துன்பம்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

துடைப்பதென்பது நாம் காணும் தலையாய சமூகப்பணியாக உள்ளது. இதனை ஓளவையார் ஈதல் அறம் என்றார். வள்ளுவர் இல்லறவியலின் இறுதிப்பகுதியில் ஈகைபற்றி கூறி இல்லறத்தார் ஈகை செய்யவேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்துகிறார். ஈகை அறம் உலக நிலைமைகளை சற்றேனும் சிந்தியாது காலநேர வர்தகமான நிலைமைகளை புறந்தள்ளிவிட்டு, பிறர்படும் துன்பத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திலே மனமிரங்கி தன் துன்பமாகக் கருதி அதனை தீர்க்க முன்வருதலையே ஈகை என்றார். இதன்மூலம் வள்ளுவர் இல்லறவியல் அதிகாரத்தில் ஆரம்பத்தில் வாழ்க்கை என்பதனை தன்னலத்தினின்றும் பிரித்து அதன்மூலம் மனைவி, மக்கள், சுற்றம் என்போரிடம் அன்பை வளர்த்து அரவணைத்து வாழ்ந்து பின்னர் காலம் இடம் மற்றும் உலக நிலைக்கேற்ப அறம் செய்து இறுதியாக வருந்தும் உயிர்களைக் கண்டதும் இரங்கி ஈயும் உள்ளம் என்ற வரையும் வளர்வது அது என்று வெளிப்படுத்துகிறார். அதனால் இல்லறம் நல்லறமாகும். அவ்வாறு நல்லறம் செய்பவன், வாரி வாரி வழங்கும் வள்ளல் ஆகிறார் என்பதனை ஈவார்மேல் நிற்கும் புகழ் என்றார். மனிதனாகப் பிறந்தவர் மனிதத்துவத்தை மதித்து மனித நேயத்துடன் மேலே கூறப்பட்ட வழியில் வாழும்போது வள்ளலாகப் புகழ் பெற்று வாழமுடியும்.

வள்ளுவப் பெருந்தகையின் கருத்தை ஒத்ததாக நாலடியார் கூறும் கருத்தையும் இங்கு ஒப்புநோக்கலாம். மனித வாழ்வு நிலையில்லாது பிறக்கும் உயிர்கள் அனைத்தும் இறப்பது திண்ணம். அதனால் மனிதர் ஈட்டும் செல்வமும் அவ்வாறானதே அது அழியவல்லது. நாம் உயிருடன் இருக்கும்போதே செல்வம் பயன்படவேண்டும். அதனை நாம் பயன்படுத்த வேண்டும். இந்த உடல் களைத்தே செல்வம் ஈட்டப்படுவதால் அவ்வுடல் இருக்கும்போதே அச்செல்வம் நல்லாறு நாடி தானம் செய்யப்படுவது அவசியமாகிறது. உண்ணாது உடுக்காது இருந்து ஆசையில் மூழ்கி பணத்தைச் சேர்த்து கொள்பவர்கள் அச்செல்வத்தை தாமும் அனுபவிக்காது இறப்பர். இன்னும் சிலர் அச்செல்வத்தை இழந்து நிற்பர். இப் பேராசையானது

ஓரளவில் தேனீக்கள் சேர்க்கும் தேனை ஒத்தது. தேனீக்கள் சேர்க்கும் தேனை அவைகள் நுகர்வதில்லை யாரோ எடுத்து நுகர்வர். இதே போன்றுதான் ஆசை வயப்பட்டுச் சேர்க்கப்பட்ட செல்வமுமாகும். செல்வத்தின் ஒரு பகுதி தானதர்மத்தில், கஷ்டப்பட்ட மக்களது குறைகளைத் தீர்ப்பதில்ச்சேர வேண்டுமென தர்ம சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதன்படி “இட்டார் பெரியோர்” எனப்பட்டனர். அவர்கள் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்ப வள்ளல், கொடையாளி, தீனவந்தர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

வள்ளல் எனப்படுவன் மறுக்காது, வெறுக்காது கொடை செய்பவனாகவே காணப்படுகிறான். கடந்த காலத்தில் மழை நன்கு பெய்திட்டேன் இனி நான் பெய்யமாட்டேன் என்பதோ, நிலம் நான் முன்பு விளைந்துவிட்டேன் இனி நான் விளையமாட்டேன் என்பதோ அல்லது இவை இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்து மறுப்பதோ விபரீதமாக அமைந்துவிடும். மழையுமின்றி விளைவுமின்றி இருக்கக்கூடிய ஒரு நிலைமையால் மனித உயிர்கள் பஞ்சத்தால் அழியவேண்டி ஏற்படும். இதேபோல வள்ளல்கள் இரப்போரை நன்கு கவனித்து தர்மம் பேணி ஒழுக வேண்டும். ஈகையினை வள்ளல்கள் மறப்பதோ மறுப்பதோ நீதியுமன்று நியாயமுமன்று. எனவே வள்ளல்கள் இரப்போரை பேணிக்காக்க வேண்டும். இதனை புறநானூறு “பாண் கடன் இறுக்கும் வள்ளியோய் பூண் கடன் எந்தை நீ புரவலர் புரவே” என்று கூறுகிறது. வள்ளியோய் என்பது விழித்துக்கூறப்படுகிறது. பறவைகள் தம் உணவிற்காக பழமரங்களை நாடிச்செல்வது வழமை. அம்மரங்களிலுள்ள கனிகளை உண்டு தம் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்ளும். இவ்வாறு உணவு தேடும் வகையில் நீண்டதூரம் பறந்து செல்பவை அவை. இப்பறவைகள் போன்றே புலவர்களும் தம் வறுமையைப் போக்கிக்கொள்ள வள்ளல்களை நாடிச் செல்வர். அங்கு அப்புலவர்கள் தம் கவித்துவத்திற்கேற்றாற்போல அவ்வள்ளல்களை வாழ்த்தி வழுத்தி நிற்பர். அவர்களுக்கான பரிசில்களை அவ்வள்ளல்கள் வழங்குவர். கொடுத்து உதவுவர். அப்பொருட்களைப் பெற்ற பெரும் பூரிப்புடன்

புத்தூர் மழுவகந்தைய பாரம்பரியம்

தமது வீடுகளுக்குத் திரும்பும் புலவர்கள் அவற்றை தாமும் எடுத்து, தம் சுற்றத்தார்க்கும் கொடுத்துவிடச் சந்தோஷமாக வாழ்வது அவர்களின் குணமாக காணப்படுவதனை நமது இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறே இவர்களின் வாழ்க்கையும் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும். காரணம் புலமையும் வறுமையும் பிரிக்கப்பட முடியாதவையாகக் காணப்படுகின்றன. இதனாலன்றோ என்னவோ தமக்குக் கிடைக்கும்போது “பகுத்துண்டு” வாழும் இயல்பினராகவே அவர்கள் காணப்படுகிறார்கள். இதனை புறநானூற்றுப்பாடல் ஒன்று நன்றாகக் கூறுகிறது. “வள்ளியோர்படர்ந்து புள்ளின் போதி நெடிய எண்ணாது சுரம் பல கடந்து வடியாநாவின் நல்லாங்கு பாடி பெற்றதும் மகிழ்ந்து சுற்றம் அருந்தி ஓம்பாது உண்டு கூம்பாது வீசி” என்று அப்பாடல் கூறிச்செல்கிறது. இப்பாடலில் வருகின்ற வள்ளியோர் படர்ந்து என்ற சொற்றொடர் புலவர்கள் வள்ளல்களை நினைந்து என்றவாறு எடுத்தியம்பப் பெற்றுள்ளது. வள்ளல்கள் வாரி வாரி வழங்கும் மாண்பினராகையால் வள்ளியோர் என இப்பாடலில் விழிக்கப்பட்டுள்ளனர். இப்பாடலில் கூறப்பட்ட கருத்து சற்று மனம் கொள்ளத்தக்கது. காரணம் என்னவென்றால் புலவர்கள் தாம் பரிசாகப் பெறும் பொருட்களை தம் உறவினர் அயலவர்களுக்கும் வழங்கி இன்புறும் நிலை சுற்றம் அருந்தி என இங்கு காட்டப்பட்டுள்ளது. அப்பொருட்கள் பல உயிர்களுக்கு மகிழ்ச்சியை ஊட்டியது. உலகில் நல்லார் ஒருவர் இருப்பதனாலேயே ஏனையோர் பயன்பெறும் பொருட்டு மழை பெய்கிறதென சங்கநூல் ஒன்று கூறி நிற்கிறது. அதனால் உழவன் மட்டும் பயனடைகிறான் என்பதற்கப்பால் பசுக்கோவதைகள் நல்லுணவினை பசும்புல்லை உண்டு பாலைப் பொழிகின்றன. மரங்கள் நன்றாக பூர்த்துக் காய்த்து பறவை இனங்களின் பசிக்குணவாகப் பழங்களை வழங்குகின்றன. இவை அனைத்துக்கும் மேலாக தானமும் தவமும் இவ்வுலகில் தங்குகின்றது.

வள்ளல் + தன்மை வள்ளன்மை என வந்திருக்க முடியும் என்று அறிஞர்கள் கூறுவர். வள்ளன்மை என்பது கொடையின் தன்மை என்ற கருத்தைத் தழுவிக்காணப்படுகிறது. வள்ளல்தன்மை

என்னும்போது அது கொடையாளியின் அல்லது வள்ளல் பெருமகனது மனத்தாய்மை, வாய்த்தான்மை என்பவை அக்கொடையாளி வழங்கும் கொடைகளில் செல்வாக்கைச் செலுத்தும் என்பது கவனத்திலெடுக்கப் படமுடியாத ஒன்றல்ல. அது கொடையின் பரிமாணத்தை அதிகரிக்கவும் செய்யும், குறைக்கவும் செய்யும் அல்லது ஒருபடி மேலே சென்று கொடையை மறுக்கவும் செய்யும். புலவன் எவ்வளவோ புகழ்ந்து பாடியும் பரிசில் வழங்காத ஒரு வள்ளல் பற்றியும் புறநானூறு கூறத்தவறவில்லை. அத்தகைய ஒரு செய்தியை புறநானூற்றின் 211ம் பாட்டு கீழ் வருமாறு கூறுகிறது. “கையுள்ளதுபோல் காட்டி வழிநாள் பொய்யோடு நின்ற புறநிலை வருத்தம் நாணாய் ஆயினும் நாணக்கூறி என்னுணங்கு செந்நா அணங்க ஏத்திப்பாடப்பாட பாடுபுகழ் கொண்ட நின்” என்று அவ்வரிகள் செல்கின்றன. பரிசில் வழங்காத அல்லது வழங்க மறுத்த வள்ளலின் வள்ளன்மையை என்னவென்று கூறுவது. இவ்வாறான நிகழ்வு எம்மைச்சற்று சிந்திக்க வைக்கிறது.

பாடிப்பரிசில் பெற முனையும் புலவர்கள் தம் ஏழ்மை பற்றி பலவாறு கூறுகின்றனர். சத்திமுத்தப்புலவர் மதுரையில் பாண்டியனிடம் பரிசில் பெறப்போய் அவனைச் சந்திக்க முடியாத துயரத்தில் இருந்து தன் நிலையைப்பற்றி நாரையிடம் தன் மனைவிக்கு தூது அனுப்பியபோது “ஆடையின்றி வாதையில் மெலிந்து கையது கொண்டுமெய்யது பொத்தி காலது கொண்டு மேலது தமிழி பேயுள் இருக்கும் பாம்பென உயிர்க்கும் ஏழையானைக் கண்டனம்” என்று கூறுவாயாக என்று தூதனுப்பி தன் ஏழ்மையின் பரிமாணத்தை கூறியபோது பாடல் முழுவதனையும் தன் நிலாமுற்றத்தில் நின்று கேட்டு நின்ற அரசன், தான் கொண்ட ஐயத்தைத் தீர்க்கும் அப்பாடலைப்பாடிய அப்புலவனை அடுத்தநாட் காலையில் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்து தன் அரண்மனைப்புலவர்கள் முன்னிலையில் மீளவும் அப்பாடலைப் பாடச் செய்து தனது ஐயத்தை தீர்த்துக்கொண்டான். அரசனுக்கேற்பட்ட ஐயம் நரையின் கூர்வாய் எதனை ஒத்தது என்பதுதான். இதனை சத்திமுற்றப்புலவர்

புத்தூர் மழவந்தைய பாறம்பரியம்

“நாராய் நாராய் செங்கால் நாராய் பழம் படுபனையின் கிழங்கு பிளந்து அன்ன பவளக்கூர்வாய் செங்கால் நாராய்” என்று பாடி அரசனின் ஐயத்தைத் தீர்த்தார். தனது அரண்மனைப் புலர்களினால் தீர்க்கப்படமுடியாத ஐயத்தைத் தீர்த்த சத்திமுற்றப் புலவனுக்கு போதிய வெகுமதிகளை கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார் என்பது வரலாறு.

புலவன் ஒருவன் சோழன் குலமுற்றத்து துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் என்பான் பாண்டிய மன்னனிடம் பரிசில் பெற விரும்பி அவனின் அரண்மனையை அடைந்தான். அங்கு அம்மன்னனிடம் பல அரிய வெகுமதிகளை எதிர்பார்த்து அரசனை வழுத்திப்பாடிக் கொண்டிருந்த அப்புலவன் தன் ஏழ்மை பற்றியும் குறிப்பிடத்தவறவில்லை. தனது ஏழ்மை நிலையினை கூறும்போது சோறு ஆக்குவதையே மறந்துவிட்டதம் வீட்டுப் பாணைகளை மீண்டும் மலரச்செய்யும் கடமையினை அறிந்த புரவலர் எவரும் வேறு நாடுகளில் இல்லாத காரணத்தினால் வள்ளல்தன்மையோடு எம்மை அணைத்து உதவுவோர் யாராக இருப்பர் என்ற அவாவுடன் அந்த அரண்மனையுள் புகுந்தோம் என்று கூறிக்கொள்கிறான். அப்பாடல் வரிகள் “பதிமுதற்பழகாப்பழங்கண் வாழ்க்கைக் குறுநெடும் துணையோடும் கூமைவீதலிற் அடல்நசை மறந்த எம் குழிசி மலர்க்கும் கடன் அறியாளர் பிறநாட்டின்மையின் வள்ளன்மையின் எம்வரைவோர் யார்” என்று கூறிச் செல்கிறது. இப்பாடலின் கண்ணே காணப்படும் வள்ளன்மை எதனை சுட்டிநிற்கிறது என பார்க்கும்போது அது வாரி வழங்கும் வள்ளல்களின் தன்மையை குறிக்கிறது என்ற முடிவினைப் பெற உதவுகிறது. அடுத்து வள்ளன்மையின் எம்வரைவோர் யார் என்றும் அப்புலவனை கேட்கவைத்துவிட்டது. இப்பாடல் அவ்வரசன் முன்னிலையில் பாடப்பட்ட காரணத்தால் அவ்வாறு எம்மை அணைக்க வல்ல வள்ளல் தாங்களே என்ற கருத்தும் துணியப்படுகிறது. ஆக வள்ளன்மை என்பது கொடையின் பரிமாணத்தினைக் குறித்து நிற்பது என்று கொள்ள இடமுண்டு.

உலகம் மாயையாலானது மாயை அழிவும் இயல்பானது. உலகம், உடம்பு, இரண்டுமே நிலையற்றது. இந்த உலகை சிற்றறிவு படைத்த நாம் நிலையானதென்று கருதுகிறோம் மலங்களால் கட்டுண்ட நமக்கு நல்லது எது தீயது எது, நிலையானது எது நிலையற்றது எது என்று அறியும் ஆற்றல் கைவரப் பெறாதது. ஒரு வகையில் அதன் பேறாக ஆசையுப்பட்டு பிறவித்துன்பத்தில் உழல்கிறோம். ஏதோ தலைவிதிவசமாக எமது கன்மபயன் காரணமாக எம்மிடம் செல்வம் வந்து சேருகிறது. அச்செல்வம் எம்மிடம் தங்கவேண்டும் அதற்காகவாவது நாம் அறம் செய்ய வேண்டுமென நீதிநூல்கள் இயம்புகின்றன. நாலடியார் அதனை “படுமழை மொக்குளன் பல் காலும் தோன்றிக் கெடுமிதோர்யாக்கை என்றெளித் தடுமாற்றம் தீர்ப்போம் என்றுணரும் திண்ணறிவாளரை நோர்ப்பார் யார் நீணிலத்தின்மேல்” என்று கூறியுள்ளது. எந்தப்பெரிய மனிதனும் முடிவில் இறப்பது திண்ணம். அறிவுடையோர்கள் மணப்பறை ஒலிக்கும் நேரத்தில் பிணப்பறை ஒலிக்கும் என்பதனை நன்கு உணர்ந்து கொள்வர். இதனால் இன்பம் துன்பம் சுகம் துக்கம் அனைத்தையும் சமனாக நோக்குவர். ஆகவே நாம் உயிருடன் வாழும்போதே அறங்களையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். உலகத்தவர்களது வறுமை கண்டு அவற்றை நீக்க நாம் அறம் செய்ய வேண்டும். பொருள் உள்ள ஒருவன் வறியவர்களது நிலை கண்டு இரங்காது உயிர் வாழ்பவனாக இருந்தால் அவனது பொருள் பாவச் சொத்தாகவே கருதப்படவேண்டியதென முன்னோர் கூறி அறம் காத்தனர். உறவினர், சுற்றத்தவர், அயலவர், இல்வாழ்வைத் துறந்தோர் ஆகியோரின் பசி போக்கல் என்பது அறங்களுள் உயர்வானது என்று கருதப்படுவதாக உள்ளது. அவர் மாட்டே பொருள் சேரும் என்பது நீதி நூலார்கள் கண்ட முடிவு. பொருளை ஈயாதாரை நாலடியார் சுடுகாட்டின் தனிப் பனைமரமாகக் கண்டது. “படுபனையன்னர் பலர் நச்ச வாழ்வர் கொடுத்துண்ணா மாக்கள் இடுகாட்டு ஒற்றைப்பனை” என்பது அப்பாடல் வரிகள் கொடுத்துண்ணாத பண்புடன் வாழ்பவர் மிருகங்களுக்கு ஒப்பானவர். அவர்கள் மனிதர்களல்ல. மனிதன் ஈகை செய்பவன் வள்ளண்மை மிக்கவன் என்பது நாலடியார் கண்ட முடிவு.

ஆக அறம் செய்வான் - மக்களது துயர் தீர்ப்பவன் - பசிப்பிணி அகற்றியவன், பொதுநலன் கருதி சேவைகளை ஈர்ந்தவன், அனைவரும் வள்ளல்களே. அவர்கள் செய்தது வள்ளன்மையே ஆகும்.

வள்ளன்மை பற்றி மேற்கூறப்பட்ட பழம் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்பட்ட விடயங்களை புத்தூர் மழவராயர் பரம்பரையின் வள்ளன்மையுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்ப்போமாக இருந்தால் அவ் வள்ளன்மையின் பாற்பட்ட அத்தனை பொருட்களும் அது சார்ந்த சேவைகளும் கீழ்வரும் அம்சங்களுடன் காணப்படுவதனை அவதானிக்கலாம்.

- 1) தீதின்றி நல்லாற்றால்த் தேடப்பட்ட பொருளாகக் காணப்படுகின்றது.
- 2) பலன் கருதாத கொடைகளும் சேவைகளுமாக காணப்படுகிறது.
- 3) எந்த சுய லாபத்தின் பொருட்டாக செய்யப்பட்டதாக அவை காணப்படவில்லை எந்த சேவையிலாவது மழவராயர் பெயர் பொறிக்கப்படவில்லை.
- 4) செய்யப்பட்ட அனைத்து கொடைகளும் சேவைகளும் பொதுநலன் கருதுபவையாகவும் இம்மை மறுமைப்பேற்றைக் கருதுபவையாகவும் காணப்படுகின்றது. முக்கியமாக கோவில் ஆன்மசுடேற்றத்திற்காகவும் பாடசாலை உலக நன்மையின் பொருட்டாகவும் அன்னசத்திரம் மனித நேயத்தின் பொருட்டு ஆன்மலாபம் கருதி செய்யப் படுவதாயும் தர்ம சாதனங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

சைவசமூகம் ஆன்ம இளைப்பாறுதல் வேண்டிச் சில ஏற்பாடுகளை செய்கிறது. சிலர் தம் சிவபதப்பேற்றினை தொடர்ந்து, வருடாவருடம் தாம் சிவபதமடைந்த தினத்தில் தாம் வாழ்ந்த இல்லத்தில் மோட்சக் கிரியைகளை செய்வதற்கான ஒழுங்குகளை

மேற்கொண்டுள்ளனர். இந்த விடயத்தை புத்தூர் மழவராயர் குடும்பமும் செய்துள்ளது. புத்தூர் சிவன் கோவிலில் தினமும் ஓதப்படும் ஆசீர்வாதத்தில் மழவராயர் கந்தையாவின் பெயர் நட்சத்திரம் என்பன ஓதப்படுகின்றன. பாடசாலையில் உள்ள கோயிலிலே அவரது திதியன்று விசேட அபிசேக பூசைகள் இடம்பெறு கின்றன. அவர் தாபித்த அன்ன சத்திரத்திலே அவரது அமரத்துவ மாதத்திதியிலே அவரது பெயரால் அபிசேகம் பூசை நடைபெறுகிறது. இவற்றைத் தவிர அவர்கள் வேறெதனையும் செய்யும் நோக்கம் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆன்ம இளைப்பாறுதல் வேண்டி சில ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தனர். இவை மட்டும் தான் மழவகந்தையா பரம்பரை மேற்கொண்ட தனிப்பட்ட ஏற்பாடுகள் என்று துணிந்து கூறலாம். தமது சேவைகள் தம்மின் பின்னரும் தொடர்ந்து இயங்க வேண்டுமென்பதற்காக கோடானு கோடி பெறுமதியுடைய பொருட்களை தானதர்மம் செய்தனரே. இது மனித ஆசாபாசங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட நிலை. இது யாவருக்கும் ஏற்புடையாகாத விடயமாகும். மழவகந்தையனார் மாந்தருள் மாணிக்கமாதலால் அவற்றை செய்தார். அவர் முன்செய் தவப்பயனால் வழிநடாத்தப்பட்டார்.

மழவகந்தையனார் ஏழைகளுக்கு வழங்கினார். புலவர்களுக்கு வழங்கவில்லை. அதனால் அவரை யாரும் பாடவுமில்லை. பதிலாக தான தர்மங்களை நிலைபேறான தர்மங்களைச் செய்தார். அவை இன்றும் அவர் பெயரைப் பறைசாற்றுகின்றன அவை என்றும் பறைசாற்றும். அதனால் அவர் நீடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். அந்த நீடு வாழ்வு வானும் கடற்பரப்பும் நிலமும் உலகெங்கணும் உள்ளவரை நிலைத்து நிற்கும்.

மழவராயர் குடும்பத்தில் இன்று இருப்போர் அவரது ஏழாவது தலைமுறையைச் சார்ந்தவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானோர் பரம்பரை பரம்பரையாக தம் மூதாதையர் பரிபாலனம் செய்த பொருளை பேணிப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். அதேபோல அவரது அறநெறி அமைப்புகளும்

அந்தந்த தர்மகர்த்தா சபையினால் பேணிப்பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. அதனால் மழவராயர் பரம்பரையினர் பொருட்களையும் சொத்துகளையும் பரிபாலிக்கின்றனர். அப்பொருட்கள் தீதின்றி வந்த பொருட்களாக உள்ளதால் அப்பொருட்கள் தம்மைப் பரிபாலிப்பவர் கையில் நிலைபேறாக நிலைத்து நிற்கும் வரம் கொண்டமைந்துவிட்டது. யாழ்ப்பாண குடாநாட்டில் வாழ்ந்த எத்தனையோ தனவந்தர்களது செல்வம் இருந்த இடம் தெரியாது அழிந்தேவிட்டது. அப் பரம்பரைகளும் அழிந்துவிட்டன. ஆனால் மழவராயர் பரம்பரைக்கு அப்படி துரதிஷ்டவசமான சம்பவங்கள் ஏதும் இடம்பெறவில்லை. அண்மைக்காலத்தில் குடாநாட்டில் இடம்பெற்ற இராணுவ நடவடிக்கைகள் காரணமாக சில தர்மசாதனச் சொத்துக்கள் அழிந்துவிட்டன. முக்கியமாக அன்னசத்திர பரிபாலனத்திற்கென யாழ். கடற்கரை வீதியில் காணப்பட்ட மேல்மாடிக் கட்டிடத்தொகுதிகள் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன. அதேபோல பாடசாலையின் சொத்தான கத்தியறுத்தான் செட்டிக்காடு தென்னந்தோட்டங்கள் இராணுவ கட்டுப்பாட்டில் உள்ளன. சில இடங்களில் நில அபகரிப்பும் நிலச்சுரண்டல்களும் சிறிய அளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவைதவிர மழவராயர் பரம்பரையின் பொருட்கள் தீதின்றி வந்த பொருளாக, அறவழியில் தேடப்பட்ட பொருளாக இன்றும் பரிணமிக்கின்றது. மழவகந்தையனார் தானதர்மங்களை செய்ததால் அந்த அறவழி நிலையங்கள் மக்கள் வாழ்வுக்கு தேவையான சீலங்களைப் போதிப்பனவாக காட்சி தருகின்றன. மழவ கந்தைய பரம்பரையினரது நல்லூர் தர்மம் இன்று அகில உலகரீதியாக சைவம் வளர்க்கும் ஸ்தாபனமாக மூன்று மாடிக்கட்டிடத்தில் நல்லூர் - கோவில் வீதியில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இதுவும் மழவகந்தையனாரால் அறவழியில் பேணப்பட்ட செல்வத்தால்க் கிடைத்த பேறே என்று கூறலாம்.

◆◆◆◆◆

மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

3. மழவகந்தையனார் - ஜனனம்

வாழ்வும் வளமும்

குடும்பப்பின்னணி

“எமது மக்கள் நாம் பட்ட, எதிர்நோக்கிய கஷ்டங்களை எதிர்நோக்காது தமது சொந்தவாழ்வியலை தமது ஆதாரங்களுள் தேடிக்கொள்ள தேவையான கல்வியை பெறவும் ஆன்மீகத்தை வளர்க்கவும் எமது செல்வம் பயன்படவேண்டியமை மிக அவசியமாகும்”

இவ்வாக்கியங்கள் சென்ற நூற்றாண்டின் முன் காற்பகுதியில் புத்தூரில் வாழ்ந்த அப்பெருமகனாரின் வாயிலிருந்து பிறந்த வார்த்தைகளாகும். தனது கல்விக்காகவும், தமது கடவுள் வணக்கத்திற்காக அயல்கிராமங்களுக்குச் சென்று அவற்றைத் தேடிப்பெறுவதில் தாம் கண்ட அனுபவங்களை ஒளிவுமறைவின்றிக் கூறி தமக்கேற்பட்ட நிலைமைகளை பிறர் அறியும் வண்ணம் அப்பெருமகனார் கூறியுள்ளார். அவரின் அவ்வாக்கியங்கள் புத்தூரில் அக்காலத்தில் காணப்பட்ட கல்வி, ஆன்மீக நெறி என்பவற்றின் நிலையினை நன்கு விளக்குவனவாக உள்ளன. ஆக சென்ற நூற்றாண்டில் புத்தூரில் உதித்து வாழ்ந்து, செயற்கரியன செய்த மாந்தருள் மாணிக்கம், வள்ளல மழவ கந்தையனாரின் வரலாறு பற்றி அறிவதற்கும் இவ்வாசகங்கள் எம்மைத் தூண்டுவனவாக உள்ளன.

புத்தூர் மழவராயர்கந்தையா அவர்களின் பேரனார் சிற்றம்பல முதலியார் 1832 கோல்புறாக் கமரன் என்போரின் விதந்துரையின்படி ஏற்படுத்தப்பட்ட மாகாண நிர்வாகத்தில் யாழ்ப்பாண இறைவரிப்பிரிவின் முதலியாராக நியமனமாகி அந்த நூற்றாண்டின் இறுதிவரை முதலியார் பதவி வகித்த ஜஸ்வரியப்பிரபுவாக இருந்து தேடிய அனேக தேட்டங்களுக்கு அதிபதியாக இருந்தார். இவரின் நான்கு பிள்ளைகளில்

மழவராயரும் ஒருவர். இவர் தனது வாலிப்பருவமடைந்த காலை தனது தாய்தந்தையரின் விருப்பப்படி புத்தூர் மேற்கு முதலியார் வளவு சின்னையா என்பாரின் மகள் சின்னத்தங்கச்சிப்பிள்ளை என்பவரை மணமுடித்து மேற்கொண்ட இல்லறவாழ்வின் பெறுபேறாக மூன்று பிள்ளைகளின் தந்தையானார். இவர்களில் இருவர் பெண்கள். ஒருவர் ஆண் ஆவார். மூத்த பெண்பிள்ளையை அடுத்தே அந்த ஆண் மகவு 21.08.1887ல் அவதரித்தது. அந்த ஆண்மகவே மழவராயர் கந்தையா ஆவார். இவர் பிறந்த நட்சத்திரம் ரோகினி ஆகும்.

பிறப்பும் இளமையும்

புத்தூர் சிறுப்பிட்டி உறவு நீண்ட பாரம்பரியம் கொண்டது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை மழவராயரை சிறுப்பிட்டியில் பிறந்தவராகக் காட்டுகிறது. அங்குள்ள ஒரு காணி மழவராயர் வளவு என அழைக்கப்படுகிறது. இக் காணி மழவராயருக்கு சின்னையா என்பவரால் சீதனமாக வழங்கப்பட்டது. அதனால் அவ் வளவு மழவராயர் வளவு ஆனது. மழவராயர் புத்தூரில் வாழ்க்கைப்பட்டபோதும் அந்த சிறுப்பிட்டி காணியிலும் வாழ்ந்து வந்தார். தவிர அவரது தந்தையார் பிற்காலத்தில் புத்தூரில் கட்டிய வீடு மழவராயர் மகள் சிதம்பரத்திற்கு சீதனமாக வழங்கப்பட்டது. இதனால் சிதம்பரத்தின் பிள்ளையும் பேரப்பிள்ளைகளும் அந்த வீட்டில் வாழ்ந்து வந்தனர். முடிவில் அந்த வீடு சிதம்பரத்தின் பேத்தி பராசக்திக்கு சீதனமாக வழங்கப்பட்டது. அத்தனை செல்வங்களும் இனிதே அமைந்த மழவராயர் வீட்டில் பிள்ளை கந்தையா சீரும் சிறப்புமாக வளர்ந்துவந்த காலை அவரது கல்வி கேள்விஞானம் சார்ந்த விடயங்களையும் அவரது தந்தையார் சிந்திக்காதிருக்கவில்லை. அவர் பாடசாலை செல்லும் வயதை அடைந்ததும் புத்தூர் அர்ச்சகராக இருந்த நாகேந்திரக்குருக்கள், பீதாம்பரக்குருக்கள் மூலம் புத்தூர் பத்தினிசீமாழி இராசஇராசேஸ்வரி அம்மன் கோவிலில் வைத்து விஜயதசமியில் ஏடு தொடக்கப்பட்டார். ஆரம்பத்தில் ஊரில் ஆசிரியர்

அவரின் குருவாக அமர்ந்து அவருக்கு ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், நீதிநூல் என்பவற்றைப் போதித்தார். இதனைத் தொடர்ந்து அப்பிள்ளை சிறுப்பிட்டி சைவப்பாடசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார். பிள்ளை தனது 10 வயதை அடைந்தபோது அப்பிள்ளையை உயர்கல்லூரிகளில் விட்டுப் படிப்பிக்கவென இவரது தந்தையார் மழவராயர் ஆவல்கொண்டார். இக்காலகட்டத்தில் மழவராயர் தனது வியாபாரத்தின் நிமித்தம் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தார். மலையாளப் புகையிலைச் சங்கத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்த அவர் பல யாழ்நகரப்பிரமுகர்களுடன் தொடர்புகளைப் பேணினார். அதனுடன் சிவப்பிரகாசபண்டிதர் நாவலர்பாடசாலையில் குமாரசாமிப்புலவருடன் ஆசிரியப்பணி புரிந்து வந்தபோது மழவராயருடனான தொடர்புகளையும் கொண்டிருந்த காரணத்தால் அத்தருணத்தில் தனது மகனுக்கு இந்துக்கல்லூரியில் அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டார். இதனால் வள்ளல் கந்தையா இந்துக்கல்லூரியில் படிப்பினை மேற்கொள்ள சந்தர்ப்பமேற்பட்டது. மாணவர் கந்தையா முக்கியமாக ஆங்கிலத்தைப் படிக்கக்கூடிய வசதி ஏற்பட்டது. இது மாணவர் கந்தையாவுக்கும் உற்சாகத்தை அளித்தது. 1903ம் ஆண்டில் ஜூனியர் கேம்பிரிச் அல்லது School Final பரீட்சைக்குத் தன்னைத் தயார்ப்படுத்தி அவ்வாண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார். இருந்தபோதும் இப்பரீட்சையில் மாணவர் கந்தையா ஜெயித்தாரா என்று அறியுமாறில்லை. அதுதவிர 1903ம் ஆண்டின் பின் வேறெங்காவது பாடசாலைக்கல்வியைத் தொடர்ந்தாரா என்று அறியவும் முடியவில்லை. இங்கு ஒரு விடயத்தை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். என்னால் புத்தூர் சிவன்கோவில் குடமுழுக்கு 1989 என்ற மலரில் எழுதப்பட்ட கோவில் வரலாற்றில் வள்ளலார் ஐந்தாம் வகுப்பு வரையே கற்றார் என்று அன்று எனக்குக்கிடைத்த தகவல்களின் அடிப்படையில் எழுதியிருந்தேன். ஆனால் வண்ணார்பண்ணை தம்பையாபிள்ளை நொத்தாரிகுடும்பத்தாரின் தொடர்புகள் காரணமாக வள்ளல் கந்தையா School Final வரை படித்த விடயத்தை அறிந்துகொண்டேன்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாறம்பரியம்

1904ம் ஆண்டின் பின் குறிப்பிட்ட சில ஆண்டுகளாக கந்தையா தந்தையுடனிருந்தபோதும் அவர் தன்னை வளம்படுத்தும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட விருப்பமுடையவராய் காணப்பட்டார். அதனால் இளைஞன் கந்தையா நீர்வேலி சிவசங்கரபண்டிதரின் மகன் சிவப்பிரகாசபண்டிதரினால் நடாத்தப்பட்டுவந்த சைவசமய - சிந்தாந்தப்பாடசாலையில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு அவர் சைவசமயம், சமஸ்கிருதம், சோதிடம், முதலாம் பாடங்களை விசேடமாகக் கற்றுவந்தார். சிவப்பிரகாசபண்டிதரின் தந்தை சங்கரபண்டிதர் ஆறுமுகநாவலருடன் புத்தகங்களை பரிசோதித்தல், பிரசங்கம் செய்தல் முதலாம் வேலைகளைச் செய்து நாவலர் கருத்துக்களை அப்படியே பின்பற்றி தனது மாணாக்கர்களுக்கும் தனது மகனுக்கும் அந்த அறிவைப் புகட்டினார். சிவப்பிரகாசபண்டிதரும் நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையில் ஆசிரியப்பணியாற்றிவந்தவர். எனவே சைவசமயக் கருத்துக்களும் பாதிரி எதிர்ப்புக் கருத்துக்களும் கத்தோலிக்க எதிர்ப்புப்பிரசங்கக் கருத்துக்களும் தாராளமாக மாணவர்களை அடைந்தன. அதன் தாக்கம் மாணவர்களது சிந்தனை சைவசமயம் சார்ந்து சிவப்பிராணை முழுமுதற்கடவுளாக வழிபடும் நிலையினை அவர்கள் மத்தியில் வளர்த்தது இக்கருத்துக்களின் தாக்கம் மாணவர்கள் மனதில் சைவம் சார்ந்து வக்கிரமான கருத்து வளர்ச்சியின் தூண்டுகோலாக காணப்பட்டது. இதற்கு சாதகமாக அன்றைய சமூகச்சூழலும் காணப்பட்டது. அதனால் கிறிஸ்தவம் சமூகத்தில் ஊடுருவும் நிலை காணப்பட்டது.

இளைஞர் கந்தையா தனது சமயக்கல்வியினை ஓரளவில் கற்றுத் தேறிய நிலையில் அதனை ஒருபுறம் ஒதுக்கி வைத்து தனது தந்தையின் முயற்சிகளில் ஊக்கம் எடுக்கும் படியாக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். நிச்சயமாக தனது முதுமைநோக்கிய பயணத்தில் மழவராயர் அவர்களும் “இனி தன்னால் கஷ்டப்பட முடியாது” என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டபோது இளைஞன் கந்தையாவே தந்தைக்கு உதவும் வகையில் தனது பாதையில் நடைபோடும்படி ஏற்பட்டுவிட்டது.

தந்தையாருக்கு உதவுதல்

1906ம் 7ம் ஆண்டுக்காலப்பகுதி வரையில் தந்தையார் மழவராயர்கந்தையா தன்னந்தனி ஒருவனாக விவசாய வியாபார முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு வரலானார். சிற்றம்பல முதலியாரால் தேடப்பட்ட அசையும் அசையாச் சொத்துக்கள் புத்தூரிலும் அயற்கிராமங்களிலும் அனேகம் காணப்பட்டன. அச்சொத்துக்கள் அனைத்தும் நன்செய் நிலங்களாகவும் புன்செய்நிலங்களாகவும் இருந்தன. இதனுடன் வண்டிவாகன வளங்களும் கண்டுகாலி வளங்களும் மிகையாகக் காணப்பட்டன. பெருகிக்கொண்டிருந்த இச் செல்வமனைத்தும் முதலில் சிற்றம்பல முதலியாராலும் பின்னர் மழவராயராலும் அவருடன் இணைந்து கந்தையாவாலும் தேடிய தேட்டமாகப் பல்கிப்பெருகி இருந்தது. ஒருபுறம் நெற்செய்கையுடன் மறுபுறம் புகையிலைச் செய்கையும் புகையிலை வியாபாரமும் பெருமளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இந்த நிலையிலேயே தந்தைக்கு உதவியாக மகன் கந்தையா அவரது முயற்சிகளில் பங்கேற்றார். இதனால் மழவராயரின் புகையிலைச்செய்கையும் புகையிலை வர்த்தகமும் பல்கிப்பெருகிய வண்ணமே இருந்தது. புகையிலை செய்கை என்பது சாதாரணவிடயம். ஆனால் புகையிலை பதனிடுவதென்பது முழுக்கமுழுக்க வித்தியாசமான ஒரு விடயமாகும். ஏனென்றால் வெட்டப்பட்ட புகையிலைகளை எடுத்துவந்து ஓரிடப்படுத்தி புகையிலைகளை புகையிடுவதற்கு தயார்செய்தல், புகையிடல், பின்னர் அவற்றை அப்புறப்படுத்தி பாடம் போடுதல் தேவை ஏற்படின் இரண்டாம் புகையேற்றல் முதலாம் விடயங்களை கந்தையா மிகக் கச்சிதமாகச் செய்து அதன் வர்த்தகம் விரிவு பெறத் தேவையாக அனைத்தையும் செய்தார்.

1909/ 1910ம் ஆண்டுகளில் தந்தையும் மகனுமாக தமது முயற்சிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். வயல் நிலங்களில் விளைந்த நெல் ஒருபுறமும், பதனிடப்பட்ட புகையிலைப் பாடங்கள் மறுபுறமுமாக மழவராயரின் வீடு செல்வமுட்டம் கொண்டு காணப்பட்டது. கந்தையா தந்தைக்கு உதவியாக கிடைத்ததன் பின்னர் புகையிலை வியாபாரத்தில் சில மாற்றங்கள் காணப்பட்டன. அதுவரை மழவராயர் தனது புகையிலையினை செட்டிமார் ஊடாகவே நடாத்தி வந்தார். செட்டிமார் என்பவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட வணிகக்குழுமமாக இருந்தனர். இவர்கள் தென்இந்தியாவிலிருந்து வந்து இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் வியாபாரம் மேற்கொண்டிருந்தனர். இந்த வணிகக்கணங்கள் ஊடாக மேற்கொள்ளப்பட்ட வியாபாரத்தை தானே மேற்கொள்ளத் தயாரானார் மகன் கந்தையா. அதற்குரிய பின்புல ஆதரவினை அவரது தந்தை வழங்கலானார். இதனால் யாழ்ப்பாணம் அலுப்பாந்திக்கும் இந்தியா தூத்துக்குடிக்குமிடையான பாய்மரப்படுகுப் போக்குவரத்துப் படகுகளை வாடகைக்கு அமர்த்தி அவற்றில் தமது புகையிலைச்சப்பங்களை தூத்துக்குடிக்கு எடுத்துச்சென்று பின் அங்கிருந்து கோழிக்கோடு, திருவனந்தபுரம், முதலாம் கேரள நகர்களின் புகையிலை வர்த்தகத்தினை மேற்கொள்ளும் செயற்பாட்டை தந்தையும் மகனும் மேற்கொண்டனர். அவ்வாறு மேற்கொண்டபோது மழவராயர் தலைமன்னார், இராமேஸ்வரம் கப்பற்சேவையூடாக மலையாளம் சென்று வியாபாரத்தைக் கவனித்து வந்தார். இதனால் மழவராயரின் செல்வம் பல்கிப்பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது. முன்பு பெறப்பட்ட வருமானம் போல மூன்று மடங்கு வருமானத்தினை மழவராயர் மகன் கந்தையாவின் உதவியால் ஈட்ட ஆரம்பித்தார். மழவராயர் தொடங்கிய இந்த தொடர்பினை புத்தூரில் ஏனைய புகையிலை வர்த்தகர்களும் தொடர்ந்தனர். முக்கியமாக விஸ்வலிங்கம் சரவணமுத்து, சின்னத்தம்பி வன்னித்தம்பி, கதிரேசர் அருளம்பலம், சுவாமிநாதர் சங்கரப்பிள்ளை (புதுவளவு) என்போரும் யாழ்ப்பாணம் மலையாளம் புகையிலை வர்த்தகத்திலீடுபட்டு செல்வம் பெருக்கினர்.

புத்தூர் - யாழ்ப்பாணத்தின் பொக்கிசாதிபதி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலே யாழ்ப்பாணத்தின் சிலர்தம் சொந்த வளங்களைப் பயன்படுத்தி தம்மையும் தமது கிராமங்களையும் சீர்படுத்தும் போக்கினை கொண்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலக்கல்வியின் மத்திய ஸ்தானமாக வட்டுக்கோட்டை விளங்கிய காரணத்தால் அதன் அயற்கிராமங்களான மானிப்பாய், உடுவில் சங்கானை கிராம இளைஞர்கள் ஆங்கிலக்கல்வியைப் பெற்று அரசசேவையில் சிலர் சேர்ந்தனர். வேறுசிலர் முக்கியமாக மலேசியா சென்று வெள்ளைக்காரர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இறப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்தனர். காரைநகர்பகுதி இளைஞர்கள் வியாபார முயற்சிகளில் தம்மை நாட்டின் நாலாபுறத்திலும் ஈடுபடுத்திக்கொண்டனர். இதேபோல வடமராட்சி மக்களும் அரசதொழிலிலும் வியாபாரத்திலும் ஈடுபட்டநேரம் புத்தூர், சிறுப்பிட்டி மக்கள் புகையிலை வர்த்தகத்திலீடுபட்டு போதிய செல்வம் பெருக்கி ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றி காணப்பட்டதால் புத்தூர் யாழ்ப்பாணத்தின் பொக்கிசாதிபதி நிலையினைப் பெற்றது. பணத்தேவை கொண்ட பல இனத்தவர்களும் மழவராயர், சங்கரப்பிள்ளை, அருளம்பலம் என்போரை சந்தித்துத் தமது பணத்தேவைகளை நிறைவுசெய்ததாக புத்தூரின் தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. மழவராயர், அருளம்பலம் என்போர் வண்ணார் பண்ணை பகுதியில் வெள்ளாந்தெருவில் ஒரு தொடர்பகத்தினை கொண்டிருந்தனரென்று கதிரேசர் அருளம்பலத்தின் குறிப்பொன்று கூறிய செய்தியினை என்னால் காணமுடிந்தது. அங்கே தமது பொருட்களை களஞ்சியப்படுத்தி அதன்பின் படகு வசதிக்கேற்ப பொருட்களை இந்தியாவுக்கு அனுப்பி தம் பொருள் சேர்க்கும் பணியினை மேற்கொண்டனர். இதனால் புத்தூர் குடாநாட்டின் பொக்கிசாதிபதியாக மிளர்ந்து புகழீட்டியது. அன்று புத்தூர் பெற்றிருந்த நிலையினை இன்று காரைநகர் பெற்றுக்கொண்டு வருகின்றது என்பது சமூக அவதானிகளது கருத்தாகும்.

புத்தூர் மழவகந்தையனார் என்போரின் புகையிலை வர்த்தகவிருத்தி என்பது 1910ம், 11ம் ஆண்டின் பின் சில காலத்திற்கு தடையேற்பட்டது. இக்காலத்தில் முதல் உலகப்போர் காரணமாக சற்று குறைவடைந்தது. இக்காலப்பகுதியில் படகுக்காரரறி சிலர் பயப்பீதி காரணமாக தமது படகுகளை வாடகைக்கு விடுவதில்ச் சற்றுத்தயக்கம் காட்டினர். இதனால் புகையிலைச்செய்கை, புகையிலை பதனிடல் என்பனவும் மந்தகதியில் இடம்பெற்றன. இருந்தபோதும் 1915/16களில் அவ் வர்த்தகம் மீளவும் விருத்தியடைந்தபோது மழவராயர், கந்தையா என்போர் தமது புகையிலை வர்த்தகத்தில் ஊக்கம் காட்டினர். இக்காலப்பகுதியில் மழவரும் அவரது மகனாரும் குடாநாட்டின் வலிகாமம் பகுதியில் புகையிலைக் கொள்வனவில் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் திகழ்ந்தனர். அக்காலவழக்கில் சுன்னாகம் கோவிற்பற்று தெல்லிப்பழை கோவிற்பற்று கோப்பாய் கோவிற்பற்று உடுப்பிட்டி கோவிற்பற்று வடமராட்சி தென் மேற்கு கோவிற்பற்றுப் பகுதிகளில் விளைந்த புகையிலையின் ஏகபோகக் கொள்வனவு உரிமைக்காரர்களாக இவர்கள் இருந்தபோது அப்புகையிலையினை பதனிடும் சுமார் நாற்பதிற்கும் மேற்பட்ட புகைக்குடில்கள் புத்தூர், சிறுப்பிட்டிப் பகுதியில் மழவராயரின் காணிகளில்க் காணப்பட்டன என எனது பேரனார் சரவணமுத்து கூறுவதை நான் கேட்டுள்ளேன். 1930ம் ஆண்டுவரை மழவராயர் வீட்டுக்காணிகளிலும் மகன் கந்தையா வீட்டுக்காணிகளிலும் சுமார் அறுபதுக்குமேற்பட்ட புகையிலைக் குடில்கள் காணப்பட்டன. இவர்களது புகையிலைப்பதனிடல் தொழிலில் நூற்றுக்குமேற்பட்ட தொழிலாளர்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்கள் அனைவரும் புத்தூர், சிறுப்பிட்டிவாழ் கூலித்தொழிலாளர்களாக காணப்பட்டபோது சுமார் இருபது மாட்டுவண்டிகள், ஐம்பது வரையான காளைகள் மழவராயரிடம் காணப்பட்டதாக அவரிடம் வேலை செய்த ஏழைக்கூலியாட்கள் கூறியதை நான் சிறுவயதில் கேள்விப்பட்டேன். இவற்றிற்குத் தேவையான தீனியாக மழவரின் வயல்களில் பெறப்பட்ட 30 முதல் 40 வரையான வைக்கோல் போர்களும் காணப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது.

சொத்துகள் சேர்த்தமை

மழவராயரின் - மகன் கந்தையரின் முயற்சிகளால் மழவராயரின் செல்வம் பல்கிப்பெருகிவிட்டது. அக்காலத்தில் அவரது செல்வம் கணக்கிடப்பட்டமைபற்றி யாரும் அறிந்திலர். இன்றைய உலகம் காணும் செல்வவரியோ அல்லது வருமானவரி முறையோ, வங்கிமுறையோ அன்றிருக்கவில்லை. அதனால் அவரின் செல்வம் இவ்வளவுதான் என்பதனை யாரும் அறிந்திலர். மழவராயரிடம் செல்வம் பெருகிக்கொண்டிருந்த விடயத்தை அவர் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் மூலமே அறியக்கூடியதாக உள்ளது. அதுமட்டுமல்ல அந்தக்காலத்தில் பிரபல்யமாக இருந்த நொத்தாரிசுமர்களான சிவப்பிரகாசபிள்ளை, தம்பையாபிள்ளை, கோப்பாய் நொத்தாரிசு கெங்காதரஐயர் என்போரிடம் அவர் கொண்ட தொடர்புகள் மற்றும் அன்றைய காலகட்டத்தில் வலி கிழக்குப்பகுதி மணியகாரனாக இருந்த அருணாசலம் கனகசபை என்போருடன் அவருக்கிருந்த உறவுகள் என்பனவற்றைக் கொண்டே அவரது செல்வம் பற்றி அறிய முடிகிறது. முக்கியமாக கீழ்வரும் நிலைமைகள் அவரிடம் எவ்வளவு செல்லம் இருந்தது என்பதை அறிய உதவுகிறது.

- 1) மழவராயர் 1901ம் ஆண்டில் கோவில் கட்டுமானப்பணிகளை கார்த்திகேசு சிற்றம்பலம் என்போரிடமிருந்து பொறுப்பெடுத்து திருப்பணிகளை நிறைவேற்றி 1912ல் திருக்குடமுழுக்கினை மேற்கொண்டார்.
- 2) 1918ல் புத்தூரில் பாடசாலை ஒன்றினை ஒரு தனியார் காணியில் ஆரம்பிக்க முயற்சி எடுத்துள்ளார்.
- 3) இக்காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறை வீதியில் சில கடைத்தொகுதிகளை அன்றைய நாளில் ஐஸ்வரியப்பிரபுவாக இருந்த பசுபதிச்செட்டியாரின் மகனின் உதவியுடன் பெற்றுள்ளார்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

4) நல்லூர் கந்தசாமிகோவில், வல்லிபுர ஆழ்வார்க்குளம் கோவில், செல்வச்சந்நிதி முருகன்கோவில், ஆகிய கோயில்களில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அன்னதான ஒழுங்குகள் என்பவற்றை பார்க்கும்போது அன்றைய நாட்களில் மழவராயர் மகாபிரபுவாக காணப்பட்டார் என்பதனை மட்டும் எம்மால் கூறமுடியும்.

மழவராயர் அவர்கள் 1910ம், 12ம் ஆண்டுக்காலங்களில் தனது மகன் கந்தையாபிள்ளையிடம் பொறுப்புக்கள் சிலவற்றை ஒப்படைத்திருக்க வேண்டுமென அறிய முடிகிறது ஏனென்றால் மகன் கந்தையாவின் முயற்சியினாலேயே யாழ்ப்பாணத்தில் வெள்ளார் தெருவில் களஞ்சியம் அமைக்கப்பட்டது. அங்கிருந்தே புகையிலை வர்த்தகம் மேற்கொள்ளப்பட்டதனை அறிமுடிகிறது. திரு கந்தையா அவர்களது முயற்சிகள் காரணமாக புகையிலை வர்த்தகம் விரிவடைந்தது. அதாவது அன்றைய நாட்களில் அவர்கள் மேற்கொண்ட கணக்கு நடைமுறைகளின்படி கந்தையா அவர்கள் 150 கண்டி புகையிலைச்சப்பங்களை மலையாளத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார். அதனுடன் மலையாளத் தொடர்புகளைத் தானே மேற்கொள்வதற்கு ஆரம்பித்திருந்தார். அதன் வெளிப்பாடும் அவரது வீட்டுக்குள் செல்வம் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தது போன்றே தந்தையும் தனையனும் தனது உறவுகளை நல்ல முறையில்ப் பேணிப் பெருக்கி வந்தனர். அன்றைய நாட்களில் யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல வர்த்தகர்களான ஓட்டுக்கடைமேதர், பெரிய அபூபக்கர் (A.M.A அசீஸ் அவர்களின் தந்தை) காரைநகர் வர்த்தகர் குமாரசாமி (சிவபாலனின் பேரன்) ஆகியோருடன் அந்நியோன்னியமான உறவுகளை திரு கந்தையா அவர்கள் பேணிவந்தார்கள். இதுதவிர பசுபதிச் செட்டியார் குடும்பத்துடனும் அந்நியோன்னியமான உறவுகள் பேணப்பட்டன. இந்த உறவுகள் ஏதோ ஒருவகையில் திருமழவராயர் கந்தையாவுக்கு வாய்ப்பாக - சாதகமாக அமைந்தமையானது பிற்கால வரலாறு கூறக்கூடிய சமாச்சாரங்களுக்குக் கட்டியும் கூறுவனவாக இருந்தன.

ஏற்கனவே கூறப்பட்டதுபோல யாழ்ப்பாண சமுதாயம் பெருமளவில் வறுமைப்பட்ட சமூகமாக இருந்த காலத்தில் ஒருசில பணக்காரர்களும் இருந்து நல்வழியில் பொருள் தேடினர். அப்பொருள் தீதின்றி வந்த பொருளாக காணப்பட்டதால் தர்ம காரியங்களுக்கே செலவாக வேண்டிய பிராப்தகன்மம் காணப்பட்டது போலும். இல்லையேல் மழவராயரால் கோவில் கட்டுமானங்களை தொடக்கவோ அல்லது குடமுழுக்கு செய்யவோ முடிந்திருக்காது. கந்தையா அவர்கள் கோவிலை மேலும் விரிவாக்கம் செய்யவோ அல்லது கல்லூரியை கட்டவோ இன்னும் சொல்லப்போனால் அன்னசத்திரத்தைக்கூட அமைத்திருக்க முடியாது. இவை அனைத்திற்கு மேலாக தம்மால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட அமைப்புகளின் நீடித்து நிலைத்து நிற்கும் தன்மை கருதி அர்ப்பணிக்கப்பட்ட சொத்துக்கள் கொஞ்சநஞ்சமா இன்றைய கணக்கில் கோடி பெறுமதியானவை. இவ்வளவு தர்மகைங்கரியங்களும் நிறைவேறுவதற்கு எம்பெருமானின் அருட்கடாட்சமின்றி இடம்பெற்றிருக்க முடியாது. இவை அவனருளாலே அவன் தாழ் வணங்கியமையால் வந்த பலன் என்றே கருதலாம்.

மழவராயர் நோய்வாய்ப்பட்டு வந்த நிலையில் தனது பொறுப்புக்களை மகன் கந்தையாவிடம் சிறிது சிறிதாக வழங்கிய நிலையில் திரு. மழவராயர் 1919ல் எம்பெருமான் திருவடையை சேர்ந்தார். இதனால் மழவராயரின் ஆஸ்திக்கான உரிமையுள்ள வாரிசாக கந்தையா அவர்கள் செயற்பட ஆரம்பித்தார். ஏற்கனவே தந்தையும் மகனும் இணைந்து தேடிய தேட்டத்திற்கு அளவு, கணக்கு கூறமுடியாது இருந்தது தந்தையின் பின்னரும் கூட கந்தையா அவர்கள் தமது மரபு வழிவந்த வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டுவந்தார். புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்காந்தகல்லூரி செயற்பட ஆரம்பித்த காலம்வரை அவர் தனது வியாபாரத்தைத்தொடர்ந்த வண்ணமிருந்ததால் அதனால் மேலும் செல்வத்தை சேரக்கலானார். எவ்வாறு நாலாதிசையாலும் செல்வம் வந்து சேர்ந்ததுபோல சொத்துக்களும் வந்து சேர்ந்தன.

மழவகந்தையா அவர்கள் பேணிய உறவுகளால் பல நன்மைகள் கிடைக்கவே செய்தன. அந்த நன்மைகள் சொத்துக்கள் ரூபத்தில் வந்தன. பசுபதிச்செட்டியாரின் உரிமைக்காரருடன் பேணிய உறவுகள் காரணமாக யாழ்ப்பாணம் பெரிய கடைவீதியிலும் கஸ்தூரியார் வீதியிலுமாக சுமார் 16 கடைகளை திரு. கந்தையா அவர்கள் 1926ல் கொள்வனவு செய்தார்கள் வையாபுரிச் செட்டியார் பாரம்பரையில் வந்தவர்கள் தமது வியாபாரத்தில் ஏற்பட்ட நட்டத்தினை ஈடுசெய்ய அக்கடைத்தொகுதியினை விற்றபோது திரு. கந்தையா அவர்களால் மிகச்சுலபமாக கொள்வனவு செய்ய முடிந்தது.

இதே காலப்பகுதியில் தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியில் தென்னந்தோட்டங்கள் அரசாட்சியாளரால் ஏலமிட்டபோது உச்சவிலையினை திரு. கந்தையா அவர்கள் கோரிப்பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவ்வாறு பெறப்பட்ட தோட்டங்களுள் கச்சாய் மழவராயர் தோட்டம் 85 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுடையது. அடுத்தது பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியில் செட்டிக்காடு கத்தியறுத்தான் என்ற இரண்டு தோட்டங்களாகும். இவை இரண்டும் 300 ஏக்கர் விஸ்தீரணமுடையவை. கச்சாய்தோட்டம் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட பின்னர் புத்தூர் தொழிலாளர்கள் தோட்டத்துள் குடியேற்றப்பட்டு அவர்களே தோட்டத்தைப் பராமரித்து வந்தனர். ஆயினும் செட்டிக்காடு கத்தியறுத்தான் தோட்டங்களை அவ்வூர் மக்களே மேற்பார்வை செய்து வந்தனர். மாத்தில் இரண்டுமுறை இத்தோட்டங்களுக்குச் சென்று வரவு செலவுக்கணக்குகளை பார்வையிட்டு வரும் வழக்கத்தினை திரு. கந்தையா அவர்கள் கொண்டிருந்தார். இதனை அவரது சாரதியாகக் கடமை புரிந்த திரு. வெள்ளைக்குட்டி அவர்கள் கூறியதை நான் கேட்டு வைத்திருந்தேன். இவ்விடயம் வள்ளலாரது வீட்டில் அவரது பத்தினியார் முதாவில் இடம்பெற்றது. பத்தினியார் வள்ளிப்பிள்ளை எனது பெரியதாயார் முறையானவர். அவரால் வளர்க்கப்பட்ட எனது சகோதரி அவருடன் வாழ்ந்து அவரது உரிமைக்காரியாக மாறினார்.

தனது செல்வத்தை பெருக்கிய அதேநேரத்தில் தனது பொறுப்புகளும் அதிகரிக்கின்றன என்பதனை திரு கந்தையா அவர்கள் உணரத் தவறவில்லை. ஆகவே தனது சொத்துப்பரிபாலனத்தை மேற்கொள்வதற்கு வசதியாக ஒரு காரை 1919ம் ஆண்டில் வாங்கிக்கொண்டார். அதனால் தனது அனைத்து அலுவல்களையும் கவனிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு கிடைத்தது. தனது சொத்துக்களைப் பரிபாலிக்கும் விடயத்தில் அக்காலத்தில் புத்தூரில் வசித்துவந்த வழக்குரைஞர் தம்பிஇராமநாதர் அவருக்கு உதவியதை அறியமுடிகிறது. சகல விடயங்களிலும் அவரது ஆலோசனையையும் யாழ்ப்பாணம் நொத்தாரிசு சி. தம்பையாபிள்ளையின் ஆலோசனையையும் கவனத்தில் எடுத்து தனது அலுவல்களையும் கையாண்டுகொண்டார் என்று அறியமுடிகிறது.

மேலும் யாழ்ப்பாணத்தில் 1928/ 29ம் ஆண்டுக்காலத்தில் இடம்பெற்ற இரண்டு முக்கியமான ஏலவிற்பனைகள் பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமாக இருக்கும். 1928ம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் கடற்கரைத்தெருவில் காணப்பட்ட 40 அறைகள் கொண்ட கிட்டங்கி ஏலமிடப்பட்டபோது அதனையும் திரு கந்தையா அவர்கள் பெற்றுக்கொண்டார். இதனை ஒட்டுக்கடைமேதர் என்ற பிரமுகர் திரு. கந்தையா அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டுவந்திருந்தார் என்று அறிய முடிகிறது. திருமேதர் அவர்களது கட்டிடங்களுக்கருகாமையிலே இக்கட்டிடங்கள் காணப்பட்டன. அத்துடன் அந்த நாட்களில் அலுப்பாந்திக் கடலிலேதான் படகுகள் நங்கூரமிடப்படுவது வழமை. இந்தியாவிலிருந்து ஓடுகளைக் கொண்டுவரும் படகுகள் இங்கிருந்து புகையிலைச்சிற்பங்களை ஏற்றிச்சென்ற காரணத்தால் மேதர் கந்தையா தொடர்பு ஆரோக்கியமான உறவாகக் காணப்பட்டது. இவ்வாறு திரு. கந்தையா அவர்களால் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட மாடிக் கட்டிடத்தில் ஒரு பகுதியிலே 1936 முதல் 1958ம் ஆண்டுவரையாழ்ப்பாண பொதுநூல்நிலையம் செயற்பட்டுவந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இங்கு ஒரு விடயம் கூறப்படவேண்டியுள்ளது. ஒட்டுக்கடை மேதருக்கு ஓடு எடுத்துவரும் படகுகளில் மழவராயரின் புகையிலைச் சிற்பங்களும் மேதரின் உறவினரது கருவாட்டுச்சிற்பங்களும் இந்தியாவுக்கு எடுத்துச்செல்லப்பட்டன. இதனால் மழவராயரும் கருவாட்டு வியாபாரம் செய்தார் என்ற தவறான கருத்து பரவியது. ஆனால் உண்மையென்னவென்றால் அவர் பரம்பரைச் சைவ போஷினி. மாமிசத்தைத் திரும்பியும் பார்க்காதவர்கள் என்பது மனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

அடுத்த சொத்துக்கொள்வனவு யாழ்ப்பாணம் கச்சேரி நல்லூர் வீதியில் மதுவரித்திணைக்களம் அமைந்திருந்த 20 பரப்புக்காணியும் மேல்மாடி வீடும் ஆகும். இக்காணி ஏலமிடப்பட்டபோது கச்சேரி சிறாப்பர் பிறிட்டோ என்பவர் அந்த ஏலம் கூறும் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டு குறிப்பிட்ட தினத்தில் ஏலம் கூறினர். அப்போது ஒரு சாதாரண மனிதர் மேல் அங்கியின்றி சால்வையுடன் நின்று ஏலத்தில் கேள்வி கேட்டார். கடும் போட்டியான அந்த ஏலத்தில் இந்த மனிதர் தொடர்ந்து கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். முடிவில் அவருக்கே ஏலம் கிடைத்தது. அப்போது ஏலம் கேட்டவரிடம் சிறாப்பர் ஏலத்தின் முடிவினை கூறியபோது அம்மனிதர் எனது எஜமான் தனது காரினுள் இருக்கிறார் அவரிடம் முடிவுகளை கூறுங்கள் என அம்மனிதர் சிறாப்பரை அழைத்து வந்தார் அங்கே காருக்குள் ஒருவர் நாலுமுள வேட்டியுடன் தோளில் சால்வையுடனும் அமர்ந்திருந்ததை பிறிட்டோ கண்டுகொண்டார். அவரது கோலத்தைக் கண்ட சிறாப்பர் பிறிட்டோ இம்மனிதரிடம் பணம் இருக்குமா என யோசித்தவாறு ஏலத்தின் முடிவை அறிவித்தபோது அப்பெருமனிதர் “இந்தப்பெட்டிக்குள் (ஓலைப்பெட்டி) ரூபா இவ்வளவு உள்ளது உங்கள் தொகையினை எடுத்தபின் ரசீதுடன் மிகுதிப்பணத்தை எனது சாரதியிடம் அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று கூறிக்கொண்டார். இதனைக்கேட்ட சிறாப்பர்

திகைத்துப்போனார். அப்பெருமனிதரின் கோலம் அவரைப்பணக்காரர் என்ற ஸ்தானத்தில் வைக்கும் மனநிலையினை சிறாப்பருக்குக் கொடுக்கவில்லை. அந்த அளவிற்கு எளிமையான கோலத்தை வள்ளலார் கொண்டிருந்தார்.

இந்த இடத்திலே ஆங்கில முதுமொழி ஒன்றை ஞாபகப்படுத்துவது பொருத்தமாகும். அதாவது கரடுமுரடான தேசம் பொருளாதார வளம் அற்ற நாட்டை குறிப்பதில்லை. அதேபோல அழுக்கான உடுப்புகள் நாகரிகமற்ற மனிதனையும் குறிப்பதில்லை. இந்த முதுமொழி எமது பெருமகனார் கந்தையாவுக்குச் சாலப்பொருந்தும். ஏனென்றால் “நாம் ஒடுங்க, நம்குலம் ஒடுங்க வாழ்வதுதான் பொருத்தம் என்று கருதியவர் அவர். ஆயிரம் முட்டையிட்ட ஆமை அமைதியாக இருக்கும்போது ஒரு முட்டையிட்ட கோழி கொக்கரிப்பது போன்று அவர் வாழவில்லை. கந்தையா அவர்கள் தனக்கு விலாசம் வேண்டி எதனையும் செய்யவில்லை. இதுவும் புத்தூர் கண்ட வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் ஆகும்.

இவற்றினைவிட காலத்துக்குக்காலம் வலிகாமப் பிரிவிலே இடம்பெற்ற ஏலவிற்பனைகளைப்பயன்படுத்தி அச்சுவேலி தீத்தான்குளம், தோப்பு, கோப்பாய் இராசபாதைப்பகுதி, ஈவினை, புன்னாலைக்கட்டுவன் பகுதிகளில் கிட்டத்தட்ட 100 பரப்பு வரையான தோட்டக்காணிகளும் யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறை வீதி, ஆஸ்பத்திரி வீதி, முதலாம் பகுதிகளில் உதிரி உதிரியாக கடைக்கட்டிடங்களும் கொள்வனவு செய்யப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணை நொத்தாரிக சிவப்பிரகாசபிள்ளை தம்பையாபிள்ளை கோப்பாய் சிதம்பரநாதஐயர் கெங்காதரஐயர் என்பவர்கள் 1930ம் ஆண்டிற்கும் 1934ம் ஆண்டிற்கு மிடையிட்ட காலத்தில் நிறைவேற்றிய மூன்று தர்மசாதனங்களிலும் சுமார் 130 காணித்துண்டுகள் பற்றிய விபரங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் மழவராயராலும் கந்தையாவாலும் தேடப்பட்ட செல்வங்களாகும்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

மழவராயர் கந்தையா அவர்கள் தனது சொத்துக்களை முகாமை செய்வதற்கு ஆரம்பித்தகாலத்தில் நல்லூர் கதிர்வேலாயுதசுவாமி அன்னசத்திரத்தையும் கொள்வனவு செய்யும்படியான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார். அந்த அன்னசத்திரத்தை நிர்வகித்துவந்த நல்லூர் மாப்பாணமுதலியார் குடும்பத்தினருக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைக்காகப் பரிகாரம் தேடும் வழிகளில் இந்த அன்னசத்திரத்தை அறுதியாக விற்கும்படி ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்த மறுப்புமின்றி எங்கள் பெருமகன் கந்தையாபிள்ளை அவர்கள் அதனை மீண்டும் தாங்கள் கோரும்போது திருப்பித்தரப்படும் என்ற நிபந்தனையுடன் கொள்வனவு செய்து அந்த அன்னசத்திரத்தினை ஆண்டுவந்தார். யாழ்ப்பாணக்குடாநாடு கண்ட பரமரகசியத்தில் இந்த அன்னசத்திரமும் புத்தூர் மழவராயர் கந்தையாவின் சொத்து என்பதுவும் ஒன்று. இவ்விடயம் அனைத்து மக்களுக்கும் தெரியாது.

இவ்வாறாக யாழ்ப்பாணக்குடாநாட்டின் நாலாபுறமும் மழவராயராலும் மகன் கந்தையாவினாலும் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட சுமார் 220 வரையான காணித்துண்டுகளும் அவற்றுள் சில காணிகளுடனான கட்டடத்தொகுதிகள் பெருமகனார் கந்தையாவினால் ஆட்சி செய்யப்படுவதற்குப் பதிலாக பரிபாலிக்கப்பட்டது. இவ்வாறான நிலபுலப் பரிபாலனம் ஊடாக அக் காணித் துண்டுகள் தர்மபரிபாலனத்திற்குரிய சொத்துக்களாக மாற்றம் கண்டதென்பதை நம்முள் எத்தனை மனிதர்கள் அறிந்திருக்க முடியும். இவை அனைத்தும் சுய விருப்பு வெறுப்புக்கு அப்பால் செயற்பட்ட மனிதநேய சமூக நலம் சார்ந்த நடவடிக்கைகளாக இன்றும் மிளிர்கின்றன.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

4. மழவகந்தையனார் பணிகள்

புத்தூர் சிவன்கோவில் அமைத்தல்

இலங்கையில்ச் சைவமதம்

இலங்கையில்த் தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டு தமது மொழி, சமய பாரம்பரியங்களைப் பேணி வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவற்றினைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறிநிற்கின்றன. பூந்தேவனாரின் தமிழ்த்தொண்டு பற்றியும் நாம் அறிகிறோம். பட்டினப்பாலை ஈழத்துணவும் காளகத்தாக்கமும் என்று கூறுவதினின்றும் ஈழத்தின் பொருளாதாரச் செழுமையினை எம்மால் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தமிழர்கள் பண்டுதொட்டு வாழ்ந்த வரலாற்றை அனுராதம், திருகோணமலை அக்கரைப்பற்று முதலிய பகுதிகளிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கி.பி. 3ம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட கால கல்வெட்டுகள் மூலம் அறியமுடிகிறது. தமிழ்மக்கள் தமிழை தமது மொழியாகப் பயின்றனர் என்பதனை மன்னித்தலை, வெட்டுக்காடு, பரமன்கிராய் அகழ்வாராய்ச்சிகள் கூறுகின்றன. அம்பாந்தோட்டைப் பகுதியில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தமிழ் நாணயங்கள் தென்பகுதியிலும் தமிழர் பண்பாடு பரவியிருந்த வரலாற்றைச் செப்புகின்றன. இந்நாணயங்கள் கிறிஸ்து பிறப்பிற்கு முற்பட்டவை. இது விடயத்தில் நாம் சற்று ஆழமாக நோக்குவோமாகில் அனுராதபுர மன்னனாக இருந்த எல்லாளன் காலத்தில் அவனது ஆட்சியில் இப்பகுதிகளில் தமிழ்சிற்றரசர்கள் இருந்து ஆட்சி செய்தனர் என்று ஊகிக்கவும் அறியவும் முடிகிறது. இதனுடன் இணைந்தே கதிர்காமம் ஆலயமும் அமைந்திருப்பதாகவும் கருத இடமுண்டு. ஏனென்றால் கோட்டை அரசகாலத்தில் முதலாம் இராஜசிங்கன் இந்துமதத்தை தழுவினமையும், அக்காலமளவில் கொழும்பு நகரையண்டிய பகுதிகளில் சில சிவாலயங்கள் இருந்தமைக்கான சான்றுகள் கிடைத்திருப்பதனையும் கொண்டு நாம் பார்க்கும்போது சைவசமயம் இலங்கை பூராவும் பரவியிருந்தமையைக்

கண்டுகொள்ளலாம். மட்டக்களப்பு மான்மியம் அங்கு தமிழரே பூர்வீகக்குடிகள் என்று கூறுகிறது. தக்சின கைலாயபுராணம் திருகோணமலையில் சைவர்கள் வாழ்ந்தார்கள் அங்கு பிரசித்திபெற்ற சிவாலயம் ஒன்று அமைந்திருந்ததென்றும் கூறுகிறது. இதேபோல வடபகுதியில் நாகராச்சியம் காணப்பட்ட வரலாற்றையும் நாங்கள் அறிகிறோம். அங்கு தமிழ்மொழி பேசிய மக்கள் சைவர்களாகக் காணப்பட்டனர் என்றும் அறிந்துள்ளோம். இராவணன் சைவ சமயத்தவனாக சிவபக்தனாக இருந்தான் என்பது வரலாற்று உண்மையாகும்.

பல்லவர் காலத்தில் பக்தி பெருக்கெடுத்தோடியது. சைவ நாயன்மார்கள் அவதரித்து சைவசமய விருத்திக்கு அடிகோலினர். அவர்கள் ஈழத்து சிவாலயங்கள் மீதும் தேவாரப்பாடல்களை பாடினர். இங்கு சைவசமயம் அதி உன்னதநிலையிலிருந்தது. இதனால் திருமந்திரம் ஈழத்தினை சிவபூமி என்றது. ஈழத்தில் 10ம் நூற்றாண்டில் சோழர்கள் ஆட்சியைப் பிடித்துக்கொண்டு சைவசமயத்தைப் பரப்பினர். அதன் அடையாளமாகவே பொல்லநறுவ சிவாலயம் காணப்பட்டது. இதனுடன் மன்னம்பிட்டி, மாணிக்கம்பிட்டி பகுதியிலும் சைவக்கோயில்கள் காணப்பட்டதனை அறியமுடிகிறது. இங்கு மேற்கொள்ளப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சிகள் பல சைவ கடவுளார்களது விக்கிரகங்களை காட்டி நிற்கின்றது. அவை சில இன்னும் பொல்லநறுவ அரசு அதிபர் பாதுகாப்பிலுள்ளன. வேறுசில கொழும்பு நாதனசாலையில் உள்ளன. தவிர வெருகல், மண்டூர், திருக்கோவில் பகுதிகளில் அவர்கள் அமைத்த கோயில்கள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. ஒட்டுசுட்டான் தான்தோன்றி ஈஸ்வரர் கோயிலும் காலத்தால் முந்தியதே என்று கருதப்படுகிறது.

இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரசர்கள் நல்லூரை தமது இராசதானியாகக் கி ஆட்சிசெய்து வரும் போது சைவக்கோயில்களை கட்டினர். இன்னும் வேறு கோயில்கள் கட்டப்பட பேருதவியும் புரிந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் சைவர்கள் என்பதால்

முத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

நந்திக்கொடியை நாட்டி ஆட்சி புரிந்தனர். அதேநேரம் வன்னிச் சிற்றரசர்கள் கிழக்குப்பகுதியில் ஆட்சியில் அமர்ந்து சைவமே தமிழும் தழைக்க உதவினர். வற்றாப்பளை கண்ணகை அம்மன் கோவில், மண்ணித்தலை சிவன் கோவில் என்பனவும் காலத்தால் முந்தியவை.

இலங்கையில் போர்த்துக்கேயர் காலம் சைவ சமயவரலாற்றின் இருண்டகாலமாக கருதப்படுகிறது. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பட்ட பல சைவக்கோயில்களை அழித்தனர் என்று வரலாறு கூறுகிறது. அங்கு சைவ அனுஷ்டானங்களுக்கு இடமிருக்கவில்லை என்று அறியமுடிந்துள்ளது. டச்சுக்காரர் ஆட்சியும் சைவசமய வளர்ச்சிக்கு உதவில்லை இருந்தபோதிலும் அவர்கள் மேற்கொண்ட சமயக்கொள்கை, அவர்களது ஆட்சியின் பிற்காலத்தில் சைவம் மேம்பாடு காண வழி கண்டது. அதனால் போர்த்துக்கேயரால் இடிக்கப்பட்ட பல ஆலயங்கள் புதுப்பிக்கப்பட்டன. நல்லூர் ஆலயம் அதன் அயலில் உள்ள ஆலயங்களும் அவ்வாறே புதுப்பிக்கப்பட்டன.

ஆங்கிலேயர் ஆட்சி கிறிஸ்தவ சமயப்பரம்பலையே நோக்கமாக கொண்டு செயற்பட்டது. அவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயப் பிரச்சாரத்தை அதிவேகமாக செய்தனர். அதன் இணைப்பு ஊடகமாக ஆங்கிலக்கல்வி, தொழில் வாய்ப்புகளை கைக்கொண்டனர். அதனால் பல தமிழர்கள் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் கிறிஸ்தவராக மதம் மாறி கல்வி பயின்று உயர்பதவிகள் பெற்றுச் சிறப்படைந்தனர். இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவமதம் பரப்பும் துறவி போப் என்பார் இருந்தார் அவருக்கு தமிழ் கற்பிக்க நல்லூரைச் சேர்ந்த கந்தர் ஆறுமுகம் என்பவர் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் தமிழ், ஆங்கில சமஸ்கிருத அறிவு மிக்கவர். இவரது தந்தை கந்தர் ஆங்கிலேயே ஆட்சியில் ஆராச்சி உத்தியோகம் வகித்த காரணத்தால் அவரது பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் கற்க வசதி ஏற்பட்டது. தமிழ் கற்பிக்க சென்ற கந்தர் ஆறுமுகம் விவிலியத்தை தமிழ் மொழி பெயர்க்கவும் நியமிக்கப்பட்டு அம்மொழிபெயர்ப்பினையும் நிறைவு செய்து தமிழில் பைபிள்

புத்தூர் மழைகந்தைய பாறம்பரிபம்

வெளிவருதற்கு உதவினார். இவ்வாறு இருந்த நாட்களில் கந்தர் ஆறுமுகம் சைவப்பிரசங்க மரபினை யாழ்ப்பாணம் சிவன்கோவிலில் 1842ல் ஆரம்பித்து சைவத்தொண்டில் ஈடுபட்டார். இதன்போது கிறிஸ்தவப் பாதிரிமார்களுடன் ஏற்பட்ட கசப்பு உணர்வுகளினால் அப்பதவியினின்றும் விலகி முழுநேரச் சைவத்தொண்டில் ஈடுபட்டு சைவசமய மேம்பாட்டிற்குதவி அறுமுகநாவலராகி சைவசமயக் காவலராக அதன் விடிவெள்ளியாக மிளிர் ஆரம்பித்தார். அவர் மேற்கொண்ட சைவமறுமலர்ச்சி யாழ்ப்பாணத்தில் நன்கு வேருன்றி சைவத்தை காத்து நிற்கின்றது. அதனால் பெரிய புராண கலாச்சாரம் யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்வதாயிற்று.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலத்திலேற்பட்ட பாண்டிய படையெடுப்புகள் காரணமாக கிட்டத்தட்ட 350 ஆண்டுகாலப் பகுதிக்கு அவர்களது ஆதிபத்தியம் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலைத்தது. இதனால் சமயப்பற்றாலும் சமயப்பணியாலும் யாழ்ப்பாணம் சைவசமயம் சார்ந்து வளர்ச்சி கண்டது. இக்காலப்பகுதியில் நல்லூர் மானிப்பாய், வண்ணார்பண்ணை, மாவிட்டபுரம், வல்லிபுரம், கீரிமலை, பொன்னாலை, நயினாதீவு, தொண்டமனாறு, சாவகச்சேரி, பூநகரி, மண்ணித்தலை போன்ற இடங்களில் பெரிதும் சிறுதுமான ஆலயங்கள் காணப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது. யாழ்ப்பாண வைபவமாலை இக்கோயில்கள் பற்றி கூறுகிறது. நல்லூர் கந்தசாமிகோவில் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் கட்டப்பட்டது. நல்லூர் கந்தசாமிகோவில் மகோற்சவகாலத்தில் ஒதப்படும் கட்டியத்தில் புவுனேகபாகு பெயர் வருவதைக் கொண்டு இக்கோவில் அவன் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாக கருத இடமுண்டு. சட்டநாதர் ஆலயமும் அவ்வாறான, காலத்தால் முந்திய ஆலயமாகும். இதனுடன் இணுவில் பரராசசேகரப்பிள்ளையார் ஆலயம் என்பதுவும் காலத்தால் முந்திய கோயிலாக பரராசசேகர மன்னனால் கட்டப்பட்டதாக உள்ளது. உரும்பிராய் கருணாகரப்பிள்ளையார் சோழர்காலக் கோயிலாகக் கருதப்படத் தேவையான கல்வெட்டுகளுடன் காணப்படுகிறது. 1567ம் ஆண்டிற்குரிய கல்வெட்டு இக்கோயிலுக்கு அளிக்கப்பட்ட தானம் பற்றிக்கூறுகிறது.

மேலும் போர்த்துக்கேயர்காலத்தின் தளபதியான ஒலிவேறா யாழ்ப்பாணத்தில் ஐந்நூறுக்கு மேற்பட்ட கோயில்களை அழித்தான் என்ற வரலாறும் உண்டு. அதற்குப்பதிலாக கிறிஸ்தவ ஆலயங்களை கட்டினான் என்று கூறப்படுகிறது. குவறோஸ் என்ற போர்த்துக்கேய வரலாற்றாசிரியனும் போல்டயஸ் என்ற டச்சு வரலாற்றாசிரியனும். யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சைவமதம் பற்றியும் அதன் வழிபாட்டுமுறைகள் நம்பிக்கைகள், மரபுகள் சமயக்கல்வி பற்றியும் கூறியுள்ளார்கள்.

புத்தார் சிவன்கோயில்

மேலே கூறப்பட்ட ஆலயங்களைத்தவிர சிறிதும் பெரிதுமான பல ஆலயங்கள் குடாநாட்டில்க் காணப்பட்டன. அவற்றுள் புத்தார் சிவன் கோவிலும் ஒன்று. தற்போதைய நிலையிலுள்ள இவ் ஆலயம் இவ்வூர் தனவந்தர் சிற்றம்பலம் மழவராயராலும் அவர் மைந்தர் கந்தையராலும் கட்டி நிறைவு நிறைவுசெய்யப்பட்டதென்பது பலர் அறிந்த உண்மை. இப்பெருமகனார். கல்லூரி, அன்னசத்திரம் என்பவற்றையும் கட்டி இக்கால மக்களுக்கு அர்ப்பணித்தார். அவற்றின் பரிபாலனத்திற்கென ஏராளமான பொருள் சொத்தையும் நன்கொடை செய்தார்.

இவ்வாலயம் இவரால் கட்டப்பட்டதா அல்லது ஏற்கனவே இருந்த ஆலயத்தைப் புதுப்பித்துக் கட்டினாரா என்பதில் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. ஏற்கனவே கட்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த ஆலயத்தை இவர் தொடர்ந்து கட்டி முடித்தார் என்று எமது மூதாதையர் கூறியவற்றை எம்மால் அறியமுடிகிறது.

இக்கோவில் ஏற்கனவே இருந்தது என்பதற்கான இராமாயண காலச்சான்று ஒன்று இங்குண்டு. புத்தார் கிராமத்தின் மேற்கே அமைந்த நிலாவரை வற்றாவாவி இராமாயண காலத்தது என்று கருதப்படுகிறது. இந்த வற்றாவாவியில் புத்தார் கோயில் தீர்த்தத்திருவிழா இடம்பெற்று

புத்தார் மழவகந்தைய பாரம்பரிபம்

வந்ததாக ஒரு கதையும் உண்டு. அத்தீர்த்தத்திருவிழாவுக்கென அமைக்கப்பட்ட இடப்பவாகனம் இன்றும் உள்ளது. இது 1760ம் ஆண்டின் பின்னரான காலப்பகுதியில் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்று எம்மவர்கள் கூறுவதுடன் 1932ம் ஆண்டுவரை அத்தீர்த்தத்திருவிழா இடம்பெற்று வந்ததாகவும் அவ்வாண்டில் சுவாமி தீர்த்தமாடி திரும்பி வரும்போது ஏற்பட்ட வேண்டத்தகாத சம்பவம் காரணமாக இத்திருவிழா பின் நிறுத்தப்பட்டு கோவிலிலேயே தீர்த்தத்திருவிழா இடம்பெறும் வழமை ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்காலமளவில் புத்தூர் ஆறுமுகம் பூதத்தம்பி என்பார் கோவிலுக்கென திருக்குளத்தினை கட்டி நிறைவு செய்தார்.

மேலும் தக்சன கைலாயப்புராணம் புத்தூர் சிவாலயம் தீர்த்தக்கேணி நந்தவனம் பற்றிக் கூறுகிறது. இவ்வாலய தரிசனம் கருதி நாலூர் மக்களும் புத்தூரில் குழுமியதாக இத்தக்சின புராணம் கூறுகிறது.

போர்த்துக்கேய மொழியில் உள்ள வரலாற்று நூல்களிலும் அச்சுவேலிக்கு தெற்கே புத்தூர் பகுதியில்க் காணப்பட்ட சிவாலயங்கள் பற்றி கூறப்படுகின்றன. இவை 16ம் நூற்றாண்டிற்குரியவை எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இக்கோவில்களிலொன்று அளவில் பெரியதாயும் மற்றையது அளவில்ச் சிறியதாயும் காணப்பட்டதென்றும் சங்கிலி மன்னனுக்கெதிரான போரில் போர்த்துக்கேயர் இக்கோவில்களைத் தமது அரணாகப் பாவித்தார்கள் என்றும் நீண்டநாட்கள் இடம்பெற்ற போரில் நூற்றுக்குமேற்பட்ட தமிழ்ப்படையினர் கொல்லப்பட்டனர் என்றும் அறியத் தருகிறது. மேலும் சங்கிலிய மன்னனுக்கு ஆதரவாக வேறு படைகள் வந்து தம்மைத்தாக்க முயற்சிக்கலாம் என்று கருதிய போர்த்துக்கேயர் இக்கோவில்களை அழித்துவிட்டு சாவகச்சேரிப்பக்கமாகவும் அச்சுவேலிப் பக்கமாகவும் சென்றனர் என அப்போர்த்துக்கேய மொழியில் எழுதப்பட்ட வரலாறு கூறுகிறது. மேலும் இந்நூல் இலங்கையில் கிறிஸ்தவம் என்ற தலைப்பில் அமைந்தது. போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்துறை நோக்கி முன்னேறி வந்தபோது கோப்பாய் வரை சுலபமாக வந்தார்கள். அவர்கள் நீர்வேலியை ஊடுருவி சிறுப்பிட்டியை புத்தூர் மழவகந்தைய பாறம்புரியம்

அண்மித்தபோது கடும் எதிர்ப்புகளை எதிர்நோக்க வேண்டி ஏற்பட்டது. சுமார் ஒரு வாரத்துக்கு மேற்பட்ட காலப்பகுதியை அங்கு செலவு செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர் என்றும் அந்நூல் கூறுகிறது. இதன் காரணம் என்னவென்றால் போர்த்துக்கேயரது மதம் பரப்பும் முயற்சிகள் முறியடிக்கப்பட்டது என்பதே. நூற்றுக்கு நூறு வீதமும் சைவசமய விசுவாசிகள் இந்த ஊர்களில் இருந்தனர். அவர்கள் மிக வீர ஆவேசமாக சண்டையிட்டு தமது எதிர்ப்பினைக் காட்டினர் என்பதே உண்மை. இங்கு கூறப்பட்ட நிகழ்வை நோக்கும்போது இதில் கூறப்பட்ட பெரிய ஆலயம் புத்தூர் சிவன் கோவிலாகவும் சிறிய ஆலயம் காரைக்கூடல் நடராஜ இராமலிங்கவைரவர் ஆலயமாகவும் இருக்கலாம் என்று கருத இடமுண்டு. இக்கோவில்கள் இந்த அழிபாடுகளின் பின்னர் சிறிய கோயிலாக ஓலையால் வேயப்பட்ட கோயிலாக காணப்பட்டதென அறியமுடிகிறது. இவற்றுள் ஒரு கோவில் புத்தூரில் சக்திபீடமாக வளர்ச்சியுறுவதாயிற்று. அவ்வோலைக் கோயிலை புத்தூர் சோணையன் வளவுக்காரரும், புதுவளவுக்காரரும் பேணி வந்தனர் என்பதனை புத்தூரின் கந்தையன் செட்டியும், புதுவளவு இளையபிள்ளைப் பேத்தியும் கூறுவதாக அவர் பரம்பரையினர் தகவல் தந்துள்ளனர். இதில் புத்தூர் சோணையன் வளவு அம்பலவாணர் விவசாயியாக இருந்து அறப்பணி புரிந்தவர் 1700 ஆண்டு காலத்தவர். அதாவது சோணையன்வளவு சரவணமுத்துவின் மனைவி வள்ளிப்பிள்ளையின் பரம்பரையில் உதித்தவர் அவர். ஆகவே மேற்கூறப்பட்ட நிலைமைகளை வைத்து நோக்கும்போது புத்தூர் சிவன் ஆலயம் பெரிய கோயிலாக இருந்து அழிக்கப்பட்ட பின்னர் அது ஒரு சக்திபீடமாக பலாவடி அம்மன் கோவில் என மக்களால் அழைக்கப்பட்ட இடமாகப் பேணப்பட்டது என்பது தெளிவு. இந்த அம்மன் ஆலயத்துடன் காணப்படும் பலாமரம் சுமார் 400 வருடகாலப் பழமை வாய்ந்தது. அதன் அருகே இந்த ஆலயம் அமைக்கப்பட்டபோது அதன் சுவரில் ஒரு கற்சாசனம் வைக்கப்பட்டது. இதன் எழுத்துகள் தெளிவற்ற நிலையில் உள்ளன. இக் கற்சாசனம் 17ம் 18ம் நூற்றாண்டினை ஒத்ததென்பது வரலாற்றாய்வாளர் முடிவு.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

எனவே தற்போதைய நிலையில் புத்தூர் சிவன்கோவில் மழவகந்தையாவால் புதுப்பித்து கட்டிமுடிக்கப்பட்டதென்பதும் இவரின் முன்னரே இக்கோவிலின் கட்டுமானப்பணிகளை முன்னெடுத்து கோயிலையும் பராமரித்த இவ்வூர் பெரியோர்கள் தம் இயலாமை காரணமாக கோயில்க் கட்டுமானப்பணிகளையும் அதன் ஆட்சியையும் சிற்றம்பலம் மழவராயரிடம் ஒப்படைத்தனர். இதில் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால் இக்கோவிலில் கட்டுமானப்பணியை ஆரம்பித்தோர் சிற்றம்பலம் மழவராயரின் முன்னோர்களே. அவர்கள் ஆங்கிலேய அரசில் மணியகாரன், முதலியார் உத்தியோகம் வகித்தவர்களாவர். மழவராயர் இவ்வாலயத்தினை கட்ட ஆரம்பித்து தான தர்ம விடயங்களை யாழ்ப்பாண வைபவகொழுகி கூறுகிறது. இவ்வாறு புத்தூரில் பலதரப்பட்ட மக்களின் சமய வாழ்வுடன் இவ்வாலயம் பின்னிப்பிணைந்து இருந்ததினால் அம்மக்களுக்குச் செய்யும் சேவையாக இதனை கருதிக்கொண்ட வள்ளல் மழவராயரும் அவர்தம் மைந்தரும் இருபதாம் நூற்றாண்டினாரம்பத்தில் இவ்வாலயத்தை புதுமெருகுடன் தற்போதுள்ள நிலையில் அமைத்துக்கொடுத்தனர். இதனாலன்றோ தனது கோயில் தர்மசாதனத்தில் “எமது ஆன்ம ஈடேற்றம் கருதி” என்று கூறிப் போந்தனர் போலும்.

பலாவடி அம்மன் தோற்றம் - சுருக்கம்

பலாவடி அம்மன் தோற்றம் பெற்ற காலப்பகுதியாக 17ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி கருதப்படுகிறது. போத்துக்கேயரால் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் அழிக்கப்பட்ட புத்தூர் சிவன்கோவில் வளாகம் காலப்போக்கில் புல் புதர்களுடன் பிரப்பம் பற்றைக்காடாகக் காட்சியளித்தது. அந்நிலப்பரப்பிலே புத்தூர் பெருங்குடிமக்கள் தங்கள் மந்தைகளை மேயவிட்டு அவற்றின் பசியைப்போக்கி வந்தனர். அழிந்த ஆலயத்தின் சுற்றுவட்டத்தில் வீரகத்தியார் சிதம்பரநாதர் என்றொரு சிவசீலர் வசித்து வந்தார் சைவப்பாரம்பரியம் மிக்க குடும்பத்தவரான அச்சிவசீலர் ஒரு விவசாயியுமாவார். தனது விவசாயத்திற்குத்

தேவையான மந்தைகளையும் வளர்த்துவந்தார். அம் மந்தைகள் சொல்லப்பட்ட கோவில் பகுதியில் மேய்வது வழக்கம் அதனை ஓர் சிறுவன் பார்த்து மேய்த்து வந்தான். ஒருநாள் அச்சிறுவன் மாலைநேரத்தில் மாடுகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்த வேளை “ஒரு கிழவி அப்பிரப்பம் பற்றைக்குள் சென்று மறைந்ததனை நிதர்சனமாகக் கண்டுகொண்டான் அவன் தான் கண்ட காட்சியை தன் எசமான் சிதம்பரநாதரிடம் கூறிக்கொண்டான். சிவசீலரான சிதம்பரநாதர் அச்சிறுவன் கூறியவற்றைக் கேட்டுவிட்டு பின்னர் அச்சிறுவனுடன் வந்து அக்காட்சி நடந்த இடத்தினைப் பார்த்து பாடிப்பரவியதுடன் “என்தாயே நீ யார்? சொல்லு” என மனம் நொந்து வேண்டிக்கொண்டார். அன்றிரவு அவரின் சொப்பனத்தில் தோன்றிய அக் கிழவி “பிரப்பம்பற்றைக்குள் ஓர் பலா முளைத்துவருகிறது அதில் என்னை ஆதரி” என்று கூறி மறைந்தார். இரவு தாம் கண்ட சொப்பனத்தை அயலவர்களிடமும் கூறி அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்று பிரப்பம்பற்றைக்குள் முளைத்துவரும் பலாவைத் தேடிக்கண்டுகொண்டார். அன்று சொப்பனத்தில் தோன்றிய கிழவி உமையம்மையே என்றும் முடிவுசெய்த சிதம்பரநாதரும் அயலவர்களும் பிரப்பம்பற்றைகளை வெட்டி அழித்து பலாக்கன்றினை பாதுகாப்பாக பேணி வரும்வேளை அங்கு கோயில் அமைக்கவும் தலைப்பட்டனர். சிறுகொட்டில் போடப்பட்டு அதிலே உமை அம்மையை பலாவடி அம்மன் என்று பெயரிட்டு ஆதரித்து வந்தனர். இங்கே சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டிய விடயம் என்னவென்றால். பலாவடி அம்மன் கோவில் பரப்பினை காடுவெட்டி துப்பரவு செய்தபோது பழைய ஆலயத்தின் இடிபாடுகளை அக்கோயிலின் அருகாகக் கண்டுகொண்டனர்.

பலாவடி அம்பாளை ஆதரிக்கத்தொடங்கிய சிதம்பரநாதர் வெள்ளி, செவ்வாய் பூரணை தினங்களில் விளக்கேற்றி கற்பூர ஆராதனை செய்து வந்தார். கோவில் ஆராதனைகள் மிக அமைதியாக இடம்பெற்று வந்தபொழுது தேவைக்கேற்றவாறு கோவிலை விசாலமாக்கும் முயற்சிகள் நடந்தேறின. கோவில் அமைந்த இடம்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

பத்தினிசீமா என்று அழைக்கப்பட்டது. அப்பத்தினி என்று அழைக்கப்பட்டது. அப்பத்தினி சீமாவை மையமாகக் கொண்ட 55 பரப்பு நிலம் பழைய சிவாலய வளாக நிலமாக காணப்பட்டது. அன்றைய நாட்களில் கோவிலின் அயலில் இருந்த அடியார்களும் ஏனையோருமாக கோயிலுக்கெனத் தமது காணிகளை நன்கொடையாக வழங்கியதாலேயே 55 பரப்பும் நிலம் கோவில் வளாகமாக அமைவதாயிற்று இக்கோவிலுக்கு முக்கியமாக சந்நியாசியாரின் முன்னோர்கள், கதிரேசனின் முன்னோர்கள், விசுவலிங்கரின் முன்னோர்கள், மாவடி சின்னத்தம்பியாரின் முன்னோர்கள், வன்னித்தம்பியாரின் முன்னோர்கள், கந்தரின் முன்னோர்கள், பரமநாதரின் முன்னோர்கள், கந்த உடையார் வீட்டார், தில்லை உடையார் வீட்டார், மந்திரவளவார் எனப்படுவோர் காணிகளை நன்கொடை செய்தார்கள் என்று அறியமுடிகிறது. அதனால் இக்குடும்பங்களைச் சேர்ந்தோரே பலாவடி அம்பாளின் வருடாந்த பொங்கல் விழாவைச் செய்து வருகிறார்கள். இவர்களுள் மாவடிச்சின்னத்தம்பியாரின் உரிமைக்காரரே பிரதம பொங்கல்க்காரராக அமைந்துள்ளனர்.

பலாவடி அம்பாள் கோவில் விஸ்தரிக்கப்படவேண்டி ஊரவர்கள் விரும்பியமைக்கு பழயகோயில் போன்றதொரு கோவில் அமைய வேண்டும் என்பதும் ஒன்றாகும். 1765ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் ஊர்மக்களது முயற்சியின் பயனாக விநாயகர், சுப்பிரமணியர், சந்தானகோபாலர், வைரவர் விக் கிரகங்கள் இந்தியாவிலிருந்து தருவிக்கப்பட்டன. அக்காலத்தில் எதுவித கட்டுப்பாடுகளும்ற்ற நிலையில் வியாபாரம் நடவடிக்கைகள் மயிலிட்டி காரைநகர் மாதகல் பகுதியினூடாக வேதாரணியத்திற்கும், தலைமன்னார் இராமேஸ்வரத்திற்கும், யாழ்ப்பாணம் - திருவனந்தபுரத்திற்கிடையிலும் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக அக்காலத்திலே புகையிலை வியாபாரம் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் - திருவனந்தபுரத்திற் குமிடையே நடந்ததாக ஒல்லாந்தர்களது தளபதிகளின் குறிப்புகளிலிருந்து அறியமுடிகிறது. இவ் வர்த்தகத் தொடர்புகளுடன் ஒன்றாக இவ்விக் கிரகங்களும்

எடுத்துவரப்பட்டன. இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்டலாம். அதாவது கோப்பாய் பண்டிதர் பஞ்சாட்சரசர்மா அவர்கள் ஞாபகார்த்தமாக வெளியிடப்பட்ட ஞாபகார்த்த மலர் ஒன்றில் காரைநகர் முத்துமாணிக்கம் செட்டியார் வியாவில் ஐயனாரின் நித்திய நைமித்தியங்களை மேற்கொள்வதற்கு திருவுத்தரகோச மங்கையை சேர்ந்த மங்களேஸ்வரக் குருக்களையும் அவரது உறவினர்கள் சிலரையும் அழைத்து வந்த சேதியும் காணப்படுகிறது. இன்னும் தமிழ் நாட்டு வியாபாரிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் கிராமம் கிராமமாக சென்று வியாபாரம் செய்து திரும்பும் வழக்கமும் அன்று நிலவி வந்தது. எனவே எம்மவர் விக்கிரகங்களை அன்று இந்தியாவிலிருந்து எடுத்துவந்து எமது கோயிலில் வைத்து வழிபாடாற்றினர் என்பது ஒரு நம்பகமான தகவலாக உள்ளது. அத்துடன் இக்காலப்பகுதியில் பலாவடி அம்மன்கோவில் சுண்ணாம்புச்சுவராக மேலே சொல்லப்பட்ட குடும்பத்தவரது முயற்சியால் மாற்றப்பட்டது. அதனால் அங்கு ஏனைய விக்கிரகங்களையும் பாதுகாப்பாக வைக்க முடிந்தது என்பதுவும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டியது.

ஏற்கனவே அழிக்கப்பட்ட ஆலயத்தில் பூசைகளை மேற்கொண்டு வந்த நாகேந்திரக்குருக்களின் பரம்பரையினரும், அப்பாத்துரை குருக்கள் பரம்பரையினரும், குருக்கள் வளவுக்குள் வாழ்ந்துவந்த முத்து இரத்தினக்குருக்கள் பரம்பரையினரும் கோயில் பூசைகளை முறைமாற்று அடிப்படையில் மேற்கொண்டு வந்தனர். அவர்களுக்குரிய ஊதியம் மேற்சொல்லப்பட்ட குடும்பங்களால் வழங்கப்பட்டது.

காலப்போக்கில் பலாவடி அம்பாள் கோயிலில் அலங்கார உற்சவம் பத்து நாட்கள் நடைபெறும் ஏற்பாடுகளையும் ஊர்மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர். இந்திருவிழா ஆடிப்பூரத்தை மையப்படுத்தி நடைபெற்று வந்தது. இறுதிநாள் தீர்த்த உற்சவம் கோயில் திருமஞ்சனத்திலும் சிலகாலம் நிலாவரைக் கிணற்றிலும் இடம்பெற்று வந்ததுடன் தீர்த்தம் ஆடுவதற்கு செல்லும் அம்பாள் நிலாவரைக்

கிணற்றிற்கு அருகாமையிலிருந்த பக்தர்களுக்கு காட்சி கொடுத்து மாலையில் மங்கள வாத்தியங்களுடன் காவடியாட்டம் கரகாட்டம் வானவேடிக் கை என்பவற்றுடன் கோவிலுக்குத் திரும்பும் நடைமுறையிலிருந்து வந்தது. தீர்த்தத்திருவிழாவுக்கு வரும் பக்தர்களது நலன் கருதி அன்னதானமும் இடம்பெற்றுவந்தது என்று எமது கிராமத்து முன்னோர்கள் கூறி வந்ததைக் கேட்க முடிந்தது.

புதிய கோயில் கட்டல் - முயற்சிகள்

காலகட்டத்தின் உந்தல் காரணமாக புதிய கோயில் கட்டப்பட வேண்டுமென்ற மெய்யுணர்வு மக்கள் மனதில் சுடர்விட ஆரம்பித்தது. பாரம்பரியமாக இறை உணர்வு, இறைவிசுவாசத்துடன் வாழ்ந்து வந்த மக்கள் அதனை மேலும் ஊக்க கோயில் அவசியம் என்று உணர்ந்ததில் தப்பில்லை. இவ்வாறான உணர்வுகள் எம்மக்கள் மத்தியில்ச் சுடர்விட்டு வளர அயலூர் நிலைமைகள் காரணமாக இருந்திருக்கக்கூடும். யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணை சிவன்கோயில் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே மகோற்சவங்கள் நடைபெறும் கோவிலாகக் காணப்பட்டது. நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் இறைபொலிவுடன் மங்களகரமாக மக்களை கவரும் நிலையில் இருந்தது. அராலியில் சிவன்கோயில் கட்டப்படுவதற்கு கால்கோள் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. புலோலி பசுபதீஸ்வரர் ஆலயம் முக்காலப்பூசையுடன் வழிபாடுகள் இடம்பெறு மிடமாகத் திகழ்ந்தது. வல் வெட்டித் துறை சிவன்கோயிலும் சிவப் பொலிவுடன் திகழ்ந்துகொண்டிருந்தது. மாவிட்டபுரம் கந்தசாமி கோயில், கீரிமலை சிவன்கோயில் சிவாகம முறைப்படி நித்திய நைமித்தியம் இடம்பெறுமிடமாகத் திகழ்ந்தது. செல்வச்சந்திதி ஆலயத்தில் அடியார்கள் கூடி ஆடிப்பாடி மகிழ்ந்து வந்தனர். காரைநகர் வியாவில் ஐயனார் ஆலயம் நித்திய நைமித்தியங்களில் சிறப்பூற்றுக் காணப்பட்டது. திண்ணபுரம் சிவன்கோயிலும் சமயசாஸ்திர நியமப்படி அமைக்கப்பட்டு நித்திய நைமித்தியங்கள் இடம்பெற்றுவந்தன. இக்காலகட்டத்தில் எமது

ஊரின் அடுத்த ஊரிலும் சிவன்கோவில் கட்டுமானப்பணிகள் நிறைவடைந்து குடமுழுக்கு ஏற்பாடுகளை அவ்வூர் மக்கள் மேற்கொண்டிருந்தனர்.

இவ்வாறான நிலைமைகள் அயல் ஊர்களில் காணப்பட்டதன் தாக்கம் எமது ஊர்மக்களிடமும் ஏற்பட்டது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக எமது ஊரில் எத்தனையோ பிரபுக்கள் காணப்பட்டனர். அவர்கள் மலையாளம் புகையிலை வியாபாரத்தில் பொருளிட்டியும் ஆங்கில அரசாட்சியாளரிடம் மணியகாரன், உடையர், முதலியார் பதவிகள் பயின்றும் செல்வம் படைத்திருந்தனர். இவ்வாறான நிலைமைகள் நமது ஊர்பிரபுக்களின் மனச்சாட்சியை உறுத்தியதன் விளைவோ என்னவோ தெரியவில்லை. கோயிலை கட்ட வேண்டும் என்ற பேரவா எம்மக்களிடம் மேலோங்கிக் காணப்பட்டது. மணிவாசகர் கூறுவதுபோல “அவனருளாலே அவன் தாழ் வணங்கி” வழிபடலாமேயொளிய நாம் நினைத்தபடி எதுவும் நடக்கமாட்டா தென்பதை அதே மாணிக்கவாசகர் “வேண்டும் பரிசு உண்டேல் அதுவும் உந்தன் விருப்பன்றோ” என்று கூறி முடித்தார். ஆக “தவமும் தவமுடையார்க்கு” என்ற பக்குவ மேலீடு ஊர்மக்களை கோயில் கட்டடத் தூண்டியது என்பதுவே ஐதார்த்தமான உண்மை.

1870ம் ஆண்டில் புத்தூரில் வாழ்ந்த ஐஸ்வர்யப்பிரபுவாகிய பூதத்தம்பி சிற்றம்பலம் என்னும் பெரியார்கோவில் கட்டுமானப்பணிகளை அனைத்து ஊர் மக்களது ஆதரவுடன் மேற்கொண்டார் பழைய கோயில் இடிபாடுகளுடன் காடுமண்டிக்கிடந்த இடம் துப்பரவு செய்யப்பட்டு இடிபாடுகள் அனைத்தும் அகற்றப்படுவதில் ஒரு வருடகாலம் செலவாயிற்று. 1876ம் ஆண்டு வைகாசி மாதத்தின் வளர்பிறை விசாக நன்னாளில் கோயில் கரப்பக்கிரக அத்திவாரம் வெட்டும்பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன்போது சிவன் அம்மன்கோயில்களது கரப்பக்கிர வேலை சமகாலத்தில் ஆரம்பித்து அதன் கட்டுமானப்பணிகள் 1877/78 ஆண்டுகாலத்தில் நிறைவு செய்யப்பட்டதுடன் பிரதான கோயிலின்

புத்தூர் மழைகந்தைய பாரம்பரியம்

அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், தரிசனமண்டபம் என்பனவற்றின் அத்திவாரவேலைகளும் தொடர்ந்து இடம்பெறுவதாயிற்று. பூதத்தம்பி சிற்றம்பலம் இவ்வேலைகளை சுணக்கமின்றி செய்வதில் ஆர்வமாக இருந்தபோது ஊர்மக்களும் அவருக்கு உதவியும் ஒத்தாசையுமாக நின்று வேலைகளைக் கவனித்தனர். பழையகோயில் போன்றதொரு கோயில் மக்களின் மனத்தில் நிலைத்த காரணத்தால் கோவில் கட்டுமானப்பணிகள் நன்கு உத்வேகம் பெற்றுச் சென்றது. இவ்விடத்திலே ஓர் உண்மையை குறித்தாகவேண்டியுள்ளது. பழைய கோவில் அழிவுடன் சக்திபீடமாக மாறி அருள்பாலித்த சந்நிதி மீண்டும் அம்மையப்பர் கோயிலாக வளர்ச்சி காண ஆரம்பித்தது.

கோவிலின் பிரதான மண்டபக் கட்டுமானப் பணிகள் இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் கோயிலின் திருக்குளப்பணிகளை மேற்கொள்ள ஊரின் பெருநிலக்கிளாராக விளங்கிய பூதத்தம்பி சிற்றம்பலம் பூதத்தம்பி என்பாரின் பேரன் ஆறுமுகம் பூதத்தம்பி என்பார் முன்வந்தார். இவர் இவ்வேலைகளை 1894ல் ஆரம்பித்து 1896ல் முடித்தார். இக்குளத்தினை நன்கு பராமரிக்கவென சில காணிகளை நன்கொடை செய்து அவற்றின் வருமானங்கள் மூலம் குளத்தினைப் பராமரிப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார். இப்பெரியாரின் இப்புண்ணிய செயலினை மதித்து அவரது பெயரால் ஆடிப்பூரத் தீர்த்தவிழா இத்திருக்குளத்தில், அன்னாரது உபயமாக இடம்பெறுவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளது. அது இன்றுவரை தொடர்வதுடன் என்றும் தொடரும் என்பதில் ஐயமில்லை.

காலம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தவேளை கோவில் கட்டட அமைப்பு வேலைகளில் சிறு தடங்கல் காணப்பட்டது. திரு பூதத்தம்பி சிற்றம்பலத்தினால் வேலைகளை தொடர்ந்து மேற்கொள்ள முடியவில்லை. அவரது புகையிலை வர்த்தகத்திலேற்பட்ட மந்தம் காரணமாக கட்டட வேலைகளை தொடர்ந்து செய்ய முடியாதவராக

இருந்தார். இதனால் கோவிலில் முற்றுப்பெறாத வேலைகளை தொடர்ந்து செய்யவேண்டி திரு. சிற்றம்பலம் மழவராயர் அமைந்தார். திரு. மழவராயர் அன்றைய நாட்களில் புகையிலைச்செய்கை புகையிலை வியாபாரத்தில் கொடிகட்டிப்பறந்தவர். தொடர்ந்து பறப்பவராக இருந்தார். ஏற்கனவே கட்டப்படுவதற்கென தீர்மானிக்கப்பட்ட விநாயகர் வைரவர், சூரியசந்திரர் ஆகியோர்க்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட ஆரம்பித்த அதேவேளை ஏற்கனவே கட்டப்பட்டிருந்த தரிசன மண்டபத்தில் சோமஸ்கந்தர், ஆறுமுகவர், நடராசர் ஆகியோர்க்குக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இதனுடன் திருமஞ்சனக்கிணறும் கட்டப்பட்டது. இக்கட்டுமானப்பணிகள் 1896ம் ஆண்டிற்கும் 1901ம் ஆண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தன. இதே காலப்பகுதியில் மழவராயரின் உறவினரான திரு. முத்துக்குமாரு சுப்பிரமணியம் என்பார் வள்ளி தேவயானை சமே சுப்பிரமணியர்க்குரிய கோயிலைக் கட்டும் பொறுப்பினை ஏற்று 1903ம் ஆண்டில் அக் கோவில்பணிகள் நிறைவடையவும் செய்தார்.

சுற்றுப்பிரகார தேவர்களது வேலைகளை கவனித்த திரு. மழவராயர் ஸ்தம்பமண்டபம், வசந்த மண்டப வேலைகளையும் ஆரம்பித்தார். இவ்வேலைகள் 1903ல் ஆரம்பித்து 1905ல் நிறைவடைந்தன. இதனைத் தொடர்ந்து யாகசாலை வேலைகளும் ஆரம்பித்தன. இவ்வேலைகள் நிறைவடைந்த காலத்தில் 1906ல் சுற்றுமதில் கட்டுவேலைகள் ஆரம்பித்தன. இச்சுற்றுமதில் கட்டப்பட்டிருந்தபோது கோவிலின் உள்வீதியில் தெற்குப்புறமாக மடப்பள்ளி, களஞ்சியம், வாத்தியகாரர் அறை, குருக்கள் தங்கும் அறை, வாகனசாலை கட்டும் வேலைகளையும் மழவராயர் சமகாலத்தில் மேற்கொண்டு 1907ம் ஆண்டில் நிறைவு செய்தபோது கோவிலின் முகப்பில் பாரிய கொட்டகை அமைக்கப்படவேண்டிய தேவை உணரப்பட்டது எனவே அவ்வேலையும் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

அனைத்து கூரை வேலைகளும் நிறைவுபடுவதாயிற்று. தொடங்கப்பட்ட அனைத்து வேலைகளும் 1907ம் ஆண்டில் நிறைவடை நிறைவடைந்ததோடும் கோவிலில் உள் சுற்று வீதியும் செப்பனிடப்பட்டு சீமேந்து போடப்பட நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்ட அதேநேரம் பூச்சுவேலைகள் மண்டபங்களின் நிலவேலைகள் அனைத்தும் 1907/8ம் ஆண்டுகளில் நிறைவடைந்தது. இதனை தொடர்ந்து வர்ணம் பூசும் வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வர்ணம் பூசும் வேலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது கோவிலில் பிரதிஷ்டை செய்யப்படவேண்டிய விக்கிரகங்களை பெற்றுக்கொள்ள நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. திரு மழவராயர் தனது புகையிலை வர்த்தகம் காரணமாக தமிழ் நாட்டிற்கும் மலையாளத்திற்கும் சென்றுவரும் வழக்கமுடையவராக இருந்தார். இதனால் சில விக்கிரகங்களை மாமல்லபுரத்தினின்றும் எடுத்து வருவதற்கும் வேறு சில விக்கிரகங்களை யாழ்ப்பாணம் இராமகிருஷ்ண ஆச்சாரியின் பேரன் கனகராச ஆச்சாரியிடம் பெற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

திரு. மழவராயர் இவ்வாறான ஏற்பாடுகளுக்காக வெளியே சென்று வருங்காலங்களில் அவர் தனையன் கந்தையா கோயில் வேலைகளை மேற்பார்வை செய்து தேவையானவற்றை செய்ய நியமனமானார். திரு. கந்தையாவுக்கு உதவி ஒத்தாசையாக திரு சங்கரப்பிள்ளை தில்லைநாதர், திரு. முத்துச்சாமி சிற்றம்பலம், திரு. வைத்திலிங்கம் சிற்றம்பலம், அருணாசலம், கனகசபை, கதிரேசர், அருளம்பலம் என்போர் இருந்தனர் இதனால் கோவிலுக்காரியங்கள் எந்தத் தளம்பலுமின்றி இடம்பெற்று வந்தன.

1910ம் ஆண்டளவில் கோவிலின் அனைத்து கட்டுமானப்பணிகள் வர்ணப்பூச்சுவேலைகள் நிறைவடைந்தன. ஒழுங்குகளின்படி பிரதிஷ்டை செய்வதற்குரிய விக்கிரகங்களுள் இந்தியா மாமல்லபுரத்தில் உருவாக்கப்பட்ட விக்கிரகங்கள் கடல் வழியாக வந்து சேர்ந்தன. அனைத்து விக்கிரகங்களும் பலாவடி அம்பாள் கோவிலுள் தற்காலிகமாக

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

பேணப்பட்டன. அக்காலப்பகுதியில் பீதாம்பரக் குருக்களும் (பொன்னு ஐயா) அப்பாத்துரைக்குருக்களும் (சாமிக்குருக்களின் தந்தை) பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களது பூசையினை எம்பெருமான் மனமுவந்து ஏற்குக்கொண்டார். அதன் வெளிப்பாடு ஊர் செனித்தது உயிர்கள் சந்தோசஷமாக சீவித்தன.

குடமுழுக்கு ஒழுங்குகள்

கோயிலின் கட்டுமானப் பணிகள் அனைத்தும் நிறைவடைந்ததை தொடர்ந்து பிரதிஷ்டை செய்யப்படவேண்டிய விக்கிரகங்களும் வந்து சேர்ந்தன. இதனைத்தொடர்ந்து கோயில் குடமுழுக்கு தொடர்பான சிந்தனைகள் கிளர்ந்தெழுந்தன. பெருமகனார் மழவராயர் 1911ம் ஆண்டில் சித்திரைச்சதய நட்சத்திரத்தில் குடமுழுக்குச் செய்வதற்கான தீர்மானத்தை அந்நாளின் புகழ்பெற்ற அந்தணர்களுடன் கலந்தாலோசித்து எடுத்துக்கொண்டார். அதனால் குடமுழுக்குக்குரிய பொருட்கொள்வனவு, அந்தணர்கள் ஒழுங்கு மற்றும் குடமுழுக்குக்குத் தேவையான ஏனைய அத்தியாவசிய தேவைகளை பெற்றுக்கொள்வது தொடர்பாயும் தீர்மானங்களை எடுத்துக்கொண்டார். முக்கியமாக குடமுழுக்குக்குத் தேவையான அபிஷேகப்பொருட்களையும் அடைபந்தனம், வஸ்திரங்களையும் இந்தியாவிலிருந்து எடுத்துவருவதற்கு ஒழுங்குகளை திரு. மழவராயர் மேற்கொண்டார்.

ஏற்கனவே தீர்மானிக்கப்பட்டபடி குடமுழுக்கினை நீர்வேலியூர் சுப்பிரமணிக் குருக்கள் அண்ணாச்சாமிக்குருக்கள் தலைமையில் வேதாகம அறிவுசார் குருக்கள்மார்கள் இணைந்து நவகுண்ட மகாகும்பாபிஷேகமாகச் சித்திரைச்சதய நாளில் நிறைவேறியதுடன் அதனைத்தொடர்ந்து மகா அபிஷேகம், மண்டலாபிஷேகம் என்பன இடம்பெற்று மண்டலமுடிவில் சங்காபிஷேகம் என்பனவும் நிறைவடைந்து

கோயிலின் நித்திய நைமித்தியங்கள் தொடர்ந்து இடம்பெறலாயின. இக்கும்பாபிஷேகத்துடன் விசுவநாதப்பெருமான், விசாலாட்சி அம்மை, விநாயகர் சுப்பிரமணியர், வைரவர், சண்டேசவர், சூரியசந்திரர், நந்தி, பலிபீடம் என்பன குடமுழுக்கு செய்யப்பட்டனர்.

ஸ்ரீமான் மழவராயர் கோவில் குடமுழுக்கினை மேற்கொள்வதற்கென தீர்மானித்த சுபநாள் சித்திரைச்சதயம் ஆகும். சித்திரைச்சதய நன்னாளில்தான் அப்பர்பெருமான் அரன் அடி சேர்ந்தார் சமயகுரவர்களுள் நீண்டநாள் உயிர்வாழ்ந்து சுமார் நாற்பதாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தேவாரங்களைப்பாடி சைவம் தளைக்கவும் விபூதியின் மகிமை பெருகவும் பாடுபட்டவர் அவர். அவர் சரியமார்க்கத்தில் அரனை அடைய முடியும் என்பதனை நிருபணமாகக் காட்டியவர். அவர் எவ்வாறு வீரட்டானப்பெருமானை இரவும் பகலும் பிரியாது வணங்கி தமிழோடிசைபாடி இறையடி சேர்ந்தாரோ அதேபோல இவ்வூர்மக்களும் விசாலாட்சி உடனமர் விசுவநாதப்பெருமானை வணங்கி பூமாலை புனைந்தேற்றி புகழ்துபாடி அவன் கழல் அடையவேண்டுமென்பதாலேயே சித்திரைச்சதய நட்சத்திரத்தில் குடமுழுக்கினை மேற்கொண்டார் என்று கருதவேண்டியுள்ளது.

மேலும் சமணத்தில் அவர் பட்ட துன்பங்களை எல்லாம் நீக்கி இறைவன் அவரை திருவீரட்டானத்திலே ஆட்கொண்டார். அங்கு திலகவதியார் பஞ்சாக்கர மந்திரத்தை செபித்த பின் அணியுமாறு வழங்கிய விபூதியால் திருவாய் பொலியச் “சிவாய நம என்று நீறணிந்ததால் தருவாய் பரகதி” என்னு வேண்டி பரகதி அடைந்தமைபோன்று புத்தூர் மக்களும் அயலூர் மக்களும் வந்து இக்கோவில் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் விசாலாட்சி உடனமர் விசுவநாதப்பெருமானை வணங்கி உய்ய வேண்டும் என்பதாலேயே சித்திரைச்சதய நன்னாளிலே குடமுழுக்குச் செய்யத் தீர்மானித்தார் போலும்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள் பெரிய புராணத்திலே அப்பர் பெருமானின் புகழ்பாட தனது ஒரு நாவால் முடியாது என்று தன் ஆற்றாமையினைக் கூறி வேதனையடைவார். அவ்வாறு புகழ்பூத்த அப்பர் பெருமான் முத்திப்பேறு பெற்ற நன்னாளிலே குடமுழுக்கினை மேற்கொண்டமை “பல்லாற்றாற்றேரினும்” சிறப்பு மிக்கதாகவே காணப்படுவதால் எல்லாப்புகழும் இறைவனுக்கே என்று வாழ்த்தி வணங்குவோமாக.

1911ன் குடமுழுக்கின்பின்

இக்கும்பாபிஷேகத்தினை தொடர்ந்து திருமழவராயர் தர்மகர்த்தாவாக செயற்பட்டு கோவிலைச் சிறப்பாகப் பரிபாலித்து வந்தார். அவர் தர்மகர்த்தாவாக இருந்தபோது அவர் மகன் கந்தையா கோவில் நித்திய நிர்வாக விடயங்களைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தார். இதற்கான முக்கிய காரணம் மழவராயர் அன்று ஒரு வணிகனாக, மலையாளப் புகையிலை வணிகனாக காணப்பட்ட காரணத்தால் அவர் அடிக்கடி மலையாளம் சென்றுவர வேண்டியிருந்தது. அதனால் கோவில் நிர்வாகக் கடமைகளை மைந்தன் கந்தையா பொறுப்பேற்று நிர்வகிக்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். திருமழவராயர் தனது பிரசன்னம் இல்லாத நிலையிலும் திரு. கந்தையா கோவிலை நிர்வகிப்பதற்கு உதவியாக 1912ம் ஆண்டில் கோவில் நலன்கருதி 30 காணிகளை கொண்டதும் அதன் பெறுமதி 11649/= எனக் கண்டதுமான தர்மசாதனம் ஒன்றினை அன்றை நொத்தாரிசுமான தம்பையாபிள்ளை மூலம் நிறைவேற்றினார். இத்தர்மசாதனம் மூலம் திரு. கந்தையா அவர்கள் கோவிலின் தர்மகர்த்தாவாக நிர்வாகியாக, கோவில் சொத்துக்களின் காவலராக திருநிலைப்படுத்தப்பட்டார்.

திரு. கந்தையாவின் நிர்வாகத்தில் கோவிலின் நித்திய நைமித்தியங்கள் ஒழுங்காக இடம்பெற்று வந்தன. இக்காலத்தில் திரு. மழவராயர் தனது வயது மூப்பு, தேகதிடம் என்பவற்றினைக் கருத்தில்கொண்டு தனது கடமைகளையும் பிரசன்னங்களையும் சுருக்கிக்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

கொண்டார். அவருக்கு செளக்கியக்குறைவும் காணப்பட்டது. தனது அனைத்து அலுவல்களையும் மகன் கந்தையா மூலம் கவனித்துவந்தார். முக்கியமாக காணிகளது குத்தகை அறவீடு, கட்டட வாடகை வசூலிப்பு, தென்னந்தோட்டங்களது பராமரிப்பு நிர்வாகம் என்பவற்றையும் மைந்தன் கந்தையாவிடம் ஒப்பிவித்துக்கொண்டார். இதனைத்தொடர்ந்து விசநாதப்பெருமானை காலையும் மாலையும் வணங்கி வாழ்ந்து வந்த காலை 1918ம் வருடம் வைகாசி பூர்வபக்க திருதியைத்திதியில் விசாலாட்சி உடனமர் விசுவநாதர் திருவடியை அடைந்தார்.

திரு. மழவ கந்தையனார்

1918ம் ஆண்டில் சிற்றம்பலம் மழவராயர் இறக்க மழவராயர் கந்தையா தர்மகர்த்தாவாகி தனது கடமைகளை செவ்வனே ஆற்றிவந்தார். அவர் கோயிலை முற்றுமுழுதான சிவாலயமாக ஆக்குவதற்கான முயற்சிகளில் நாட்டம் கொண்டார். தனது தந்தையாரால் பிரதிஷ்டை செய்யப்படாத சுற்றுப்பிரகார தேவர்களான பஞ்சலிங்கங்கள், சனீஸ்வரன், சந்தானகோபாலர் ஆகியோருக்காக கோயில்களை கட்ட எண்ணம் கொண்டார். சொல்லப்பட்ட சுற்றுப்பிரகார தேவர்களுக்கான கட்டுமானங்கள் 1919ல் ஆரம்பித்தன இக்கட்டுமானப்பணிகள் 1923/24ம் ஆண்டுகளில் நிறைவுசெய்யப்படவே 1924ல் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டனர். இதனைத்தவிர சிவகாமி அம்பிகை உடனமர் நடராசர் வள்ளி தேவயானை சமேத ஆறுமுகவர், சோமஸ்கந்தர் ஆகிய முகுர்த்தங்கள் வெங்கலத்தால் வார்ப்பு செய்யப்பட்டுப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டனர். இம் மூர்த்திகள் வார்ப்பு செய்யப்பட்டபோது மேலும் சில தெய்வங்கள் அஸ்திரதேவர், மனோன்மணி அம்மன், சந்திரசேகரர் என்போரும் வார்ப்புச் செய்யப்பட்டு குடமுழுக்குக் கண்டனர்.

1924ம் ஆண்டில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட தேவர்களுள் தெட்சணாமூர்த்தியும் அடங்குவார். புத்தூர் சங்கரப்பிள்ளை, தில்லைநாதர் தெட்சணாமூர்த்திக்குரிய கோயிலை கட்டி உதவினார். 1924ம் ஆண்டின் தேவப்பிரதிஷ்டை ஆவரங்கால் குருமூர்த்திக்குருக்கள் சோமசுந்தரக்குருக்கள் அவர்கள் தலைமையில் அந்தண சிவாச்சாரியர்களால் செய்யப்பட்டது. 1924ம் ஆண்டுப்பிரதிஷ்டையுடன் சுமார் பத்து வாகனங்கள் செய்யப்பட்டன. (இடபம், மூர்சிகம், மயில், கடா, குதிரை, சூரன் சிறிய இடபம் என்பன இவற்றுள் குறிப்பிடப்படக்கூடியன.

1896ல் கட்டி முடிக்கப்பட்ட திருக்குளத்தின் மேற்குப்புறமாக நந்தவனம் 1926ல் ஆக்கப்பட்டது. இந்த நந்தவனத்தில் செங்களநீர்தொட்டி ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டு பெரும்பாலும் ஆம்பல், அல்லி ஆகிய தண்டுகள் வளர்க்கப்பட்டன.

கோவிலின் நித்திய நைமித்திய காலச்சேவைகளை நிலையாக வைத்திருப்பதற்காக சில இசைவாக்கமான வரையறைகளுடன் அச்சேவையைச் செய்வோர் நியமிக்கப்பட்டனர். முக்கியமாக மங்கல வாத்தியசேவை, வெள்ளைகட்டுதல், தீவர்த்தி வழங்கல், உற்சவகால உதவியாளர்கள், மடப்பள்ளி சேவை என்பவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

எவ்வாறு மழவராய வள்ளல் கோவில் நித்திய நைமித்திய சேவைகள் இடையூறின்றி இடம்பெறுவதை உறுதி செய்ய தர்மசாதனம் மூலம் வாய்ப்புவசதிகளை வழங்கினாரோ அதேபோல திரு. கந்தையா அவர்களும் ஓர் தர்மசாதனத்தை 1934ம் ஆண்டில் செய்தார். அதன்மூலம் நாற்பத்தைந்து காணிகள் தர்மசாதனம் செய்யப்பட்டன. அவற்றின் பெறுமதி 33000/- ஆகும். இத் தர்மசாதனங்களுடாக கோவிலில்

இடம்பெற வேண்டியவை எவை என்பதனையும் வரையறை செய்தார். இவற்றை பிறிதொரு இடத்தில் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

கோயில்ப்பணிகள் சிறப்புற இடம்பெற்றுவந்த வேளை திரு மழவராயர் கந்தையா 1936ம் வருடம் வைகாசி மாதம் அபரபக்க துவாதசியில் எம்பெருமான் திருவடையை அடைந்தார். 1934ல் செய்யப்பட்ட தர்மசாதனத்தின்படி திரு. சிவசம்பு சிற்றம்பலம் தர்மகர்த்தாவாகினார். இவர் மழவராயரின் பூட்டன் ஆவார். மழவராயர் மகன் சிதம்பரத்தின் பேரன், சிதம்பரம் மகன் சிவசம்புவின் மகன் ஆவார். சிற்றம்பலம் சிவசம்பு சிறுவயதில் இறந்துவிட்டார். இதனாலேயே அவர் மகன் சிற்றம்பலம் தர்மகர்த்தாவாகினார். இவர் வயதில் இளையவராக இருந்த காரணத்தினால் இவரது பேத்தியார் சிதம்பரம் அம்மையார் கோவில்ப்பரிபாலனத்தை மேற்கொண்டுவந்தார். இவ் அம்மையார் 1956ல் தேகவியோகம் எய்தவே திரு. சிவசம்பு சிற்றம்பலம் தர்மகர்த்தாவாக அமர்ந்து 1990 வரை கோவில் காரியங்களை கவனித்து வந்தார்.

தற்போது கோயில் அறக்காவலராக திரு. சிவசம்பு சிற்றம்பலத்தின் சிரேஷ்ட புத்திரி தேவசேனா அவர்கள் செயற்படும் உரிமையுடையவராக உள்ளார். எனினும் ஒரு பெண் அத்தகைய பொறுப்புக்களை ஏற்று செய்வதில் உள்ள நடைமுறைச் சாத்தியமான சில கஷ்டங்களினால் அவர்தம் கணவர் தம்பிப்பிள்ளை விகவலிங்கம் கோவில் அறக்காவலராகச் செயற்படுகிறார்.

1924ம் ஆண்டு கும்பாபிஷேகத்தின் பின்னர் கோவில் நீண்டகாலமாக புனரமைப்பேதுமின்றிக் கிடந்தது. இதனால் முக்கியமாக அஸ்டபந்தனம் சாத்தவேண்டிய தேவை இருந்தது. இதனால் 1976ல் கோவில் பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டது. 1976 முதல் 1989 வரை

பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்ட நிலையில் கோயில் வேலைகள் இடம்பெற்றுவந்தபோதும் குடமுழுக்கைச் செய்வதில் நடைமுறை ரீதியான கஷ்டங்கள் காணப்பட்டன. கோவிலின் கருவூலம் வெறுமைப்பட்டமையே முக்கியமானது நிதியை குறுங்காலத்தில் பெறுவது கஷ்டமான காரியமாக இருந்தது. அறங்காவலர் சிற்றம்பலத்திற்கும் இது பிரச்சனையாக இருந்தது. இதனைக் கருத்திலெடுத்த விசுவலிங்கம் - தேவசேனா தம்பதியினர் தமது உரிமைக்காணியினை விற்று வந்த பணத்தில் கோவில் புனரமைப்புப் பணிகளை நிறைவுசெய்ய உதவினர். இதனால் 1989ல் கோவில் குடமுழுக்கு ஊர் பொதுமக்கள், பிற ஊர் அன்பர்கள், வணிகர்கள், பிறநாடுகளிலுள்ள புத்தூர் அன்பர்கள் நிதி உதவியால் இனிதே நிறைவடைந்தது. தனது அம்மையப்பருக்கு இனிதே குடமுழுக்கு நிறைவடைந்த ஆனந்தத்தில் திளைத்த அறங்காவலர் சிற்றம்பலம் 1990ல் விசுவநாதப்பெருமானின் பாதாரவிந்தங்களை அடைந்து நித்தியப்பெருவாழ்வு பெற்றார்.

தற்போது தர்ம பரிபாலகராக விளங்கும் இத் தம்பதியினர் 1999ம் ஆண்டிலே ஒரு அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகத்தினைச் செய்தனர். இதற்கு 1995ல் இடம்பெற்ற வன்செயல்களைத் தொடர்ந்த இடப்பெயர்வினால் கோவில் பூசைகளற்ற நிலையில் இருந்தமையே காரணமாக அமைந்தது. கோயில் நித்திய நைமித்தியங்கள் வழமையாக இடம்பெற்று வந்தபோது 2008ம் வருடம் தை மாதம் கோவில் விக்கிரகங்கள் தகர்க்கப்பட்டு அங்கிருந்த யந்திரத்தகடுகள் கள்வர்களால் கொள்ளையிடப்பட்ட காரணத்தால், அதே மாதம் பிராச்சித்தம் செய்யப்பட்டு பின்னர் பாலஸ்தாபனம் செய்யப்பட்டது. 2008 ஆவணியில் புனராவர்த்தன அஷ்டபந்தன மகாகும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டதுடன் கோவில் நித்திய நைமித்தியங்கள் வழமைபோன்று இடம்பெற்றுவருகின்றன.

புத்தூர் மழுவகந்தைய பாரம்பரியம்

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

மழவகந்தையனார் பணிகள்

ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தக்கல்லூரி அமைத்தல்

தமிழ்க் கல்வி முறை

பல நூற்றாண்டுக் காலமாக இலங்கையிலும் சரி தமிழ்நாட்டிலும் சரி குருகுலக் கல்வி முறையே காணப்பட்டது. இக்குருகுலக் கல்வி குருவின் வசதிக்கேற்ப மாணவர்கள் குருவின் வீட்டின் திண்ணையிலோ, அல்லது பிறம்பான கொட்டிலிலே இடம் பெறும். இங்கு குருவுக்கு சம்பளம் வழங்கும் முறையில்லை எனினும் வசதிகள் ஏற்படும்போது குருவுக்கு சந்தோசம் செய்யப்படும் என்றாலும் குரு ஆசிரியராக சோதிடராக, வைத்தியராக கடமை புரியும் ஒருவராகவே இருந்தார். இக்கல்வி முறையையே பாரம்பரியக் கல்வி அல்லது மரபு வழிக் கல்வி என்றும் அழைக்கப்பட்டது. இப் பாரம்பரியக்கல்விமுறையில் பழமை போணப்பட்டது ஆத்திசூடி, கொன்றைவேந்தன், திருக்குறள், நல்வழி, நன்னெறி, நீதிவெண்பா, நாலடியார், அந்தாதி, நைடதம், சோதிடம், வைத்திய சாஸ்திரம், காவியம், ஆகமம், ஆகியள பாடவிதானத்தில் காணப்பட்டன. உயர் வகுப்புக்களில் உயரிய இலக்கிய இலக்கண நூல்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.

பழைய இலக்கியங்களும், நீதிமொழி நூல்களும் கூறும் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் மட்டும் கல்வியின் நோக்கமாக இருந்தது. வாழ்க்கையை செம்மைப்படுத்தக்கூடிய கல்வியுடன், சோதிடம், வைத்தியம் புராணப் படலம் செய்யுள் அமைத்தல் ஆகியவையும் அன்றையக் கல்வியின் உப்புலங்களாக இருந்தன. அது மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் என்னும் கோட்பாட்டின் அடிப்படையிலான மதக் கல்வி யாகவும் இருந்தது. அங்கு தெய்வவழிபாடு முக்கியமாக கருதப்பட்டது இதனையே திருக்குறள் வலியுறுத்துகிறது. தெய்வபக்தியுடன் தூயசிந்தனை என்பன மனித வாழ்வைச் சீர செய்யுமென நம்பப்பட்ட

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

76

காரணத்தால் மனிதநேயம், அறம், நீதி என்பன கல்வியின் கருப்பொருளாக இருந்தது. இக்கல்வி முறையானது முக்கியமாக ஆங்கிலேயர் ஆட்சி வரை மாற்றமின்றித் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆங்கிலேயர் ஆட்சியுடன் மிசனறிமார்கள் கல்விவியதத்தில் செல்வாக்குச் செலுத்தத் தலைப்பட்டனர். அவர்களது நிறுவன ரீதியான கட்டமைப்பு பௌதிக, நிதிவளம் அரசஆதரவு என்பன காரணமாக மிசனறிமார்கள் மதப்பிரச்சாரங்களை மிக இலகுவாகச் செய்தனர். அவர்களது பிரச்சாரம் மக்கள் மத்தியில் எடுபட்டது. மதமாற்றம் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் கடற்கரை அண்டிய பகுதிகளில் மிக அதிகமாக காணப்பட்டது. தேவாலயங்களையும் அதன் அருகருகாகப் பாடசாலைகளையும் அமைத்த மிசனறிமார்கள் ஆங்கிலக்கல்விப் போதனையையும் மேற்கொண்டனர். பிரித்தானியர் ஆட்சியில் ஆங்கிலம் அரச நிர்வாகம் மொழியாக்கப்பட்டதால் வடபகுதி இளைஞர்கள் ஆங்கிலம் கற்று உத்தியோகம் பெற்றனர். இக்கல்வி பாரம்பரியக்கல்வி முறையில் காணப்படவில்லை. இதனால் “அன்றைய தமிழ்ச்சமூகத்தில் ஆங்கில மோகம்” காணப்பட்டது. அதனால் தமிழ்க்கல்வி பாரம்பரியமோ அல்லது மரபுவழிக்கல்வி பாரம்பரியமோ பலவீனப்படவேண்டி ஏற்பட்டது. இவ்வாறான நிலைம தென் இலங்கையிலும் காணப்படவே இலங்கை பூராகவும் பரவலாக பாரம்பரியக்கல்வியை வளர்க்க வேண்டுமென்ற சிந்தனை வளர்ச்சியடைந்ததுடன் அப் பாரம்பரியக்கல்வியுடன் ஆங்கிலத்தையும் புகட்ட வேண்டுமெனவும் கருத்தியல்கள் முன்வைக்கப்பட்டது.

நாவலர் வருகை

இத்தகைய கருத்து வைதீகச் சைவத்தமிழர்கள் மத்தியில் வேர்விட்ட காலத்தில்தான் ஆறுமுகநாவலரின் செயற்பாடுகள் (1822-1879) இடம்பெற்றன. ஆறுமுகநாவலர் பாரம்பரியக்கல்வியுடன் ஆங்கிலக்கல்வியும் பெற்றவர். பாரம்பரியக்கல்வியை கசடறக் கற்றவர் சமய நூல்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். யாழ்மத்திய கல்லூரியில்

ஆங்கிலம் கற்றவர் அதனால் பாரம்பரியக் கல்விமுறையை கட்டிக்காக்க முனைந்தார். நாவலருடன் கார்த்திகேய ஜயர், வைத்திலிங்கம் செட்டியார், குருநாத முதலி, இரகுநாத முதலியார் பேன்றோர்களும் பாரம்பரியக் கல்வி முறை பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்பதில் ஒத்த கருத்துடன் இருந்ததால் 1842ல் பாரம்பரியக்கல்வியை புகட்ட நல்லூரில் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கு நாவலருடன் மத்திய கல்லூரியில் படித்த சகபாடிகள் வேதனமின்றி ஆசிரியப்பதவி பெற்று கல்வி புகட்டினர். சைவப் பாரம்பரியங்களுடன் மிசனறிப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றபோது அனுமதி மறுக்கப்பட்ட மாணவர்கள் இப்பாடசாலையில் (நாவலர் பாடசாலையில்) அனுமதி பெற்றனர்.

நாவலர் நித்திய பிரமச்சரிய விரதம் பூண்டவர். அவருக்கு மொழி மதம் தவிர்ந்த வேறு புலன்கள் இன்றி தன்னை இச் செயற்பாட்டிற்காக அர்ப்பணித்துக் கொண்டார் தமது பாடசாலைப் புத்தகங்களை எழுதி அச்சேற்றி மாணவர்களுக்கு விநியோகித்தார். அதனாலும் மிசனறி மார்களுடன் கொண்ட மாணவகாலத் தொடர்பாலும், தாம் அங்கு பெற்ற கல்வி, தாம் அங்கு கண்ட பிரசங்கமுறை இரண்டையும் சைவ சமய மறுமலர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தினார். 1847ல் பிரசங்கமரபினை தோற்றுவித்தார். கார்த்திகேய ஜயரின் உதவியுடன் சமயப்பிரசங்கங்கள் வெள்ளிக் கிழமைகளில் இடம்பெற்று வந்தன. இந்தப் பிரசங்கங்களில் சமய வினா விடைத்துண்டுப்பிரசுரங்கள் என்பனவும் விநியோகிக்கப்பட்டன. நல்லூர் பாடசாலை 1848இல் வண்ணார்பண்ணைப் பகுதிக்கு மாற்றப்பட்டதுடன் அங்கு தனது அச்சகத்தையும் இடமாற்றி நிறுவிக்கொண்டு அதன் மூலம் தனது பிரசுரங்களை வெளிப்படுத்தி மரவுவழிக்கல்வியை வழங்கி வந்தார். இதற்கு நாவலரது பாடசாலை சகபாடிகளான தில்லைநாதப்பிள்ளை, சின்னப்பாபிள்ளை என்போரும் உதவினர். ஆங்கிலக்கல்வியை வளர்க்க 1872ல் சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலை யாழ்ப்பாணத்திலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வைதீக சைவ மாணவர்கள் இங்கு கல்விகற்க

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

ஆரம்பித்தனர். பாடசாலை தொடர்ந்து இயங்கி வந்தது. நிதி நெருக்கடியும் காணப்பட்டது. இதே காலப்பகுதியில் பல தனியார் சைவப் பாடசாலை கோப்பாய், புலோலி, கந்தர்மடம், இணுவில் பகுதிகளில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1879ல் நாவலர் மறைந்ததுடன் பாரம்பரியக்கல்வி முயற்சிகளில் சிறிய தளர்வேற்பட்டாலும் அது தொடர்ந்தியங்க நாவலரது மாணவர்கள், உறவினர்கள் முன்னின்றனர். முக்கியமாக வழக்கறிஞர் காசிப்பிள்ளை, நாகலிங்கம், பசுபதிச்செட்டியார், இளைப்பாறிய நீதிபதி செல்லப்பாபிள்ளை, வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பல்பிள்ளை, த. கையாப்பிள்ளை என்போர் அவ்வியக்கத்தினை நன்றே நகர்த்திய தூண்களாகக் காணப்பட்டனர். இவர்கள் நாவலர் வழியில் பரம கம்சர், விவேகானந்தர் போதனைகளையும் உள்வாங்கி செயற்பட்டதால் அவர்களின் முயற்சி நிலைத்து நிற்பதாயிருந்தபோது 1888ல் சைவ பரிபாலன சபை அமைக்கப்பட்டது. இதன் உருவாக்கத்தில் சேர் பொன் இராமநாதன் அவர்களும் பங்குகொண்டார். இச்சபை உயர்தர உலகியல் கல்வியையும், சமயக்கல்வியையும் போதிக்கக்கூடிய ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவுதல், பெண்களின் கல்வியை ஊக்குவித்தல் முதலாம் நோக்கங்களுடன் செயற்ப்பட்டு 1890ம் ஆண்டில் வழக்கறிஞர் நாகலிங்கம் நடாத்தி வந்த பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்று இந்து உயர்தரப்பாடசாலை என்ற பெயரில் அதனை நடாத்த ஆரம்பித்தது. அத்துடன் இந்துசாதனம் என்ற பத்திரிகையையும் அவர்கள் ஆரம்பித்தனர். இவர்களது முயற்சியால் இப்பாடசாலை 1902ல் இந்துகல்லூரி என மாமகரணம் சூட்டப்பட்டதுடன் அதன் அபிவிருத்தி கருதி இந்துக்கல்லூரி அதிகாரசபை அமைக்கப்பட்டது. இச்சபை இந்துக்கல்லூரியின் அபிவிருத்தியில் முன்னின்றபோதும் சாவகச்சேரி, உரும்பிராய், காரைநகர், கொக்குவில், வட்டுக்கோட்டை, முதலிய இடங்களிலும் இந்துக் கல்லூரிகளை அமைக்க உதவினர். இத்தகைய இணைந்த செயற்பாடுகள் காரணமாக கிறிஸ்தவ மிசனரிகளுக்கு சவால் விடுக்கக்கூடிய சைவக்கல்வி அமைப்பினை செயற்படுத்துவதில்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

இந்துக்கல்லூரி அதிகாரசபை தனது வெற்றியைக் கண்டது.
நாவலரின் பின்

நாவலரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சைவமறுமலர்ச்சி நாவலரது மாணவர்கள் அபிமானிகள் என்பாரால் வளர்த்துச் செல்லப்பட்டபோதும் அதனை அப்படியே 20ம் நூற்றாண்டின் தேவைக்கெனப் பெற்ற பெருமை மானிப்பாய் குமாரசாமி முதலியார் குடும்பத்தையே சாரும். இப் பெருமகனார் தாம் பெற்ற அங்கிலக்கல்வியைப் பயன்படுத்தி தன் குடும்பத்தவர்களை மேன்நிலை அடையச் செய்ததுடன் கொழும்பு நகரிலே தனது வாழ்க்கையை அமைத்து அங்கு சைவசமய, சைவ கலாச்சார, தமிழ் மொழி அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டார். குறிப்பாக தாம் பெற்ற கல்வியாலும் தமது பதவியால் கிடைத்த செல்வாக்காலும், அதனைப் பயன்படுத்தியும் சைவம், தமிழ், தமிழ்க் கலாச்சாரத்திற்கும் அவற்றின் நிலைப்பிற்கும் தொண்டாற்றிய குமாரசாமி முதலியார் குடும்பத்தில் உதித்த சேர் முத்துக்குமாரசாமி, கலாயோகி, ஆனந்த குமாரசாமி, சேர் பொன் இராமநாதன் ஆகியோர் புகழ் பெற்றவர்கள். இவர்களுள் சேர் பொன் இராமநாதன் அவர்கள் நாவலர் ஆசிரவாதத்துடன் நாவலர் இறந்த ஆண்டில் (1879ல்) அரசியலில்ப் புகுந்து நாவலரன் வாரிசாக விளங்கி சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் பல தொண்டுகளைப் புரிந்தார்.

மழவராயர் குடும்பமும் சைவத்தமிழ் பணியும்

சங்கம் வளர்ந்த தமிழையும் ஆதீனங்கள் வளர்ந்த சைவத்தையும் வெளிநாட்டவரின் சவால்களின் மத்தியில் பேணிக் காத்த நாவலரின் பின், அவரின் சைவ தமிழ் மறுமலர்ச்சியைத் தொடர்ந்து காத்த, குமாரசாமி முதலியார் குடும்பத்தினர் செய்த சேவைக்கு ஈடாக அதற்குச் சமமாக சேவை செய்த ஒரு குடும்பம்தான் புத்தூர் சிற்றம்பல முதலியார் குடும்பம். இவரின் பிள்ளைகளில் ஒருவர்தான் மழவராயர். இவரின் புதல்வர் கந்தையா அவர்கள் மேற்கொண்ட பணிகள் பல. அவற்றில் மிக முக்கியமானதும் பிற்கால

சந்ததிகளின் நல்வாழ்வினை வளம்படுத்த வல்லதுமான பணியாக மிளிர்வதும் காலத்தின் கட்டாயமாக மிளிர்வதும் புத்தூர் கோவிற்பற்று மக்களுக்கு மட்டுமல்ல இந்த நாட்டு மக்களுக்கே கற்பகதருவாக அமைந்த கலைக்கூடமாக திகழ்வதும் சுமார் 2000 மாணவர்களையும் அறுபத்திநான்கு ஆசிரியர்களையும் கொண்டு “கற்றாங்கு ஒழுக்கு” என்ற இலச்சிணையுடன் திகழ்வதுமான ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த கல்லூரியை ஸ்தாபித்தமையே ஆகும். ஆயிரம் பேருக்கு அன்னமிடுவதைக் காட்டிலும் ஒருவனுக்கு எழுத்தறிவிப்பது மேலான காரியமாகக் கருதும் இந்த உலகு கல்விச் செல்வத்தையே செல்வத்துட் செல்வமாகக் கருதுகிறதென வள்ளுவர் தனது திருக்குறளில் கல்வி என்ற அதிகாரத்தில் கூறியுள்ளமையை நம் வள்ளல் கந்தையாவின் பணியுடன் ஒப்புநோக்கும் போது கந்தையா வள்ளலின் பணியின் சிறப்பு, மகத்துவம் என்பன புலப்படுகின்றது.

புத்தூரில் பாடசாலைகள்

ஸ்ரீ சோமஸ் கந்தக் கல்லூரியை வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா ஸ்தாபித்து எழுபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவடைந்துவிட்டன. இக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்படும் முன்னர் புத்தூரில் 1790இல் மெதடிஸ்த மிசனரி மார்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பாடசாலை மட்டும் காணப்பட்டது. அந்தப் பாடசாலையில் இந்த ஊர்ப்பிள்ளைகள் சிலர் படித்தனர். அதே காலத்தில் இந்த ஊரில் ஒரு சிறிய பாடசாலை பெண்பிள்ளைகள் படிப்பதற்கென அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இது புத்தூர் மேற்கு உடையார் ஒழுங்குகையில் காணப்பட்டது. இந்த ஊரின் பெண்பிள்ளைகள் அனேகர் இப்பாடசாலையில் பயின்று வந்து பின் சோமஸ்கந்தா கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்பட்டதுடன் அதில் இணைந்தனர். அதிகமான ஆண் பிள்ளைகள் சிறுப்பிட்டியில் அமைந்திருந்த சைவ வித்தியாசாலையில் கல்வி பயின்றனர். மேல் வகுப்புக்களில் பயின்ற மாணவர்களுள் சிலர் அச்சுவேலி கிறிஸ்தவ பாடசாலையிலும் கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலும் கல்வி பயின்று வந்தனர். வேறு சிலர் யாழ்ப்பாணம் மத்தியகல்லூரி, இந்துக் கல்லூரி,

புத்தூர் மழவகந்தைய பாடப்பரியம்

சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரி, சென் பற்றிக்ஸ் கல்லூரி ஆகிய கல்லூரிகளில் கல்வி பயின்றனர் என்றாலும் பெரும்பாலான புத்தூர் மாணவர்கள் அன்றைய நாட்களில் கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் கல்வி பயில்வதைக் கௌரவமாகக் கருதினர். காரணம் மிசனறிமார்களின் பாடசாலைகளுக்குப் புறம்பாக ஆங்கிலம் போதிக்கப்பட்ட கிராமப்புறச்சைவப் பாடசாலையாக அப்பாடசாலையே காணப்பட்டது. அங்கு எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சைவச்சின்னங்களுடன் மாணவர்கள் கல்விகற்பது வலியுறுத்தப்பட்டதினால் தம் கௌரவம், சமய பக்தி சமய அனுட்டானம் என்பனவற்றை பாதுகாக்க வேண்டியும் விரும்பியும் பல பெற்றோர்கள் கந்தரோடைப் பாடசாலையிலே தம் பிள்ளைகள் கல்வி கற்பதை விரும்பினர். இது மிசனறிமார்கள் மதம் பரப்பும் வகையில் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளினால் பாதிக்கப்பட்டு பல கசப்பான அனுபவங்களை மாணவர்கள் பெற்றதன் வெளிப்பாடு என்று கருதலாம். ஏனென்றால் அன்றைய மிசனறிகள் பல கடும் கோட் பாடுகளைப் புகுத்தியே கிறிஸ்தவத்தை தழுவினாரின் பிள்ளைகளுக்கு கல்வி புகட்டினர் மறு புறம் சைவச்சின்னங்களை அவர்கள் வெறுத்ததன் காரணமாக வைதீக சைவர்கள் தம்மை, தமது மத சுதந்திரத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டி சைவத் தமிழ் பாடசாலைகளில் தமது பிள்ளைகள் கல்வி பயில்வதை விரும்பினர்.

கல்லூரி அமைப்பு முயற்ச்சிகள் கருத்தியல்கள்

வெஸ்லியன் மிசனின் மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகளுக்கு அனுசரணையாகவே புத்தூரில் 1803ல் மெதடிஸ்த பாடசாலை, வைத்தியசாலை என்பன புத்தூரில் அமைக்கப்பட்டு மதம்பரப்பும் பிரச்சாரம் ஊக்குவிக்கப்பட்ட சூழலில் புத்தூரில் எந்தக் குடும்பமும் கிறிஸ்தவத்தைத் தழுவவில்லையென் எமது மூதாதையர் கூறுவார்கள். பணம், பதவி, வீடு, வாழ்க்கை, வசதிகள், என மிசனறிமார்கள் அள்ளி வீசிய எதனையும் எம்மவர் திரும்பியும் பார்த்திலர். ஏழை விவசாயிகளாக எமது ஊரவர்கள் இருந்தபோதும் யாரும் மதம் மாற விரும்பவில்லை.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

புத்தூரில் வைத்தியசாலையையும் தேவாலயத்தையும் கட்டுவதற்குரிய காணியை ஸ்ரீமான் அருணாசலம் என்பார் (பதிவாளர் தில்லைநாதரின் பேரன்) விலைக்குக் கொடுத்தபோது அங்கே மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகளை நீங்கள் யாரும் மேற்கொள்ளக் கூடாது என்றும் உங்கள் வைத்தியசாலைப் பணியாளர்களும் தேவாலயப் பணியாளர்களும் (இவர்கள் அனைவரும் மேலைத்தேயத்தவர்கள்) மட்டும் கோவில் ஆராதனைகளை மேற்கொள்ளலாம் என்று நிபந்தனையிட்டே காணியை விற்றார். இதனால் புத்தூரில் மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. இதனால் வேறு கிராமங்களிலிருந்து மூன்று கிறிஸ்தவ குடும்பங்கள் அழைத்து வரப்பட்டு குடியேற்றப்பட்டனர். இது எமது ஊர் மக்களின் வைதீக சமயப்பற்றிற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். இந்த மதப்பற்று தொடர வேண்டில் எமது ஊரில் ஒரு சைவ ஆங்கிலப்பாடசாலை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று எம்மவர் விரும்பியதில் தவறில்லை. எம்மவரின் மனவிருப்பு அறிந்து அதற்கேற்ப பாடசாலை அமைக்கவேன பெருமகனார் மழவராயர் முயற்சி எடுத்தார் என்றும் அறியமுடிகிறது. ஆவரங்கால் நமசிவாய்ப்புலவரும் ஒரு திண்ணைப்பள்ளியினை அன்று நாடாத்தி வந்தார். ஆவரங்காலிலும் வெஸ்லியன் மிசன் பாடசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நீர்வேலியில் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலையை ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அங்கு சைவப்பெரியார்கள் சைவப்பாடசாலை யொன்றை ஆரம்பிக்க முயன்று வந்தனர். இங்கு சிவசங்கபரப்பண்டிதரின் மகன் சிவப்பிரகாசபண்டிதர் தமது இல்லத்தில் சிறியஅளவில் பாடசாலையினை நாடாத்தி வந்தார். இப்படியான முயற்சிகளின் தாக்கம் எமது ஊரின் ஜஸ்வரியப்பிரபுவான மழவராயர்வள்ளலின் மனதில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கக்கூடும் புத்தூரில் எந்தவொரு அறிஞரும் தனது வீட்டில் திண்ணைப்பள்ளியைத் தன்னும் ஆரம்பித்தார்கள் என கூறமுடியாது இருக்கின்றது. என்றாலும் எமது ஊருக்குரிய அத்தியாவசியத் தேவையாகக் பாடசாலையே காணப்பட்டதனை அன்றைய நம் ஊர்ப் பெரியார்களான அருணாசலம் கணகசபைமணியகாரர், அப்புக்காத்து இராமநாதர், மாணிக்கவாசக

உடையார் என்போர் உணர்ந்திருந்தனர். மறுபுறம் அன்றைய பிள்ளைகள் தமது ஆரம்பக்கல்வியை ஆரம்பிப்பதற்கு வழி தெரியாது தத்தளித்தனர். பெற்றோர்களும் தமது பிள்ளைகளின் நிலைமையைக் கண்டு வேதனைப்பட்டனர்.

இவ்வாறான நிலைமைகளில் 1911ம் ஆண்டில் புத்தூர் சிவன் கோவிலின் குடமுழுக்கு இனிதே நிறைவேறிவிட்டது கோவிலின் நித்திய நைமித்தியங்கள் வழமையானவையாகக் காணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில் 1912ம் வருடம் முதலாம் உலகப்போர் ஆரம்பித்தது. கிட்டத்தட்ட மூன்று ஆண்டுகள் நீடித்த இப்போர் 1915ல் நிறைவு கண்டது. முதலாம் உலக மகாயுத்தம் இடம் பெற்ற காலத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அத்தியாவசியப் பொருட்கள் தட்டுப்பாடு காரணமாக புதிய செயற்பாடுகள் எவையும் இடம்பெறாது போயிற்று. அதனுடன் இக்காலகட்டத்தில் மழவராயர் குடும்பத்தில் புகையிலை வர்த்தகமும் சற்று மந்தகதியிலேயே இடம் பெற்றுவந்த காரணத்தினால் ஒரு பாடசாலையை அமைக்க முயற்சி செய்வதில் காலதாமதம் ஏற்பட்டது. எனினும் தொடர்ந்து வந்த ஆண்டுகளில் பாடசாலை அமைக்கும் முயற்சிகளை மழவராயர் மேற்கொண்டார் ஒரு பாடசாலையினைக் கட்டி ஆரம்பிப்பது நீண்டகாலச் செயன்முறையாக காணப்படலாம் என்று கருதிய நிலப்பரப்பு மழவராயர் புத்தூர் மணியகாரர் கிட்டங்கியில் 18.01.1918ம் திகதியில் ஒரு பாடசாலையை அங்குரார்ப்பணம் செய்வ தற்கென ஒரு அறிவித்தலைச் 12.01.1918ல் செய்தார். எனினும் இந்த அறிவித்தலின்படி பாடசாலையை அங்குரார்ப்பணம் செய்யு முன்னரே அவர் இவ்வுலக வாழ்வினை நீத்தவேண்டிய துரதிஸ்டமான சம்பவம் இடம் பெற்றுவிட்டதால் அம்முயற்சி கைகூடவில்லை. இதனால் எமது சைவப்பிள்ளைகள், சைவச் சூழலில் கல்வி கற்கவேண்டி எடுக்கப்பட்ட முயற்சி கைகூடாமை கண்டு பெரியோர்களும் தந்தைமார்களும் மிகவும் மனம் வேதித்தனர். மனிதன் ஏதோ நினைக்க தெய்வம் ஏதோ நினைக்கிறது. இது இறைவன் வகுத்த வழியென எம்மவர்கள் கருதிக் கொண்டார்கள்.

பாடசாலை ஆரம்பித்தலும் வள்ளல் கந்தையாவும்

தந்தையார் மேற்கொண்ட கல்விச்சாலைப் பணி நிறைவடையாத நிலையினை காணாது அறியாது தனையன் இருக்கவில்லை. அவர் அதனை நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார். அதன் காரணமாக பாடசாலையினை எங்கு எவ்வாறு கட்டுவது என்ற விடயத்தில் கவனம் செலுத்தினார். அவரது கருத்தியல் பாடசாலை சொந்தநிலத்தில் சொந்தக் கட்டடத்தில் அமைய வேண்டும் என்பதாக இருந்தது. அதற்காக அதனை திட்டமிட்டார். இதன்படி பாடசாலைக்கான கட்டிடத்தை புத்தூர் நிலக்கிளார் நொத்தாரிசு கந்தையா மகள் வள்ளிப்பிள்ளையின் காணியில் கோயிலை அண்மித்து, பிரதான வீதியின் அருகாமையில் நிர்மாணிக்க திடசங்கர்ப்பம் கொண்டு 1929ம் வருடமளவில் கட்டிட வேலைகளை ஆரம்பித்தார். அக்காணியின் ஸ்ரீ சோமஸ் கந்தா ஆங்கிலப்பாடசாலைக்கும் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த தமிழ் வித்தியாலயத் திற்குமாக இரு கட்டிடங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு நிறைவு செய்யப்பட்டன. 1931ல் கட்டுவேலைகள் நிறைவு செய்யப்பட்டு பாடசாலை அங்குராப்பணம் செய்யப்பட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன அதன்படி 1931- பெப்ரவரி மாதம் 6ம் திகதியன்று (தை மாதம் 24ம் திகதி) பாடசாலை அங்கு சமர்ப்பணம் செய்யும் வகையில் பிரதிஸ்ட அபிசேகம் செய்வதற்கென ஒரு அறிவித்தலைச் செய்து, அதன்படி ஸ்ரீ சோமஸ் கந்த ஆங்கிலவித்தியாசாலை, தமிழ் வித்தியாசாலை என்பன அங்கு ரார்ப்பணம் செய்யப்பட்டன. இத்தினத்தில் இடம் பெற்ற அங்குரார்ப்பணத்தை முன்னிட்டு எத்தையையோ நிகழ்வுகள் இடம்பெற்றன. இதன்படி பிரதிஸ்டை அபிஷேகத்தில் சோமஸ்கந்த முகூர்த்தம் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டு ஆராதனைகள் இடம்பெற்றன பின்பு பெரியபுராணம் என வழங்கும் திருத்தொண்டர் புராண படனமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வள்ளலார் செய்த பாடசாலைப்பிரதிஸ்டை அறிவிப்பின்படி பெரியபுராண படனமும் பிராமணர்களுக்கான தான வைபவங்களும் தை மாதம் 24ம் திகதி முதல் பங்குனி மாதம் 12ம் திகதி வரை இடம்பெற்றன என அறிய முடிகின்றது. அது மட்டுமல்ல

புத்தூர் மழவகந்தைய பாறம்புறியம்

அங்கு பண்டார சந்நிதிகளுக்கும் தானம் வழங்கப்பட்டதென்பதும் அறியப்பட்டுள்ளது. பங்குனி 12ல் புராணபடனம் நிறைவுற்ற பின்னர் சங்கீத வாத்திய நிகழ்வுகளும் நடன நிகழ்வுகளும் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டன. இவை பங்குனி 12ம் திகதி சாம நேரம் வரை இடம்பெற்றது. அதன்பின் மணிவாசகர் சரித்திர உபந்நியாசமும் இறுதியாக மூர்த்திகள் ஊர்வலமும் இடம்பெற்றதாக அறிக்கைகள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் நிறை வேறியபின் பங்குனி 13ம் திகதி அன்னதான நிகழ்வுகளும் இடம்பெற்றதைத் தொடர்ந்து பாடசாலைப் பிரதிஸ்டாகாரியம் நிறைவு கண்டது.

பிரதிஸ்டாகாரியங்களைத் தொடர்ந்து சித்திரை 9ம் திகதி 22.04.1931 அன்று வித்தியாரம்பம் செய்வதற்கு தீர்மானிக்கப்பட்டு அன்று காலை ஆங்கிலப்பாடசாலை அதிபர் ஆர் சுந்தராச்சாரியார் தலைமையில் ஆரம்பமாகியது. ஆங்கிலப்பாடசாலையின் ஆரம்பத்தில் எட்டு ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். இங்கு ஆண் பெண் மாணவ மாணவியர் மொத்தம் 71 வரை கல்வி கற்றனர். இங்கு நடந்தேறிய பிரதிஸ்டா விடயங்கள் கவனிக்கத்தக்கவையாக உள்ளன. அதாவது பங்குனி 13ம் திகதி பிரதிஸ்டை தொடர்பான நிகழ்வுகள் நிறைவடைந்தபோதும் சித்திரை ஒன்பதிலேயே வித்தியாரம்ப நிகழ்வுகள் இடம்பெறுகின்றன. அதற்கு முன்னதாக தை 24 முதல் பங்குனி 12 வரை பிரதிஸ்டையுடன் கூடிய புராணபடன காலமாகக் காணப்படுகின்றது. இவ்வாறு ஏன் இடம்பெற வேண்டும் என்றொரு கேள்வியை நாம் எம்மிடமே கேட்போமாயில் சில உண்மைகளை நாம் கண்டுகொள்வோம். வள்ளல் கந்தையாவின் பரம்பரையினர் “மழவிடையார்க்கு வழி வழி ஆளாய் மணம் செய் குடி பிறந்த” பண்பினராக காணப்படுபவர்கள். அதனால் அவர்கள் தமது அனைத்துப் பணிகளையும் கடவுளுக்காக, கடவுள் பெயரால் மேற் கொள்ள வேண்டுமெனக் கருதும் வைதீக சைவசமயப் பண்புடன் வாழ்ந்து வந்ததால் பாடசாலை அங்குரார்ப்பணத்தை கடவுளிடம் ஒப்பிவித்துக் கொண்டனர். அதன்மூலம் எம்பெருமான் அந்தக் கலைக்கூடத்தை ஆசீர்வதிப்பார் என்று நம்பினர். அதன் காரணமாக அவன் தாழ்

வணங்கி பிரதிஸ்டையை நிறைவேற்றினர். பிரதிஸ்டை கிரியைகள் நாட்டிற்கு நல்லன செய்யப்படும் போது அவை விக்கினகங்களின்றி நிறைவடையும் பொருட்டுச் செய்யப்படும் காரியங்களாகக் காணப்படுகின்றன. பிரதிஸ்டைக்கிரியைகளின் ஆரம்பக்கிரியைகள் அதையே உணர்த்து கின்றன, அதன்பின்னர் இடம்பெறும் ஓமகுண்ட அக்கினி காரியங்கள் அதிலே ஆகுதியாகும் சமீர்த்துவகைகள் நெய், தேன், என்பன அந்த நற்காரியம் இடையூறுநின்றி நிலைத்து நீடித்து நிற்க வேண்டுமென்பதற்காக இறைவனிடம் ஆசி வேண்டும் செய்கைகளாகும். அதனாலேயே பிரதிஸ்டா கும்பங்களில் மந்திரிக்கப்பட்ட, ஓளசதங்களும், அபிசேகத்திரவியங்களும் கலக்கப்பட்ட மருத்துநீர் அக்கினி காரியங்கள் நிறைவடைந்ததும் பிரதிஸ்டை செய்யப்படும் மூர்த்திகளுக்குப் புரோசிக்கப்படுகிறது. அதனால் பிரதிஸ்டாமூர்த்தி பலம் பெறுகிறார். இதுவே பிரதிஸ்டாகிரியைகளின் பலாபலன்களுமாகும்.

பிரதிஸ்டாகாரியங்கள் நிறைவடைந்தும் அங்கு பெரியபுராணம் என்று போற்றப்படும் திருத்தொண்டர்புராணம் ஓதப்பட்டது என்று அறிய முடிகிறது. இம் மேதினியில் சைவம் வாழவும் வளரவும் காரணமாயிருந்தவர்கள் அறுபத்துமூவர் எனப் பேற்றப்படும் திருத்தொண்டர்களே. இப்புராணத்தின் ஆசிரியர் சேக்கிழார் பெருமான் அறுபத்து மூவரது பிறப்புப்பற்றியும் அவர்களின் பணிகள் பற்றியும் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் பாடியுள்ளார். அத்தன்மையை பெரியபுராணம் கல்லூரிப் பிரதிஸ்டையினைத் தொடர்ந்த நிகழ்வுகளில் இடம்பெற்றமையானது அத்திருத்தொண்டர்களின் வழியில் சைவம் வாழ இக்கல்லூரி அதன் நிலைக்களனாக நின்று பணியாற்ற வேண்டுமென வள்ளல் கந்தையா விரும்பியிருக்கக்கூடும். மாதாமாதம் வருகின்ற இத்திருத்தொண்டர்களது குருபூசைத் தினங்களில் சொல்லப்பட்ட தொண்டர்களது சரித்திரம் படிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் விரும்பினார். இதன்மூலம் சைவப் பண்பாடு, சைவக்கலாச்சாரம், என்பவற்றை போதிக்குமிடமாக இப்பாடசாலை விளங்க வேண்டுமென்று விரும்பினாரென்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. அதுவே உண்மையும் கூட.

அடுத்து கல்லூரியிலே பிரதிஸ்டா மூர்த்தியாக உள்ளவர் சோமஸ் கந்தர். சோமஸ்கந்த முகூர்த்தம் மூவரது பிரசன்னத்தை கொண்டது. அங்கு சிவன், உமை, முருகன், ஆகியோர் அடங்குவர். அதனால் அங்கு சோ- உமா- ஸ்கந்த என்போர் அடக்கம். அம் மூன்று பிரசன்னங்களும் ஒன்று சேரும்போது சோமஸ்கந்த முகூர்த்தம் ஆகிறது. இதிலே சோம என்பது சைவத்தையும் உமை சாக்தத்தையும் முருகன் கௌமாரத்தையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. சைவத்தின் உப பிரிவுகள் சாக்தமும் கௌமாரமும். அதனால் இவை சைவத்துள் அடக்கம். அதுவே சிவம் ஆகவே சோமேஸ்கந்த முகூர்த்தம் சிவமாக, சைவமாக திகழ்கிறது. அம் முகூர்த்தமே பாடசாலையை மகிமைப்படுத்துவதால் இப் பாடசாலை நாவலர் வழியில் சைவம் வளரவும் சிவம் பூசிக்கப்படவும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதற்கு வள்ளல் கந்தையா வழிகாட்டினார் என்று கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது.

திருத் தொண்டர் புராணபடனம் நிறைவெய்தியபின் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் புராணம் படிக்கப்பட்டதிலும் ஒரு உண்மை துலங்குகின்றது. அதாவது மூவர்தமிழ் தமிழ்வேதமாக உள்ளது. மணிவாசகர் புராணம் தமிழ் ஞானமாக உள்ளது. மணிவாசகர் ஞானமார்கத்தில் நின்று சிவத்துள்க் கலந்தவர். கல்வி, கேள்வி, ஞானம் என்பவற்றிற்கு பிள்ளைகளின் மனம் பக்குவமடைவதற்கு ஞானம் வேண்டும். எவ்வாறு உமையம்மையின் பாலையுண்டு சம்பந்தர் ஞானம் பெற்றாரோ அவ்வாறே இப்பாடசாலைச் சிறார்களும் ஞானம் பெற வேண்டுமென்பதற்காக மணிவாசகர் புராணம் படிக்கப்பட்டதாக எடுத்துக்கொள்ளலாம். எவ்வாறெனில் இந்நிகழ்வுகளில் பெற்றோரைத் தமது பிள்ளைகளுடன் வந்து கலந்துகொள்ளும்படி வள்ளலார் வேண்டிக் கொண்டதனால் பிள்ளைகள் அங்கு வருவார்கள். அவர்கள் மணிவாசகர் புராணம் கேட்பார்கள். அதனால் அவர்கள் மனதில் மணிவாசகரின் ஞானக் கருத்துக்கள் பதியும் என்று வள்ளலார் கருதியிருக்கலாம். இவை அனைத்தும் ஆத்மார்த்தமான சிந்தனைகளே. அவை அவ்வாறான நிலைமைகளுக்கு பலம் சேர்க்க வல்லவை என்று நாம் நம்புவோம்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

பிரதிஸ்டா காரியங்களுடன் தொடர்புபட்ட இறுதிக்காரியமாக அன்னதானம் இடம் பெறுகின்றது. இவ்வன்னதானம் ஏழை எளியவர்களுக்கே வழங்கப்படுவதாக வள்ளலார் தனது விஞ்ஞானபத்தில்க் கூறியுள்ளார். அதாவது இவ்வாறான நற்காரியங்களில் அனைத்துத் தரப்பினரும் பங்குபற்ற வேண்டும். அங்கு ஏழைகளது வயிறு நிறையும் போது மனம் குதூகலிக்கும். மனம் குதூகலிப்பதனால் பாடசாலை மங்களம் பெறும் என்று வள்ளலார் கருதியிருக்கலாம். கோவில்களில் நாம் இறைவனை வணங்கும்போது இருகரம் கூப்பி வணங்குகின்றோம். எமது கரங்கள் இரண்டும் தன்மையில் வேறுபட்ட இரு பணிகளைச் செய்கின்றன ஒரு கை அன்னமிட எழுத உதவும் அதேநேரம் மறுகை அழுக்கை அகற்ற உதவுகிறது. ஆயினும் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்தே இறைவனை கும்பிட்டு வணங்குகின்றோம். அதேபோல ஏழை பணக்காரர் உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், ஆகிய அனைவருக்குமாகப் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டதால், வள்ளலார் அனைத்துத் தரப்பினரையும் மனம் குதூகலிக்கச் செய்ய விரும்பினார் எனக் கொள்வதில் தவறில்லை என்று கொள்ளக்கூடியதாக உள்ளது. அதனால் பிரமாண, பண்டார, குலத்தவருக்கு இயன்ற அளவில் தானம் வழங்கப்பட்டது.

இந் நிகழ்வுகள் 1931 பங்குனி 12ல் நிறைவடைந்த பின்னர் சித்திரை 9ம் திகதியே வித்தியாரம்பம் செய்யப்பட்டது. இந்த இடைக்காலம் வித்தியாரம்ப ஒழுங்குகளுக்கான காலமாகும். பாடசாலைத் தளபாடங்கள், உபகரணங்கள், விடுதிதேவைகள், உணவுத்தேவைகள் அனைத்தையும் நிறைவு செய்ய ஒரு குறிப்பிட்ட கால அளவு தேவைப்படுவது சாதாரணமான விடயமே. அனைத்து தேவைகளையும் நிறைவு செய்து பின்னர் பாடசாலை சித்திரை மாதம் 9ம் திகதி ஆரம்பித்து இன்று வரை பாடசாலை இடம்பெற்று வருகிறது.

பாடசாலை செயற்பாடுகள்

22.4.1931ல் பாடசாலைகள் இரண்டும் (தமிழ், ஆங்கிலம்) அதிபர் பிரம்மஸ்ரீ சுந்தராச்சாரி தலைமையில் ஆரம்பமாகியது. ஆங்கிலப் பாடசாலையில் எட்டு ஆசிரியர்களும் தமிழ்ப் பாடசாலையில் ஏழு ஆசிரியர்களும் வள்ளலாரினால் ஆசிரியப்பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். தமிழ் பாடசாலையில் திரு விசுவநாதன் ஆசிரியர் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றினார். இக் காலப்பகுதியில் ஆங்கிலப்பாடசாலையில் 71 மாணவர்களும் தமிழ்ப் பாடசாலையில் 102 மாணவ, மாணவிகளும் காணப்பட்டனர். 1931ம் வருடம் ஆங்கிலப் பாடசாலையின் அனைத்துச் செலவுகளுக்குமாக ரூபா 6915ம் தமிழ்பாடசாலையின் செலவாக ரூபா 3538.92 சதமும் காணப்பட்டது. இச்செலவுகள் அனைத்தும் வள்ளலாரின் தனிப்பட்ட பணத்திலிருந்தே பெறப்பட்டதாக கல்லூரி அறிக்கைகள் கூறுகின்றது. 1931 முதல் வள்ளலார் 1936ல் இறக்கும்வரை பாடசாலை நிர்வாகத்தை தாமே நேரடியாக நடாத்தி வந்ததுடன் பாடசாலையின் நிர்வாகச்செலவுகள் ஆசிரிய சம்பளம், விடுதிச் செலவுகள் அனைத்தையும் வள்ளலாரே மேற்கொண்டார். அரசு நன்கொடை உதவிகளை எக்காரணம் கொண்டும் எதிர்பார்க்காது பாடசாலையினை முகாமை செய்து வந்தார். 1934ம் ஆண்டில் பாடசாலையின் நயம் கருதி ஒரு தர்மசாதனத்தை நிறைவேற்றினார். இந்த தர்மசாதனம் பல நன்செய் புன்செய் நிலங்களையும் (கத்தியறுத்தான், செட்டிக்காடு, தென்னந்தோட்டங்கள் யாழ்ப்பாண நகரில் கட்டிடத் தொகுதிகளையும்) கொண்டதாக இன்றைய பெறுமதியில் சுமார் 50 கோடி பெறுமதியானவை எனினும் இதன் அன்றைய பெறுமதி ரூபா 90500 ஆகும். இதன்மூலம் பாடசாலைகள் இரண்டும் இம் மண்ணில் நிலைத்து நிற்கக்கூடிய தனித்துவமான அமைப்பாக நிற்கும் ஏது நிலைகளை ஆக்கிக்கொண்டார்.

வள்ளலார் தனது பாடசாலையினை இலவசக் கல்விக்கூடமாகவே பேணி வந்தார். இலங்கை இலவசக்கல்வியை 1943இல் WWW. கன்னங்கர என்ற கல்விமந்திரியாரின் சேவையாலேயே காணுவதற்கு முன்பதாக புத்தூரில் இலவசக்கல்வியினை வள்ளலார் புகட்ட ஆரம்பித்துவிட்டார். அதுமட்டுமல்ல அமெரிக்கன் மிஷன் தான் வழங்கிய ஆங்கிலக்கல்விக்கு சில பாடசாலைகளில் சிறு தொகையை வசூலித்தது. சைவ வித்தியாபிவிருத்திச் சங்கம் கூட சில வசதிகளை மேற்கொள்வதற்காக பணம் வசூலித்தது. சமகால நிலமைகள் இவ்வாறு இருந்தபோது வள்ளலார் மாணவர்களிடமிருந்து எந்த அறவீடுகளையும் பெறாது இலவசக்கல்வியைப் புகட்டினார்.

வள்ளல் கந்தையாவினது சொந்தப்பணத்தில் பாடசாலை நடைபெற்றுவரும் காலத்தில் 1933/34ம் வருடத்தில் பாடசாலைக்கு உதவி நன்கொடை பெறும் முயற்சிகளில் தம்பி இராமநாதர், கே. எம் செல்லப்பா போன்ற பிரமுகர்கள் ஈடுபட்டனர். உதவி நன்கொடைக் கோரிக்கை அன்றைய பிரித்தானிய அரசின் யாழ்ப்பாணப் பிரதிநிதியாக விளங்கிய J.M. வெலிங்டன் என்பவரிடம் வழங்கப்பட்டுவிட்டது. உதவி நன் கொடைக் கோரிக்கை பிரித்தானியக் குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளரின் கவனத்திற்கு சென்றபோது குடியேற்ற நாட்டுச் செயலாளர் இப்பாடசாலை பற்றிய விபரங்களை பெற்றுத்தருமாறு J.M. வெலிங்டனுக்கு தகவல் கொடுத்திருந்தார். இதன் நிமித்தம் வெலிங்டன் பாடசாலைக்கு வருவதற்கு திட்டமிட்டதுடன் தனது வருகை பற்றி பாடசாலைக்கும் அறிவித்து விட்டார்.

வள்ளல் கந்தையாவிடம் அந்த நாட்களில் சில தனிப்பட்ட நகர்வுகள் காணப்பட்டன. அதிகாலை வேளையில் துயிலெழுந்து காலைக் கடன்களை நிறைவு செய்தபின் கோவிலுக்குச் சென்று சுவாமிதரிசனம் செய்து தனது ஏனைய கடமைகளையும் சற்றே

கவனித்தபின் (நிலம், புலம், புகையிலை வியாபார நிலைமைகள்) பாடசாலைக்கு வந்து அன்றைய அதிபர் வே. கனகசபையுடன் பாடசாலை தொடர்பாக அளவளாவிய பின்னரே பாடசாலை முகப்பிலே தனக்கெனப் போடப்பட்ட சார்மனைக்கதிரையில் சாய்திருந்து பாடசாலை நடவடிக்கைகளைப் பார்த்துக் கொள்வது வழக்கம். இவ்வாறான நிலையில் J.M. வெலிங்டன் பாடசாலைக்கு வருவதற்கான திகதியும் வந்தது. அவர் வருகையை கண்டு அவருக்கு உதவவென தம்பி இராமநாதர், கே.எம் செல்லப்பா என்போரும் பிரசன்னமாக இருந்தனர். வள்ளலார் சாதரணமான மனிதராக ஒரு வேட்டி சால்வையுடன் வழமைபோன்று வந்து சார்மனையில் உட்கார்ந்து விட்டார். அப்போது வெலிங்டன் பாடசாலையைப் பார்வையிட வந்துவிட்டார். வந்தவர் பாடசாலையில் புகுந்தபோது வள்ளலாரை தம்பி இராமநாதர் வெலிங்டனுக்கு அறிமுகம் செய்தார். தனது சார்மனையில் இருந்தவாறே வெலிங்டனுக்கு கைலாகு கொடுத்து வரவேற்றபின் அவரை அதிபரின் அறைக்கு அனுப்பிவிட்டு அதிபரை விளித்து “ஏதாவது தேவை என்றால் என்னிடம் கேளும்” என்று சொல்லிவிட்டார். அப்போது பாடசாலையைப் பார்டவையிட வந்த J.M. வெலிங்டன் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறும் வரை வள்ளலார் தனது சார்மனையினின்றும் எழுந்திருக்கவில்லை. பாடசாலை நிலைமைகளையும் வள்ளலாரின் எழிய தோற்றத்தினையும் கண்ட வெலிங்டனுக்கு வியப்பாகவும் பரிமாணம் மிக்கதாகவும் அந்த பாடசாலை விஜயம் காணப்பட்டதாக எம் முதாதையார் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்.

J.M. வெலிங்டனுக்கு வள்ளலார் ஒரு சேதியைச் சொன்னார். அதாவது “அரசு உதவியை பாடசாலைக்குப் பெறுவதற்காக நான் உன் முன்னிலையில் சிறுமைப்பட முடியாது. அல்லது அதனை வேறு சொல்லில் கூறுவதாக இருந்தால் “தமிழன் தனநிலை இழக்க மாட்டான்” என்பதுதான் அது. 1936ம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் வள்ளலார் சிவபதப்பேற்றை பெற்றார்.

வள்ளலாரின் இறப்பின் பின்

1934ம் ஆண்டின் வள்ளலாரின் நிறைவேற்றப்பட்ட தர்மசாதனத்தின் படி நியமிக்கப்பட்ட திரஸ்திகள் பாடசாலை நிர்வாகத்தை முகாமை செய்வதற்கென ஒரு சபையைக் கூட்டினார். அச்சபைக்கு திரஸ்திகளிலொருவரான சுவாமிநாதர் பொன்னம்பலம் தலைமைதாங்கி வழி நடத்தினார். இச்சபையின் செயலாளராக கே.எம் செல்லப்பா செயற்பட்டார். இக்குழுவில் மொத்தம் ஏழுபேர் இருந்தனர். இவர்களது முயற்சிகளே 1936ல் அரசு நன் கொடையைச் இக் கல்வூரி பெற உதவியது. 1936ம் ஆண்டு முதல் ஆங்கிலப்பாடசாலை அரசு நன்கொடை பெற்றதாயினும் தமிழ்ப்பாடசாலை அதனைப் பெறவில்லை. பாடசாலை முகாமைக் குழுவினரது தீவிர முயற்சிகள் காரணமாக தமிழ்ப்பாடசாலை சைவ வித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் பாடசாலையாகச் சேர்க்கப்பட்டதனால் முடிவில் அரசு நன்கொடை கிடைப்பது சாத்தியமாயிற்று.. இக்காலப்பகுதியில் பாடசாலைத் தலைமையாசிரியராக திரு க. மயில்வாகனம் (வடமராட்சி) கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். இந்த இடத்திலை ஒரு விடயம் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியுள்ளது. திரு சுவாமிநாதர் பொன்னம்பலம் சுன்னாகத்தைச் சேர்ந்தவர் மற்றிக்குலேசன் வகுப்பினை சித்தி கண்டு கச்சேரி சிறாப்பராக கடமையாற்றியவர். வள்ளல் கந்தையாவின் தாயார் சின்னத் தங்சச்சிப் பிள்ளையுடன் உடன் பிறந்தவர் கமலாம்பிகை என்ற பெண். இவரை திருமணம் செய்து மணவாழ்வு கண்டவர்தான் சுவாமிநாதர் பொன்னம்பலம் அவர்கள். ஆக வள்ளலார் தனது சிறிய தந்தையாரையே திரஸ்திகளிலொருவராகக் கண்டார்.

1936ல் வள்ளலாரின் இறப்பினைத் தொடர்ந்து வந்த காலப் பகுதியில் பாடசாலையில் இடம்பெற்று வந்த மற்றிக்குலேசன் வகுப்பினை அரசினர் தடைசெய்த காரணத்தினால் அங்கு பயின்ற மாணவர்கள் வேறு பாடசாலைகளை நாடவேண்டியிருந்தது.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

அதேநேரத்தில் பாடசாலையில் கனிஷ்டபாடசாலை தராதரப்பத்திர வகுப்பே உயர் வகுப்பாக காணப்பட்டது. எனினும் பாடசாலை அதிபராக திரு எஸ். தணிகாசலம் 1939ல் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் வடமராட்சியை சேர்ந்தவர். பட்டதாரியாக பட்டம் பெற்றவர். இவர் அதிபராக பதவி பெற்று கடமையாற்றிய காலத்தில் மாணவர்கள் தொகையும் அதிகரித்தது சிரேஸ்ட்பாடசாலைத் தராதரப்பத்திர வகுப்பு நடாத்தும் அனுமதியும் பெறப்பட்டது. அதனால் மாணவர்கள் அவ்வகுப்புகளுக்கு அனுமதிக்கப் பட்டனர். திரு. தணிகாசலம் அவர்கள் 1943ல் அதிபர் பதவியைத் துறந்து கல்வித்திணைக்களத்தில் கல்வி அலுவலராக (E.O) கடமையேற்று கல்வ அதிகாரியாக கடமையாற்றினார்.

1943ல் திரு சங்கரப்பிள்ளை வீரசிங்கம் அதிபர் பதவியில் அமர்ந்தார். இவர் எமது அயற் கிராமமான தோப்பு அச்சவேலியை பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராக மகாரகம பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று வெளியேறியவர். அன்றைய கல்விமான்களாக விளங்கிய கு நேசையா, ஹாண்டி பேரின்பநாயகம் ஆகியோருடன் அந்நியோனயமான உறவுகளைப் பேணி வந்தவர். அதனுடன் எமது தர்ம கர்த்தா சபையினரதும் திரு பொன்னம்பலத்தினதும் அன்புக்குப் பாத்திரமாயிருந்தார். திரு. ச. வீரசிங்கம் எமது அயலூர்க்காரராக இருந்த காரணத்தினால் அவ்வூர் மாணவர்களை தனது பாடசாலையில் அனுமதித்தார். அதேபோல ஏனைய அயலூரவர்களும் தமது பிள்ளைகளை சோமஸ்கந்தாவில் விரும்பிச் சேர்த்தனர். அதனால் மாணவர்களது தொகை அதிகரித்தது. இந்த அதிபரது காலத்தில் பல ஆசிரியர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். அதனால் மாணவர்களது தொகையும் ஆசிரியர் தொகையும் அதிகரித்தது. அனுமதி பெற்ற மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் ஏழை விவசாயக் குடும்பங்களிலிருந்து வந்த காரணத்தினால் அவர்களுக்கு இலவச உணவு வழங்கவேண்டிய ஒரு கடமையும் அதிபரை எதிர் நோக்கியது. அதிபர் வீரசிங்கம் நிலமைகளைக் நன்கு கையாண்டு அரசினருடமும் உதவிபெற்று

அதேநேரம் திரஸ்திகளிடமும் உதவிபெற்று சுமார் இருநூற்றுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்களுக்கு இலவசஉணவு வழங்க நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். அதிபர் வீரசிங்கம் காலத்தில் பாடசாலைக்கு அத்திவாரமிடப்பட்ட தினம், வித்தியாரம்பதினம் என்பன கொண்டாடப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அத்தினங்களில் புத்தூர் சிவன் கோவிலில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்ட சோமஸ்கந்தப் பெருமானை பாடசாலைக்கு அழகிய சப்பரத்தில் எழுந்தருளச் செய்தனர். அன்றைய தினம் அன்னதானமும் செய்யப்பட்டு வந்தது. அதிபர் வீரசிங்கம் காலத்தில் செப்டெம்பர் மாதம் 19ம் திகதியை வள்ளலார் ஞாபகார்த்த தினமாக கொண்டாட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்றைய தினம் வள்ளலாரின் படத்துடன் ஊர்வலமாக சோமஸ்கந்தா அன்னசத்திரத்துக்குச் சென்று அங்கே இடம்பெறும் வள்ளலாரின் ஆத்மசாந்திப் பிரார்த்தனையில் கலந்து பின்னர் போசனம் செய்து மீளவும் வள்ளலாரின் படத்துடன் ஊர்வலமாக வந்து பாடசாலையை அடையும் வழக்கம் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

1944/45ம் ஆண்டுகளில் சிரேஸ்ட் பாடசாலை தராதரப் பரீட்சைக்கு மாணவர்கள் இக்கல்லூரியிலிருந்து தோற்றினர். தோற்றிய மாணவர்களுள் நால்வர் திறமைச் சித்தியும் ஒருவர் நூன சித்தியும் பெற்றனர். சித்தி பெற்ற நால்வருள் ஒருவர் அதி திறமைச் சித்தி பெற்றார். பல வழிகளிலும் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக விளங்கிய திரு வீரசிங்கம் அரசினரால் வழங்கப்பட்ட சலுகையினைப் பயன்படுத்தி பாடசாலை சேவையினின்றும் இளைப்பாற விருப்பம் பூண்டார் என்று சொல்லப்பட்ட போதிலும், பாடசாலை வளர்ச்சியடைந்து வந்தபோது, அவ் வளர்ச்சிப்போக்கை முகாமை செய்வதற்கு தனது ஆளுமையின் போதாமையினைக் கண்டு கொண்டார். அதனால் பாடசாலையை முகாமை செய்து மேலும் வளர்ச்சிப்பாதையில் ஊக்கிட ஆளுமை மிக்க அதிபர் ஒருவரின் தேவையினையும் உணர்ந்துகொண்டார். ஆளுமை மிக்க அதிபர் ஒருவரைத் தேடும் பணியில் ஈடுபட்ட அதிபர் வீரசிங்கம் தகுதியான ஒருவரைக் கண்டு,

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

அவரை அதிபராக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அதற்கு வசதியாக 1949ல் தனது பணியில் இருந்து இளைப்பாறினார். அவரின் இடத்தில் அமர்ந்தவர்தான் புகழ்பூத்த அதிபர் சு. குமாரசாமி அவர்கள். இவர் வடமராட்சியின் தம்பசெட்டியை சேர்ந்தவர். இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாகி நீர்கொழும்பு சென் மேரிஸ் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்தவர். அப்பதவியினின்றும் நீக்கி புத்தூர் சோமஸ்கந்தக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியில் அமர்ந்தார்.

அதிபர் குமாரசாமி காலம்

இக் கல்லூரியின் இரண்டாவது ஸ்தாபகர் என வர்ணிக்கப்பட்ட இவர் 01.01.49ல் கல்லூரி அதிபர் பொறுப்பினை ஏற்றார். இவர் அதிபராக பொறுப்பேற்ற காலத்தில் பாடசாலையில் மொத்தம் 400 மாணவர் வரை கல்வி கற்றனர். அப்போது தமிழ்ப் பாடசாலை அதிபராக பொ. பொன்னம்பலம். கடமையாற்றினார். அதிபர் குமாரசாமி கடமைப் பொறுப்பேற்றதுடன் கல்லூரியின் அபிவிருத்தியில் கவனம் செலுத்தினார். அவர் முக்கியமாக.

1. விளையாட்டுமைதானம் அமைத்தல்
2. விஞ்ஞான கூடம் அமைத்தல்
3. பட்டதாரி ஆசிரியர்களை வேலைக்கமர்த்தல்
4. பாடசாலைகளை ஒன்றிணைத்தல் (தமிழ்-ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்)

ஆகிய விடயங்களில் புலன் செலுத்திய அதேநேரம் மாணவர்களின் வரவு விடயத்திலும் கவனமெடுத்தார் இதனால் கல்வியில் முன்னேற்றம் காணப்பட்டது. போதிய மாணவர்கள் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தனர். இதனால் 1953ல் பாடசாலை 'B' தர பாடசாலையாக தரமுயர் த்தப்பட்டது. 1954ல் தமிழ் - ஆங்கிலப்பாடசாலைகள் இரண்டும் இணைக்கப்பட்டன.

1955ல் 'A' தரபாடசாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டது. கல்லூரியின் அயற் கிராமங்கள் தூர இடங்களிலிருந்து மாணவர்கள் கல்வி கற்கும் நிலமை காணப்பட்டது. 1956ம் ஆண்டிலிருந்து H.S.C வகுப்புக்களும் இடம்பெறலாயின. இக்காலப்பகுதியில் சங்கீதம், தொழில்க்கல்வி, சித்திரம் ஆகிய துறைகளில் சிறப்புத்தேச்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டபோது சகல விடயங்களிலும் கல்லூரி ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றிக் காணப்பட்டது. 1956ம் ஆண்டு கல்லூரியின் வெள்ளி விழா மிகக் கோலாகலமாக கொண்டாடப்பட்டதுடன். பாடசாலையின் சஞ்சிகை வெளியிடப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதன்போது பாடசாலையில் 41 ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றிய அதேநேரம் 930 வரையான மாணவர்கள் பயின்றனர் பாடசாலையில் இடப்பற்றாக்குறையினை நிவர்த்தி செய்ய பிரதம வகுப்புக்களை நடாத்துதற்கு சுமார் 300 X 25 அளவில் தற்காலிக கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டுத் தீர்வு காணப்பட்டது. இடப்பற்றாக்குறையை நீக்க அயலில் இருந்த காணிகள் கொள்வனவு செய்யப்பட்டன. 1959ம் வருடம் முதல் பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஸ்ரீ. சோமஸ்கந்த மாணவர்கள் அனுமதி பெற ஆரம்பித்துவிட்டனர்.

இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். திரு. சுப்பிரமணியம் குமாரசுவாமி அதிபராகி வருமுன் புத்தூர் நெடுந்தீவு போன்று காணப்பட்டதாக சோமஸ்கந்தா ஆசிரியர் ஒருவர் குமாரசாமி ஞாபகார்த்த மலரில் கூறியிருந்தார். இதன் கருத்து என்ன என்பதனை அன்று மாணவனாக இருந்தபோது என்னால் அதனைப் புரிய முடியவில்லை. ஆனால் இப்போ அதன் கருத்து புரிகிறது. அவரது பார்வையில் அன்று நெடுந்தீவு கல்வியறிவு குறைந்த இடமாகக் காணப்பட்டது என்பது அவர் கருத்தாக இருந்தது. அந்த ஆசிரியர் ஒரு விடயத்தைக் கவனிக்கவில்லையென்று கருதுகிறேன். அது என்னவென்றால் ஆங்கிலேயர் ஆட்சியில் ஆங்கில மோகம் கொண்ட அங்குள்ள மக்கள் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாறி படிப்பு, தொழில் ரீதியாக முன்னேற்றம் கண்டனர். அதனால் 19ம் நூற்றாண்டின்

புத்தூர் மழவசுந்தைய பாரம்பரியம்

பிற்பகுதியிலிருந்து இன்றுவரை கத்தோலிக்க மேற்றிராசனத்தின் வடபகுதியை அலங்கரிப்பவர்கள் நெடுந்தீவு பெற்றெடுத்த கத்தோலிக்க துறவிகள் என்று கூறினால் அது மறுக்க முடியாது. அரச சேவை ஆசிரிய சேவையிலும் இவர்கள் இணைந்தனர். இதேபோல அதிபர் குமாரசுவாமி காலத்துக்கு முன்னரேயே புத்தூர் கல்வியில் முன்னேறி மணியகாரர்கள், உடையார்கள், நொத்தாரிசுமார், அப்புக்காத்துகள், டாக்டர்கள், நீதிமன்ற முதலியார்கள் என்போரை கண்டுவிட்டது. ஒருவேளை அன்றைய சமூகத்தில் சகல தரத்து மக்களும் கல்வி பெறவில்லையென்று கூறலாம் அது பிழையல்ல அதற்கு அன்றைய சமூக அமைப்பு காரணமாக அமைந்தது.

மறுபுறம் கல்லூரி நிர்வாகத்தையும் நாம் சற்றுப் பார்ப்போமானால் தர்மகர்த்தாக்களான சங்கரப்பிள்ளை, தில்லைநாதர், சுவாமிநாதர் பொன்னம்பலம் என்போரின் பின் தில்லைநாதர் மாணிக்கவாசகரும் சிறும்பலம் நடராசாவும் தர்மகர்த்தாக்களாக செயற்பட்டனர். அதனால் கல்லூரி முகாமையாளராக தம்பையாப்பிள்ளை முத்துச்சாமிப் பிள்ளையும் கடமையாற்றினார். தற்போது கல்லூரி தர்மகர்த்தா சபை ஒன்றினால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றது.

அதிபர் குமாரசாமி 1965ம் வருடம் இளைப்பாற உப அதிபராக கடமையாற்றிய கே. கனகசபை அதிபராகி அவரின் பின் இன்றுவரை பல அதிபர்கள் கடமையாற்றியுள்ளனர். பல அதிபர்கள் கடமையேற்றபோதும் அதிபர் கனகசபாபதி பற்றி சற்று குறிப்பிடவேண்டிய தேவையுள்ளது. அவர் பாடசாலை நலன்கருதி மாணவர் ஒழுக்கம், கற்றல் கற்பித்தல் முறை, மாணவர்களை பரீட்சைக்குத் தயார்ப்படுத்தல், விளையாட்டுத்துறை போன்ற விடயங்களில் கூடுதல் அக்கறை கொண்டார். நல்ல முகாமைத்துவத் தராதரம் கொண்ட இந்த அதிபரின் முயற்சிகள் பலனளிக்க ஆரம்பிக்க முன்னே இடமாற்றம் செய்யப்பட்டுவிட்டார். இதனால் அவரின் பின் வந்த அதிபர் கணேசபிள்ளை மேலே சொல்லப்பட்ட விடயங்களில் கூடிய அக்கறை கொண்டார். அவர் பழைய மாணவர்களின்

பங்களிப்புடன் பாடசாலையின் கல்விநிலை விளையாட்டுத்துறை என்பனவற்றை முன்னேற்ற முயன்றார். எனினும் அன்றைய உபமாமூல் நிலமையானது அவரது முயற்சிகளை ஜீரணிக்க முடியாது திண்டாடியது. அதனால் அவரும் மனம் நொந்து தனது இளைப்பாறுதலைப் பெற்றுக்கொண்டார். கல்லூரி வரலாறு நகர்ந்து சென்றபோது கல்லூரியின் பழையமாணவன் திரு. வை. ஆறுமுகம் அதிபராக வந்து தனது சேவையைத் தொடர்ந்தார். கல்வி நிலையையும் விளையாட்டுத்துறையையும் விருத்தி செய்ய பல முயற்சிகளை மேற்கொண்டார். அதனால் 2007ம் ஆண்டில் பவளவிழா கொண்டாட்டங்கள் இடம்பெற்றன. அதிபர் குமாரசுவாமி ஞாபகர்த்த மண்டபம் ஒன்று கட்டப்பட்டு தற்போது நிறைவடைந்துள்ளது. தற்போது திரு இராசமகேந்திரன் அவர்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றுகின்றார். சுமார் 2000 மாணவர்கள் கற்கும்போது 64 ஆசிரியர்கள் கற்பிக்கின்றனர். தற்போது குமாரசாமி மண்டபம், நிர்வாக மண்டபம், வகுப்பறைக் கட்டிடங்கள், புதிய நிலப்பரப்புக்கள் ஆகியவற்றுடன் கல்லூரி முகப்பில் தனது ஸ்தாபகரின் சிலையுடன் கல்லூரி கம்பீரமாக காட்சியளிக்கின்றது. இருந்தபோதும் சோமஸ்கந்தன் இன்னும் பல தேவைகளை நிறைவு செய்ய தன் சேய்களின் உதவியினை வேண்டி நிற்கின்றான். நூல்நிலையம், கணணி நிலையம் என்பனவற்றின் அபிவிருத்தியிலும், பழைய கட்டிடங்களை புதுப்பித்தல் முதலியவற்றில் இவ்வுதவிகள் தேவைப்படுகின்றன. இவை அனைத்தையும் எளிதில் பெற்றுக்கொள்ள சோமஸ்கந்தனின் கடைக்கண்பார்வை தேவை. அதனை அவர் தனது புதிய கோவிலில் இருந்து வழங்குவார் என்பது திண்ணம். அதனுடன் “கற்றாங்கு ஒழுகு” என்ற குறிக்கோள் கற்று, அங்கு, ஒழுகு என வருவதனால் அது கற்று வெளியேறும் மாணவர்களின் மனக்கண்ணை திறக்கும் என்பதும் நிச்சயம். அதனால் எமது கலைக்கூடம் மேலும் மேலும் வளர்ச்சிப் படிகளில் கம்பீரமாக நடைபோட வேண்டும் என்று இறைஞ்சி அமைவோமாக.

“உலக நன்மையின் பொருட்டு ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தா ஏற்படுத்திய புரட்சி”

புரட்சி என்ற பதம்

புரட்சி என்பது ஒரு நாட்டின் அரசியலோ அல்லது அரசியற் திட்டத்திலோ ஏற்படக்கூடிய சடுதியான மாற்றத்தைக் குறிக்கும். ஆட்சிக் கவிழ்ப்பையும் புரட்சி என்று அழைக்கிறார்கள். இது ஒரு மணிநேரத்திலோ அல்லது ஒரு நாளிலோ ஏற்படலாம். புரட்சி ஏற்படும்போது அரசாங்கங்கள் அரசியற் திட்டம் என்பன ஒதுக்கப்படும் அதே நேரத்தில் புரட்சித்தலைவனது கட்டளைகள் முதலிலை பெறும் நிலைமையும் காணப்படும். அரசியல் புரட்சி என்பது அரசியல் சட்ட வரையறைக் குட்பட்ட அகக் காரணங்களும் படையாட்களும் இணைந்து மேற்கொள் ளக்கூடிய வன்முறையோடமைந்த மாற்றங்களாகவும் காணப்படும். இதற்கான நல்ல உதாரணமாகப் பிரான்சியப்புரட்சி அமைந்தது. அது சமத்துவம் சகோதரத்துவம் சுதந்திரம் ஆகிய கோட்பாடுகளை நிலைநிறுத்த உதவியது. அதனால் பிரான்சில் காணப்பட்ட எதேச்சாதிகாரம் முடிவுறுத்தப்பட்ட அதே நேரம் ஒரு புதிய குழு ஆட்சியைப் பிடித்தது.

புரட்சி என்ற பதம் கலகம், கிளர்ச்சி, எதிர்ப்பு, நடவடிக்கை என்ற பதங்களினின்றும் வேறுபட்டது. கலகம் கிளர்ச்சி என்பன நடைமுறை யிலுள்ள பயன் விளைவிக்கவல்ல விதிமுறைகளை பயனுள்ள விதத்தில் அனுபவிக்க தேவையான ஏதுநிலைகளைத் தோற்றுவிக்கவே இடம்பெறுமேயன்றி ஆட்சிமாற்றம் அதன் நோக்கமாக இருப்பதில்லை. ஆயினும் ஆட்சியாளர் கலகம் கிளர்ச்சிகளை அடக்க முனையும்போது வன்முறைகள் வெடிக்கத்தான் செய்யும் பதிலாக கலகத்தின் அல்லது கிளர்ச்சியின் காரணத்தை காரண காரியரீதியாக அணுகி தீர்வு எட்டப்படுமாயின் அது தாக்கம் எதனையும் காட்டாது விடப்போவதில்லை. எனினும் பாதிப்புகளின் அளவு குறையலாம்.

அரசின் பொருளாதார, அரசியல், சமூக துறைசார் அபிவிருத்திக்கொள்கை ஒரு சாராருக்கு மட்டும் அனுசரணையாக அமையுமாயின் அதுவும் புரட்சிக்கு வித்திடும். இதனாலேயே அமெரிக்க புரட்சி ஏற்பட்டது. இப்புரட்சியின் முடிவில் மக்களால் விரும்பப்பட்ட ஜோர்ச் வாசிங்டன் ஜனாதிபதியானார். 1750 முதல் 1830 ஆண்டுகாலப்பகுதியில் பிரித்தானியாவில் இடம்பெற்ற தொழினுட்ப புகுத்தல்களும் தொழிநுட்பமாற்றங்களும் ஒன்றுசேர்ந்து அங்கு கைத்தொழிற் புரட்சியை தோற்றுவித்ததாக பொருளியலாளர் கூறுகின்றனர். 1917ல் ரஷ்யாவில் இடம்பெற்ற புரட்சி ரஷ்யாவின் பொருளாதார வளர்ச்சிப்போக்கில் புதிய அத்தியாயத்தினைத் தோற்றுவித்தது என்பர் அறிஞர்கள்

எந்த நாட்டிலும் வீட்டுவசதி, குடிநீர் சுகாதார கழிப்பறை வசதிகள் என்பன அடிப்படைவசதிகளாகவும் நீர்ப்பாசனம், விவசாயம், விலங்கு வேளாண்மை, பனை / தென்னை வள அபிவிருத்தி என்பன வாழ்வாதார வசதிகளாகவும் கருதப்படுகின்றன. இவற்றின்மீது அரசு செலுத்தும் கவனமும் கரிசனையும் மக்களது தேவைகளை நிறைவுசெய்யப் போதுமானவையாக இல்லாதிருக்கவும் கூடும். அதனால் அரசின் கவனம் அதிகரிக்கப்படுவதற்காக அரசின்மீது சில அழுத்தங்களை மக்கள் பிரயோகிப்பர். அரசுகூட மக்களது துயரினை துடைக்க நடவடிக்கையினை மேற்கொள்ளும் வழமையும் உண்டு. இந்த துறையில் அரசின் நன்கு திட்டமிடப்பட்ட மூலோபாயக்கொள்கை செயற்பாடு காரணமாக நல்ல பெறுபேறுகளை அரசு அடையும். இது மறுபுறத்தில் மக்களது வாழ்வில் சந்தோஷத்தை ஏற்படுத்தும். வீட்டு வசதியுடன் குடிநீர் கழிப்பறை வசதிகளுடன் வாழ்வாதார அபிவிருத்திகள் என்பன ஏற்படுவதானது மக்களது வாழ்க்கைதரம் முன்னேற வேண்டிய உந்தலை கொடுக்கவல்லது. அதனால் அந்த மக்கட்கூட்டம் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேற்றமடைவது இயல்பு, இந்த இடத்தில் மக்களது விடாமுயற்சி, கடின உழைப்பு, உற்பத்திக்காரணிகளின் விகிதாசார ரீதியான பிரயோகம் என்பன ஒருங்கே சேரும்போது

புத்தூர் மழைநீர்தைய பாரம்பரியம்

அது முன்னேற்றத்தினைக் காட்டும். இந்த முன்னேற்றமென்பது அதிகரித்த வருமானம் அதனால் அதிகரித்த முதலீடு, இதன் விளைவாக அதிகரித்த இலாபம் ஏற்படுவதால் அதிகரித்த சேமிப்புக்கு இடம் கொடுக்கிறது. முடிவில் அம்மக்கள் கூட்டத்தை பீடித்திருந்த நச்சுவட்டம் அவர்களை விட்டு அகன்றுவிடுவதால் அவர்கள் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேற்றமடைந்தவர்களாக விளங்குவர். இவ்வாறான மாற்றம் அந்த நாட்டிற்கு பொதுவானதாக இருக்குமாயின் இம்மாற்றங்கள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதி மாற்றங்களின் காலம் புரட்சிக்காலப்பகுதி என்று கூறப்படுவது வழக்கம்.

ஆகவே அரசியல் புரட்சிகள் சடுதியாக இடம்பெறும்போதும், அரசியல்மாற்றங்கள் தேர்தல் மூலம் இடம்பெறும்போதும் பொருளாதார, சமூக மாற்றங்கள் அல்லது புரட்சி ஒரு குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் அமைவதனை அவதானிக்கலாம். மேலே சொல்லப்பட்ட புறநிலைகளுக்குப் புறம்பாக “நல்லார் ஒருவர் உள்ளேல் அவர் பொருட்டு எல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை” என்பதுபோல ஊரில் இருக்கக்கூடிய பெரு மனிதர்களோ அல்லது அவர்களுள் ஒருவரோ மேற்கொள்ளும் சுப்பாரியங்களோ அந்த பிரதேசமக்களின் வாழ்வில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடியதாக அமைந்து விடுவதுமுண்டு. அத்தகைய தன்மைய செயற்பாடு ஒன்று புத்தூரின் போக்கை மட்டுமல்ல இந்த பிரதேசத்தின் போக்கையே மாற்றிவிட்டது என்பதனை நாம் இன்று அனுபவ வாயிலாகக்காண்கிறோம்.

“உலகநன்மை”

இந்த மாற்றங்களின் மூலோபாயமாக அல்லது அச்சாக விளங்கவந்த விடயம்தான் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தக்கல்லூரியின் உதயம் ஆகும். 1931ல் கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மொத்தம் 93 மாணவர்கள் அன்று சேர்ந்து கொண்டனராயினும் மாதாந்த வரவுச்சாராசரி 42 ஆகக் காணப்பட்டது. பாடசாலையைக் கட்டினால் மட்டும் போதாது. அதன் நிலைபேறான தன்மையும் கவனத்திலெடுத்த

பெருவள்ளல் மழவ கந்தையனார் ஆசிரிய சம்பளம் அவர்களின் தங்குமிடவசதி, மாணவர்களின் மதியபோசனம், பாடசாலைப்பராமரிப்பு என்பவற்றை தானே நேரடியாகக் கவனித்து வந்தார். பாடசாலையை ஆரம்பித்த 1931ம் ஆண்டில் டிசம்பர் மாதம் முடியும்போது கிட்டத்தட்ட 6900/= ரூபாய்களை அவ்வாண்டில் செலவாக செய்ய வேண்டிருந்த தினையும் வள்ளல் மழவகந்தையனார் அவதானித்துக்கொண்டார். அதனால் அவர் பாடசாலையின் தொடர் இயங்குநிலை, ஆசிரியர்களின் நலன்கள், பாடசாலை பராமரிப்பு என்பவற்றையும் கவனத்திலெடுத்தது மட்டுமல்ல தன்னின் பின்பாடசாலையினை நிர்வகிப்பதற்கு ஒரு அமைப்பு என் பவற்றையும் கவனத்திலெடுத்து 1934ம் ஆண்டு ஒரு தர்மசாதனத்தினை நிறைவு செய்தார். அத்தர்மசாதனம் நொத்தாரிசு கெங்காதர ஐயரால் நிறைவேற்றப்பட்டது. மொத்தம் 54 ஆதனங்களுடன் (இவற்றுள் யாழ்ப்பாணம் பெரியகடை வீதி கஸ்தூரியார் வீதியில் 16 கடைக்கிட்டங்கிகள் பச்சிலைப்பள்ளி செட்டிகாடு தோட்டம் 220 ஏக்கர் உட்பட) ரூபா 90500/= பெறுமதியான இச்சாதனம் சில கட்டுப் பாடுகளையும் பிரமாணங்களையும் முன் நிறுத்தி நிறைவேற்றப்பட்டது. பாடசாலை பராமரிப்பு, ஆசிரியர் சம்பளம், விடுதிகளின் பராமரிப்பு ஆகிய காரணங்களை முன்னிறுத்தும் போக்கில் இத்தருமசாதனம் அமைந்திருந்தபோது அதனை “உலக நன்மையின் பொருட்டு” நிறைவேற்றுவதாக வள்ளலார் மழவ கந்தையனார் கூறினார்.

உலகநன்மை என்று வள்ளலார் எதனைக்கருதினார். என்ற வேள்வியை இந்த இடத்திலே கேட்க வேண்டும்போல் உள்ளது. நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை என்பதன் அடக்கமா? அல்லது வரப்புயர என்று கூறிய ஓளவையின் வார்த்தையினை அர்த்தப்படுத்துகிறதா? அல்லது திருவள்ளுவர் தனது திருக்குறளில் கல்வி என்ற அதிகாரத்தில் கூறிய விடயங்களை அர்த்தப்படுத்துகிறதா? அல்லது எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன் என்பதனை அர்த்தப்படுத்துகிறதா? அல்லது ஏழைச்சிறுவன் ஒருவனுக்கு எழுத்தறிவித்தல் என்பது நாம் செய்யக்கூடிய புண்ணியங்களில்

மேலானது என்பதனை அர்த்தப்படுத்துகிறதா? அல்லது ஒரு மேல்நாட்டிற்குள் கூறியதுபோல் ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பாடசாலை திறக்கப்படும்போது அந்தநாட்டின் பல சிறைச்சாலைகள் மூடப்படுகின்றன. என்ற வாசகத்தினை அர்த்தப்படுத்துகின்றதா எது எப்படியிருப்பினும் உலகநன்மை என்ற பதம் பல அர்த்தங்களில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கலாம் என்ற கருத்தை தருகின்றது. அது கல்வி வளர்ச்சியை கருதலாம் அறிவியல் வளர்ச்சியை கருதலாம். பொருளாதார வளர்ச்சியை கருதலாம். சமுதாய வளர்ச்சியை கருதலாம். முடிவாக அரசியல் வளர்ச்சியைக்கூடக் கருதலாம். எவ்வாறு நாம் வியாக்கியானம் செய்தாலும் உலகநன்மை என்ற பதம் பல நன்மைகளின் தொகுப்பாக தொகுப்பியலாக எம்முன் காணப்படுகிறது என்பது மட்டும் உண்மை. இந்த நன்மையானது புத்தூர் கோவில் பற்றிற்குட்பட்டோ அல்லது வலி கிழக்குப் பிரதேசத்திற்குட்பட்டோ அல்லது யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலோ எவ்வாறு பரிணமித்தது என்பதனை சற்றுப்பார்க்கலாம்.

உலக நன்மை என்பது பொதுவானது. அது சமூகத்தின் ஒரு சாரருக்கென ஏற்பட முடியாதது. அது சமூகத்தின் அனைத்து தரப்பினரையும் சுட்டி நிற்கிறது.

நன்மை என்பது தீமைக்கு இட்டுச்செல்லப்பட முடியாதது. அது தூயசிந்தையுடன் தூயவழிகளில் சமூகம் சார்ந்து அபிவிருத்தியினைக் காணத்துடிப்பது என்ற கருத்தை தருகிறது.

நன்மை அழிவுப்பாதைக்குரியதல்ல அது ஆக்கம் சார்ந்தது அபிவிருத்தி கருதியது மக்கள் வாழ்வு மகிழ்ச்சியாக இடம்பெற வழி சமைப்பது என்ற கருத்தையும். தருகிறது. இங்கு சொல்லப்பட்ட பிரமானங்களின் அடிப்படையில் வள்ளலார் கூறிய உலகநன்மை என்ற பதத்தை ஆராயலாம்.

1931ம் ஆண்டில் 93 மாணவர்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் 1937ல் சமூகத்தின் ஏழை விவசாயக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் அதிக அளவில் பாடசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இத்தொகையானது 1944ம் ஆண்டில் மேலும் அதிகரித்து 1947ல் 400 மாணவர்களுடன் பாடசாலை இயங்கிவந்தது. இக்காலப்பகுதியில் சிரேஷ்டபாடசாலைத் தராதரப்பரீட்சையில் மாணவர்கள் சித்தியடைந்ததினைத் தொடர்ந்து மாணவர் எண்ணிக்கை மேலும் கூடியது. 1950களின் பின் பாடசாலையில் பொதுப்பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் அதிகரித்துச் சென்று கொண்டிருந்தபோது 1956ல் கல்லூரியின் வெள்ளிவிழா இடம்பெற்றது அப்போ 983 மாணவர்கள் கல்வியைப் பெற்றுவந்தனர். 1957ல் கல்லூரி 'A' தரக்கல்லூரியாக தரப்படுத்தப்பட்டதனைத் தொடர்ந்து 1960ம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் 1265 மாணவர்கள் கல்வி பெறும் நிலை காணப்பட்டது. இன்று இரண்டாயிரம் வரையான மாணவர்கள் கல்வி பயில்கிறார்கள்.

1931-1961 காலப்பகுதியில் மாணவர் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததென கொள்ளும்போது இம் மாணவர்களின் 75 முதல் 85% மாணவர்கள் ஏழை விவசாயிகள், விவசாயத்தொழிலாளர் குடும்பங்களை சேர்ந்தவர்களாகவே காணப்பட்டனர். 1930ம் ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் மக்களது ஏழ்மை காரணமாக 5ம் ஆண்டு வரையான கல்வியை நிறைவு செய்யும் மாணவர்கள் தத்தமது தாய்தந்தையரது விவசாய முயற்சிகளுக்கு உதவி ஒத்தாசை புரிவதற்கென பாடசாலையிலிருந்து விலகிக்கொண்டனர். யாழ் நகரத்தில்க் காணப்பட்ட உயர்தர கல்லூரிகளில் தங்கள் படிப்பினைத் தொடர்க்கூடியவாறு இம் மாணவர்களிடம் பொருளாதாரம் காணப்படாத காரணத்தினால் ஆரம்பக்கல்வியுடன் பலர் தமது பாடசாலைக்கல்வியை நிறைவுசெய்து கொண்டனர். அதனால் இம்மாணவர்களுக்கு உத்தியோக வாய்ப்புகளும் கிட்டவில்லை. பணக்கார்க்குடும்பத்தவர்கள் அன்று பட்டணப் பாடசாலைகளில்ப் பயின்று உத்தியோக வாய்ப்புகளை பெற்றுக்கொள்வது அவர்களுக்குரிய வசதியும் வாய்ப்புமாகக்

புத்தூர் மழவசுந்தைய பாரம்பரியம்

காணப்பட்டது. பணக்காரக் குடும்பத்தவர்கள் பெரும்பாலும் நிலப்பிரபுத்துவத்தினராக காணப்பட்டனர். அவர்கள் பணக்காரராக பணத்துடனும் பதவியுடனும் காணப்பட்ட காரணத்தால் தம்வாழ்வில் மாற்றம் வேண்டினரல்லர். தாம் பெற்ற பதவிகளுடன் திருப்திப்பட்டனர். மறுபுறம் ஏழைக்குடியானவர்கள் தம் வாழ்வினை எவ்வாறு செப்பனிடலாம் என்று சிந்திக்கும்படி நிர்பந்திக்கப்பட்டனர். காரணம் அன்றைய சமூக அமைப்பினால் பாதிப்பிற்குள்ளானவர்களாகவே அவர்கள் காணப்பட்டனர்.

வள்ளல் மழவ கந்தையனார் கல்லூரியை நிறுவியகாலம் அரசியல் முக்கியத்துவமுடையதாகக் காணப்படுகிறது. இலங்கைலேற்பட்ட அரசியல்க் கிளர்ச்சிகள் காரணமாக 1933ம் ஆண்டில் டொனமூர் ஆணைக்குழு செய்த பரிந்துரைகள் காரணமாக அனைவருக்கும் வாக்குரிமை கிடைத்தது. இதனால் சமூகத்தில் ஒரு விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. இந்த விழிப்புணர்வு கல்வியின் அவசியத்தினை அனைவருக்கும் வலியுறுத்துவதாகக் காணப்பட்டது. இந்த போக்குகளுடன் இணைந்ததாக புத்தூர் பிரதேச கல்விநிலையம் காணப்பட்டது. 1930 முதல் 1955க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்கள் அழுக்கப்பட்ட மக்களது கல்விவளர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக அமைந்தது. 1944ன் பிற்பட்ட காலத்தில் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த கல்லூரியில் அனுமதி பெற்ற மாணவ மாணவியருள் ஏழை விவசாயிகளதும், விவசாயத்தொழிலாளரதும் மாணவர்களே அதிகமாகக் காணப்பட்டனர். அவர்கள் மேல்வகுப்புகள் வரை கல்வியை தொடரும் சிந்தனையுடனிருந்தனர். தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வசதியாக கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டதனைக் கருத்திலெடுத்த பெற்றோர்கள் தம் விவசாய முயற்சிகளில் தம்பிள்ளைகளால் வழங்கப்படக்கூடிய பங்களிப்பினை அவர்களின் கல்விக்குக் குந்தகமில்லாத முறையில்ப் பெற்றுக்கொள்ளப் பழகிக்கொண்டனர். அதனால் இக்காலகட்டத்தில் கல்லூரி பெற்றுக்கொண்ட பெறுபேறுகளில் ஏழை விவசாய மாணவர்களும் விவசாய தொழிலாளர் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

மாணவர்களின் பங்களிப்பும் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இதில் குறிப்பிடப்படக்கூடிய அம்சம் என்னவென்றால் சிரேஸ்ட்பாடசாலை தராதரப்பத்திரம் பெற்ற இத்தகைய மாணவர்கள் அரச சேவையிலும் ஆசிரிய சேவையிலும் தம்மை இணைத்துக் கொண்டபோது கனிஷ்ட்பாடசாலைத்தராதரம் பெற்ற நலிவடைந்த விவசாய குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் சிற்றூழியர்களாக அரசசேவையில் சேர்ந்துகொண்டு தம்மைப் பொருளாதார ரீதியாகப் பலப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்த அதேநேரத்தில் தம் பிள்ளைகளின் கல்வியிலும் கரிசனை ஏற்படுத்தவும் அதனால் தம் பிள்ளைகளது கற்றல் வசதிகளை மேம்படுத்தவும் அப் பெற்றார்கள் தயங்கவில்லை. அவர்கள் கல்வியில் காட்டிய அக்கறை காரணமாக மறுபுறத்தில் அவர்களது சிந்தனை வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டது. அதாவது, பதவி பெற்ற இளைஞர்களும் படிப்பில் அக்கறைகொண்ட இளைஞர்களும் சமூகத்தில் நன்கு மதிக் கப் பட்ட காரணத்தினால் அவர்கள் சமூகத்தை வழிநடத்துவோராகவும் சமூகவளர்ச்சியை பரிபாலிப்போராகவும் அமைந்து கிராமமட்ட அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி அதன் நிர்வாகப்பொறுப்புகளையும் கையகப்படுத்தி தம் பின்வந்த தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டவும் தயங்கவில்லை. இது அனைத்துத் தரப்பினரையும் விழிப்படையச் செய்தது இவ்விழிப்புணர்ச்சியின் கருவாக சோமஸ்கந்தா வழங்கிய கல்வியே காணப்பட்டது.

இலங்கை வரலாற்றில் 1956ம் ஆண்டு சமூக, அரசியல் துறைகளில் பரிமாணம் கொண்டு காணப்படுவதினை நாம் காணலாம். இவ்வாண்டில் இடம்பெற்ற அரசியல்மாற்றம் காரணமாக பிரபுத்துவக் குடும்பங்களிடமிருந்த அரசியல் அந்தஸ்து சாதாரண பொதுமக்களின் கைக்கு மாறியது இந்த மாற்றம் தென் இலங்கையில் துலாம்பரமாக தெரிந்த அதேநேரத்தில் வடபகுதியில் படித்த இளைஞர்களின் கைகளில் அரசியல் அந்தஸ்த்து அமர்ந்துகொண்டது. பரம்பரையாக அரசியல் செய்த சிலரது ஆதிக்கம் மறைய வேண்டி ஏற்பட்டது. இந்த மாற்றமானது எழுச்சிபெற்று வந்த நமது இளைஞர்கள் மத்தியில் ஒரு சமூக வலுவை வழங்கிய அதேநேரம் ஒரு எழுச்சிக்கும் வித்திட்டது.

இதன் தாக்கம் 1957ல் இடம்பெற்ற உள்ளூராட்சித் தேர்தலில் எழுச்சிபெற்றுவந்த இளைஞர் சமூகம் பங்குபற்ற வழிவகுத்தது. இதனால் சோமஸ்கந்தாவின் புதல்வன் உள்ளூராட்சிமன்ற அங்கத்துவம் பெற வழிவகுத்தது. இப்பகுதியில் விவசாய தொழிலாளர் சமூக இளைஞர்கள் உள்ளூராட்சிமன்ற அங்கத்துவம் பெற்றுக்கொள்ள வசதிகளை ஏற்படுத்திய அதேநேரம் விவசாய சமூகத்து இளைஞர்கள் தேர்தலில் போட்டியடக்கூடிய குழல் ஒன்றினையும் சோமஸ்கந்தாவின் கல்வி வழங்கியதென்றால் அதனை யாரும் தட்டிக்கழிக்கவோ அல்லது மறுக்கவோ முடியாது.

உலக வரலாற்றின் எழுச்சிகள் அனைத்தும் கல்வி வளர்ச்சியின் பாற்பட்டவைகளாகவே காணப்படுகின்றன. பிரான்சிய அறிஞர்களது எழுத்துருவாக்கங்கள் பிரான்சிய புரட்சியை ஏற்படுத்தியது. றொபேட் ஓவனின் பட்டய இயக்கம் தொழிலாளர்களை ஒன்று திரட்டியது. பிஸ்மாக்கின் கல்வி இராசதந்திரம் ஜேர்மனியை ஒன்றுபடச் செய்தது. இத்தாலியின் கரிபோல்டியின் வீரம் மாசினியின் சிந்தனை இத்தாலி ஒன்றுபட உதவியதுபோல மழவ கந்தையனாரின் சோமஸ்கந்தா ஏழைப்பிள்ளைகளுக்கும் ஒடுக்கப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கும் வழங்கிய கல்வி அவர்களை சான்றோராக்கியது. அதனால் பதவிகள் அவர்களைத் தேடிவந்தது. அது சமூகத்தில் அவர்களின் மதிப்பினை உயர்த்த உதவியது.

புத்தூர் பிரதேசத்தில் மழவகந்தையனர் வழங்கிய கல்வியால் சான்றோராகியோர் பலர். அதனால் சான்றோராக்குதல் தந்தைக்கு கடனே என்ற ஒரு பெண் புலவரின் கூற்றுக்களை உண்மையாக்கிய பாத்திரப் படைப்பாக மழவ கந்தையனார் விளங்குவதையும் நாம் கண்டு கொள்ளலாம். சான்றாண்மை தன்னை வளம் படுத்தாது போகுமாயின் அதனால் பயன் என்ன? புத்தூர் பிரதேசத்தில் கல்வியால் எழுச்சி பெற்ற ஏழை விவசாயத் தொழிலாளர் குடும்ப இளைஞர் யுவதிகளும் விவசாயத் தொழிலாளர் குடும்ப இளைஞர்களும் யுவதிகளும் கண்ட கல்வி எழுச்சி காரணமாக ஒப்பிட்டுரீதியாக உத்தியோக லட்சணங்களையும் பெற்றுக்கொண்டனர். மாதாமாதம்

நிச்சயமான சம்பளம் ஒன்றினை அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலை உறுதிப்படுத்தப்பட்ட அதேநேரத்தில் தமது ஓய்வு நேரத்தொழிலாக காலையிலும் மாலையிலும் விவசாயச் செய்கை - கால்நடை வளர்ப்பு என்பனவற்றிலும் ஈடுபட்டுக்கொண்டனர். இதன் காரணமாக “முயற்சி திருவினையாக்கும்” என்பதற்க்கிணங்கவும் அந்த இளைஞர் யுவதிகளின் வாழ்வு பொருளாதார வளம் பெறுவதாயிற்று. இதேநேரம் உயர்குடி பிறந்த இளைஞர்கள் தாம் மேற்கொண்ட தொழில்கள் காரணமாக தம்மால் எதனையும் செய்ய முடியாதவர்களாக தமது செலவுகளை ஈடுசெய்யத் தேவையான மேலதிக பணத்தை பெற முடியாதவர்களாக காணப்பட்டனர். இதனால் தம்மிடம் இருந்த பொருட்களையோ நில புலன்களையோ விற்றுப் பணம் பெற்றுக்கொள்ள முற்பட்டனர். இந்த நிலைமைகளை தமக்கேற்றவாறு பயன்படுத்த அந்த ஏழை விவசாயக் குடும்ப இளைஞர்களும், விவசாய தொழிலாளர்களின் இளைஞர்களும் தவறவில்லை. எந்த முயற்சிகளுமின்றி மட்டுப்படுத்தப் படுத்தப்பட்ட வருமானத்துடன் வாழ்ந்த உயர்குடியினர் தம் சுபபோகங்களுக்காக நில புலன்களை விற்ற நேரத்தில் அந்நிலபுலம்களை ஏழைக்குடியானவர்கள் கொள்வனவு செய்து தாம் நிலவுடைமையாளராகும் நிலையினை அடைந்த காரணத்தால் மானிய முறைச் சமுதாயத்தின் இறுதி எச்சமாக இருந்த நிலப்பிரபுத்துவம் அழியலாயிற்று. தொடர்ந்து அதனால் ஒரு புதிய வகுப்பினர் எழுச்சி பெற வேண்டிய காலத்தின் கட்டளை சாத்தியமாகி வந்தது. இதனால் இப்புதிய வகுப்பினர் பிரதேசத்தின் 60% நிலத்தின் உரிமையாளராக மாறிக்கொண்டிருந்தனர். நில உடைமையை பெற்ற ஏழை விவசாய குடியினர் தாம் பெற்றுக்கொண்ட நில புலம்களில் தமது பரம்பரைத் தொழிலைச் செய்ய தலைப்பட்டபோது அங்கு தொழிலாளர் பற்றாக்குறை நிலவவில்லை. ஆனால் இன்று நிலவுகிறது. பொருளாதார முன்னேற்றம் கண்ட குடும்பங்கள் சுய தொழிலை மேற்கொள்ளும் நிலை மாற்றம் தொழிலாளர் நிரம்பலில் வீழ்ச்சிப்போக்கைக் காட்டியது. இன்று தொழிலாளர் நிரம்பல் கிடைப்பருமைமிக்க ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது விடாமுயற்ச்சி, கடின உழைப்பு, திருந்திய விவசாய முயற்சிகள் காரணமாக எழுச்சி கொண்ட இப்புதிய வகுப்பினரது

சமூக அந்தஸ்தினை பணம் தீர்மானித்தது “பணம் எதனை செய்கின்றதோ அதுதான் பணம்” என்ற வரைவிலக்கணம் புத்தூர் பிரதேச புதிய வகுப்பினரது வாழ்வின் நிதர்சனமாக உண்மையாகிக் கொண்டிருந்தது. இதனை மறுவார்த்தைகளில் கூறுவதனால் ஒளவையார் “வரப்புயர நீர்..... கோன் உயர்வான்” என்பதனை புத்தூர் வரலாறு கண்டு கொண்டிருக்கிறது. சோமஸ்கந்தா வழங்கிய கல்வியுடன் அரசியல் மாற்றங்களுடன் இணைந்த அரசியல் கலந்த சமூக நடவடிக்கையினை அரசியல்வாதிகள் மேற்கொண்டபோது அங்கு சமபந்தி, சமபோசனம் என்பன இடம்பெற்றன. இக்காரணம் பற்றி கோயில்களிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வழிபாட்டிற்குத் திறந்து விடப்பட்டபோது சாதிப்பாகுபாடு தகர்த்தெறியப்பட்டது. இதனால் அம் மக்களுக்கு சமயரீதியான விழிப்புணர்வு ஒன்று ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது விழிப்புணர்வு பெற்றமக்கள் தத்தமது பகுதிகளில் தம்மால் ஆதரிக்கப்பட்ட கோவில்களை விரிவுபடுத்தும் அல்லது வடமொழி வேதாகம அடிப்படையில் அவற்றை அமைக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு அதில் வெற்றியும் கண்டனர். அதனால் அக் கோவில்களில் அவ்விளைஞர்களின் பரம்பரையினரால் கைக்கொள்ளப்பட்ட சில மூட சம்பிரதாயங்கள் கைவிடப்படவேண்டி ஏற்பட வடமொழி ஓதும் குருமார்கள் கோவில்களில் நைமித்தியங்களை மேற்கொண்டனர். இதனை நாம் அம்மக்களின் பண்பாட்டுக்கோலமாகப் பார்க்கலாம். சோமஸ்கந்தா வழங்கிய கல்வி பலவகையாலும் புத்தூர் சமூகத்தில் பெரும் தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது சமூக பொருளாதார கலாச்சார ரீதியான தாக்கமானது ஏழை விவசாய இளைஞர்களையும் ஓர் நிலை மாற்றத்திற்குட்படுத்தியதால் மானியமுறைச் சமதாயத்தின் எச்சங்கள் மறையவேண்டி ஏற்பட்டது. இன்று மக்கள் அனைவரும் சமம் என்ற வாழ்வியல் போக்கு விருத்தியடைந்து கொண்டிருப்பதுடன் பொருளாதார பண்பாட்டியல் ரீதியாக எழுச்சி பெறும் சமுதாயம் ஒன்று எழுச்சி பெற்று வருகின்றது இவை அனைத்தும் உலக நன்மையின் பொருட்டு சோமஸ்கந்தா ஏற்படுத்திய கல்வி, சமூக புரட்சியின் பால் அடங்குபவையாகவே உள்ளன.

புத்தார் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த அன்னசத்திரம்

அன்னதானதர்மம்

சைவ சமய சாஸ்திரங்களில் அன்னதானம் பற்றிப் பல இடங்களில் பலவாறு கூறப்பட்டுள்ளது. வறுமை, ஏழ்மை நிலையிலிருக்கும் மக்கள் கூட்டத்தின் அன்றாடம் வாழ்விற்கும் நீண்டகால இருப்புக்கும் அன்னதானம் உதவுகிறது. சைவசமயம் சுயதேவையூர்த்தி நிலையை விரும்புகிறது. காலையில் துயில் எழுந்து தன் கடமைகளை ஆரம்பிக்கும் சைவசமயி ஒருவன் முதலில் தந்தசுத்தி, ஸ்ஞானம் செய்து கடவுளை இறைஞ்சிய பின் தனது முயற்சிகளை மேற்கொண்டு தன்னையும் தன் சுற்றத்தவர்களையும் உணவூட்டிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது சைவம் காட்டும் வாழ்வியலாக உள்ளது. இதனுடன் இயலுமான வரையில் ஏழை எளியவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் இந்தத் தானதர்ம சிந்தனை சைவப் பாரம்பரியத்தில் தலையாய கடமையாகப் போற்றப்படுகிறது இதே கொள்கையினை ஏனைய மதங்களும் போதிக்கின்றன. கிறிஸ்தவ மதம் “உன்னைப்போல் உன் அயலானையும் நேசி” என்று கேட்டுக்கொள்கிறது. இஸ்லாம் மார்க்கம் “உன் அயலவன் பசித்திருக்க நீ புசித்திருக்கலாமா” என்று கேள்விக்களை தொடுக்கிறது. பௌத்த மதம் ஜீவகாருணியம் பற்றி கூறும்போது அனைத்து உயிர்களையும் நாம் ஆதரிக்க வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுக்கிறது. சிபிச்சக்கரவர்த்தி ஒரு புறாவின் உயிரை காக்க தன் உடலையே தானம் செய்ய முன்வந்ததாக வரலாறு உண்டு. தன்னைப்போல் ஏனைய உயிர்களையும் நேசிப்பது அவசியம். இதனாலேயே திருவள்ளுவர் உயிர்க்கு உறுகண் செய்யாமை அதனால் உற்றநோய் நோன்றல் அவசியமானதும் மனித நேயம் மிக்கதும் என்று சொல்லி வைத்தார். அதனால் மக்களது வாழ்வு வையத்துள் வாழ்வு ஆங்கு வாழ்வாக - ஈதலும் இசைவுபட வாழ்தலும் முக்கியம் என்றும்

புத்தார் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

வலியுறுத்தியுள்ளார். வள்ளுவர் விருந்தோம்புவதனை அறம் என்றே கூறிவிட்டார். அவர் நாம் இல்லறத்துள் புகுந்து இல்வாழ்வு வாழ்வதற்கான காரணமாக விருந்தோம்புதல் விளங்குவதாக கண்டார். விருந்தோம்புதலை நாம் மேற்கொள்வதற்குரிய காரணமாக விருந்தினர்களை உபசரித்தலை கூறியுள்ளதன் மூலம் நாம் நல்லவழியில் பொருளிட்டி நற்காரியங்களை செய்ய செய்ய வேண்டுமென வலியுறுத்தவும் வள்ளுவம் பின் நிற்கவில்லை

உலகம் இல்லறத்தையும் துறவறத்தையும் கைக்கொள்ளும் இயல்பினது என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே உலகுள்ளோர் அனைவரும் துறவறம் பூணுவதென்பது நடைமுறைச்சாத்தியமற்றது. ஆனால் உலகம் இல்லறமே நல்லறம் என்பதனை நன்கு அறிந்து இல்லற தர்மத்தின்பால் நாட்டம் கொண்டு காணப்படுகிறது. இந்த இல்லற தர்மம் துறந்தார்க்கும் ஏழைகட்கும் கடமை செய்வதையே தன் கடமையாக கொண்டுள்ளதால் இல்லறத்தார் தவம் செய்ய மறந்தார்கள் என்று வள்ளுவம் கூறுகிறது. இதன் மூலம் துறந்தார்களாலேயே அவர்களது தியானம், தவம் என்பனவற்றால் இந்த உலகம் உய்வதாக உணரப்படுகிறது. இதனால் துறந்தார்க்குரிய துப்பரவு இந்த அன்னசத்திர தர்மத்தின் மூலம் ஈட்டப்படுகிறது. இல்லறமென்றொரு நல்லறம் இல்லை என நாலடியார் கூறி அன்னதான தர்மத்தினை இல்லறதர்மத்தின் அணிகலனாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.

அன்னதானதர்மம் தமிழ் சைவம் பண்பாட்டுடன் பின்னிப் பிணைந்தது. நீண்டகாலமாக எமது கோவில்களில் அன்னதானம் இடம்பெற்றுவருகிறது. பழங்காலம் முதல் இந்த நடைமுறை இருந்துவந்தாலும் நாயன்மார்காலம் முதல் அன்னதானதர்மம் பற்றிய கதைகளை நாம் படிக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்களாக உள்ளோம். பல்லவர்காலத்தில் பக்தி இலக்கியம் மேன்மையடைந்தபோது அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பெயரில் தண்ணீர்பந்தலும்

அன்னதான மடத்தையும் நடாத்தி வந்த கதையையும் நாம் அறிகிறோம். சோழவளநாட்டின் செழுமையை பாடவந்த புலவர்கள் சோழவளநாட்டில் அன்னதானதர்மம் மேலோங்கி நின்ற நிலையை “சோழவளநாடு சோறுடைத்து” என்ற வாக்கியத்தின்மூலம் நாம் அறியத் தந்துள்ளார்கள். சேரசோழபாண்டிய மன்னர்கள் தம்காலத்தில் அன்னதான தர்மங்களை மேற்கொண்ட வரலாறுகள் நாம் அறியாதவையல்ல. எமது சைவப்பாரம்பரியத்தில் உதித்த ஆதீனங்கள் சைவம் தமிழ் சைவ அனுட்டானம் என்பவற்றைக் காத்ததோடல்லாமல் வளர்த்துவரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றன. அவ்வாதீனங்கள் பல நித்திய அன்னதானப் பணியினை இன்றுவரை செய்து வருகின்றன. திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருப்பணர்தாள் காசிமடம், குன்றக்குடி ஆதீனம், தொண்டை மண்டல ஆதீனம் என்பன முன்னுதாரணங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

எமது நாட்டில் இத்தன்மைய ஆதீனங்கள் காணப்படவில்லை. இருந்தபோதும் கதிர்காமம் கோவிலை நிர்மாணித்த முதலாம் ராஜசிங்க மன்னன் தான் சைவசமயத்துள் புகுந்து, கதிர்காமசேத்திரத்திற்கு வரும் அடியார்களது பசி தீர்க்க அன்னதானம் செய்தான் என்று அறியுமாறு உள்ளது. மன்னார் மாவட்டம் திருக்கேதீஸ்வரப்பெருமான் மீது திரிகோணமலை கோணைநாதப் பெருமான் மீதும் சம்பந்தப்பெருந்தகை பாடிய பாடல்களின் கரும்பொருளையும் உட்பொருளையும் நாம் ஊன்றி ஆராய்வோமானால் அங்கு மடங்கள் நிறைந்து காணப்பட்டன என்று அறியமுடிகிறது. மாந்தை துறைமுகத்தில் தரித்து நின்று பொருட்களை ஏற்றி காவிரிப்பூம்பட்டினம் சென்ற கப்பல்களில் ஈழத்து உணவும் காளகத்தாக்கழும் காணப்பட்டதாக ஒரு செய்தியை பழந்தமிழ் நூலான பட்டினப்பாலை மூலம் அறியமுடிகிறது. இதனைப் பார்க்கும்போது அன்றைய நாட்களில் திருக்கேதீச்சரத்தில் அன்னதானதர்மம் இடம்பெற்றிருக்கக் கூடும் என்று கருதமுடிகிறது. ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலத்தில் நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் அன்னதான தர்மம் இடம்பெற்றமை பற்றி அறியமுடிகிறது.

எமது நாட்டில் போத்துக்கேயராட்சி சைவப்பாரம்பரியத்தினை அழித்தது. அதனால் அக்காலகட்டத்தில் எமது ஆலயங்களைத் தழுவி இடம் பெற்றுவந்த அன்னதானதர்மமும் நலிவடைவதாயிற்று இருந்தபோதும் தொண்டைமானாறு முருகன்கோவிலில் அன்னதானதர்மம் நீண்டகாலமாக இடம்பெற்றுவந்துள்ளது. அண்மைக்கால துர்ப்பாக்கிய நிலைமைகள் அன்னதானமடங்களை அங்கு அழிக்கச்செய்தன. இப்போ சந்நதியான் ஆச்சிரமம் மட்டும் அன்னதான தர்மத்தினை தொடர்ந்து மேற்கொண்டுவருகிறது இதனைவிட நயினை நாகபூசணி அம்பாளின் இடத்தில் அமுதசுரபிமடம் நித்திய அன்னதானப்பணியினை மேற்கொண்டு வருகிறது. காரைநகர் திண்ணபுரம் சிவப்பிரானின் இடத்திலும் நித்திய அன்னதானப்பணியை இந்துசமய அமைச்சு ஆற்றுகிறது. அதேநேரத்தில் இங்கு கோயில் கொண்ட சிவபெருமானின் மகோற்சவ காலத்திலும், மார்கழி திருவாதிரை உற்சவ காலத்திலும் மணிவாசகர் அன்னதான மடாலயத்தில் அன்னதானதர்மம் இடம்பெற்று வருகிறது. தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவித்தாயாரின் மடத்தில் பிரதி செவ்வாய் தோறும், மற்றும் மகோற்சவ காலத்திலும் அன்னதானம் இடம்பெற்றுவருகிறது.

மேலே சொன்னவற்றிற்கு மேலாக சில சில அறக்கட்டளைகள் அன்னதான தர்மத்திற்கென ஆக்கப்பட்டன. அவற்றுள் சடையம்மா அறக்கட்டளை மழவராயர் கந்தையா அறக்கட்டளை, மழவராயர் கந்தையா அறக்கட்டளை, பசுபதிச்செட்டி அறக்கட்டளை, சேர்பொன் இராமநாதன் அறக்கட்டளை என்பனவும் எம் நாட்டில் அன்னதானதர்மத்தை வலியுறுத்தி ஆக்கப்பட்ட அறக்கட்டளைகளாகக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சடையம்மா அறக்கட்டளை மூலம் கீரிமலை, கதிர்காமம் முதலாம் சிவத்தலங்களிலும் பசுபதிச்செட்டியார் அறக்கட்டளை மூலம் யாழ்ப்பாணம் சிவன் கோயிலிலும் சேர்பொன் இராமநாதன் அறக்கட்டளை மூலம் கொழும்பு கொச்சிக்கடை பொன்னம்பலவானேஸ்வரகோவில், தம்பையா சத்திரம், கதிர்காமம் முதலாம் இடங்களிலும் அன்னதானதர்மம் இடம்பெற்றுவருகின்றன. இவற்றுள் புத்தூர் மழவராயர் கந்தையாவினால் ஆக்கப்பட்ட புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த அன்னசத்திர, தர்மசாதனம் கூறும் அன்னதான தர்மம் பற்றி சற்று விரிவாக்கம் பார்ப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த அன்னசத்திரத்தின் தோற்றம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுக்காலமும் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் பல வகையிலும் நாடு வசதிகள் குறைந்தே காணப்பட்டது. முக்கியமாக போக்குவரத்துப்பாதைகள் உரியமுறையில் செப்பம் செய்யப்படாதும் அதனால் போக்குவரத்து வசதிகள் குறைந்தும் காணப்பட்டன. பொதுமக்களோ அல்லது வியாபாரிகளோ கால்நடையாகவோ அல்லது மாட்டுவண்டிகளிலோ சென்று தம் தேவைகளை நிறைவு செய்ய வேண்டியிருந்தது. இதேநேரத்தில் அன்று வாழ்ந்த மக்களே இறைநம்பிக்கை மதப்பற்றுக்கொண்டு வாழ்ந்து இறைவனை வணங்கி சிவபதப்பேறு பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று நம்பிய காலமாகவும் அக்காலப்பகுதி இருந்தது. இந்தமக்கள் தமது கோவில் தரிசனங்களை கால்நடையாகவே சென்று மேற்கொண்டனர். இவ்வாறான போக்கில் கோயில்களைத் தரிசிக்க விரும்பி கால்நடையாக வரும் அடியார்களின் பசியைப்போக்க, அல்லது அவர்களது தாகம் தீர்க்க தேவையான வசதிகள் எவையும் அமைப்பு ரீதியாகக் காணப்படவில்லை. எனினும் வழிப்போக்கர்கள், ஏழைகள், சிவவேடதாரிகள், பக்தர்கள் என்பாரின் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படவேண்டியிருந்தது. இதனை கருத்தில்கொண்டு புத்தூரின் பெருமகனாரும் மகாகௌரீஸ்வரப் பிரபுவுமாகிய மழவராயர் கந்தையா அவர்கள் 1932/1933ம் ஆண்டுக்காலத்தில் ஓர் அன்னசத்திரத்தை நிறுவிச் செயற்படுத்தினார். இந்த அன்னசத்திரம் புத்தூர் - சுன்னாகம் வீதியில் அமுதன்சீமாவும் சிந்தூரிசீமாவும் இராக்கிசீமாவும் என்ற காணியில் அவரால் அமைக்கப்பட்ட பாரிய கட்டடத்தொகுதியில் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த அன்னசத்திரம் என்ற பெயரில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு செயற்படுவதாயிற்று. இந்த அன்னசத்திரத்தின் செயற்பாட்டிற்குத் தேவையான பௌதீக வளங்களையும் ஆளணி வளங்களையும் வள்ளலார் தேடிக்கொண்டார். அன்னசத்திரம் நன்கு செயற்பட்டு வந்தது. ஏழைகள், சிவவேடதாரிகள், வழிப்போக்கர்கள் தம்பசியையும் தாகத்தையும் தீர்த்துக்கொண்டனர். இந்த செயற்பாடு எந்த விக்கினங்களோ, அல்லது தடைகளோ இன்றித்

தொடர்ந்து இயங்க வேண்டியது காலத்தின் தேவை என்று உணர்ந்த வள்ளலார் அதன் நிலைபேறான தன்மை கருதி 1934ம் ஆண்டு பங்குனிமாதம் 7ம் திகதி புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த அன்னசத்திர தர்மசாதனமும் திரஸ்திநியமனமும் என்றொரு சாதனத்தை நிறைவேற்றினார்.

இந்தச்சாதனம் வலிகாமம் கிழக்குப்பிரிவு நொத்தாரிச சிதம்பரநாதஐயர் கெங்காதரஐயர் அவர்களால் 9691ம் இலக்கத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் பதிவுக்கந்தோரில் பதியப்பட்டது. இச்சாதனம் 33 காணிகளையும் அதற்குச் சேர்ந்தவைகளையும் (கட்டடங்கள்) கொண்டு ரூபா 70000/= பெறுமதியும் கொண்டு காணப்படுகிறது.

இந்த தர்மசாதன நிறைவேற்றுனராக தர்மகர்த்தாவாக கரணவாய் குருக்கள் பகுதியைச் சேர்ந்த ச. வைத்தியநாதக்குருக்கள் செயற்படுவதற்கு இத்தர்மசாதனம் வழிசெய்கிறது. இத்தர்மசாதனத்தை தனது ஆன்ம இலாபம் கருதியே செய்வதாக வள்ளலார் கூறியுள்ளார். அதுமட்டுமல்ல தன்னிற்பிறகு சத்திரத்தைப் பரிபாலிப்பவர்களுக்கு சில நிபந்தனைகளையும் விதித்து தர்மசாதன கடமைகளை விபரித்துள்ளனர் இக்கடமைகள் இரண்டு பிரிவில் அடங்குவன அவை:

- 1) வள்ளலார் தொடர்பானவை
- 2) கோவில் தானதர்மம் தொடர்பானவை

வள்ளலார் தொடர்பானவை

- 1) வள்ளலார் தனது தேகவியோகம் தொடர்பானக்கிரியைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு அதன் சாம்பர் பெறப்பட்டு பின்னர் 31 நாட்கள் கழிய அச்சாம்பர் அன்னசத்திரத்தில் கோவில் போன்ற கட்டிடத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட வேண்டியது.

2) அச்சாம்பர் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட பீடத்தின்மீது சோமஸ்கந்த இயந்திரம் ஸ்தாபிக்கப்படல் அந்த இயந்திரத்திற்கு தினமும் மூன்று நேர பூசைகள் நிர்வேத்தியத்துடன் மேற்கொள்ளப்படல்.

3) தனது மாதாந்த திதியில் ஏழைகளுக்கு அன்னதானம் வழங்குவது.

இவற்றுடன் கோவில்களில் செய்யவேண்டிய அன்னதானம் தொடர்பாக கீழ்வரும் கட்டுப்பாடுகளையும் விதித்தார்.

1. நல்லூர் கந்தசாமிகோவில் சூரசம்மார காலத்தில் தினமும் கற்பூரம் கொடுத்தலுடன் 5 மூடை அரிசியில் அன்னதானம் செய்தல் அத்துடன் இந்த ஆலய மகோற்சவ தீர்த்தத்திருவிழா அன்று 5 மூடை அரிசியில் அன்னதானம் செய்தலுடன் உற்சவகாலத்தில் தாகசாந்தி செய்தல்.

2. துன்னாலை ஸ்ரீ வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமிகோவில் பொன்னாலை கிருஷ்ணன் கோவில், செல்வச்சந்தி சுப்பிரமணியசுவாமி கோவில் ஆகியவற்றில் உற்சவகாலத்தில் தாகசாந்தி நிலையம் அமைத்தலும் அதனுடன் தீர்த்தோற்சவத்தில் தலா 5 மூடை அரிசியில் அன்னதானம் செய்தல்.

3) மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவில் பங்குனித்திங்கள் உற்சவ காலத்தில் 3ம் திங்களன்று தாகசாந்திநிலையம் அமைத்தலும் 5 மூடை அரிசியில் அன்னதானம் செய்தலும்.

4) கதிர்காமம் முருகன்கோவில் உற்சவத்தில் கற்பூரம் கொழுத்தல் தீவர்த்தி எரித்தல் அங்கு 4ம் திருவிழாமுதல் தீர்த்தம்வரை 50 மூடை அரிசி அன்னதானம் செய்தல்.

5) சிதம்பரம் கோவிலில் ஆனி உத்தரபட்ச மார்கழி திருவாதிரைபட்ட தீர்த்த நாட்களில் அன்னதானம் செய்தல் ஆகிய நிபந்தனைகளை அத் தர்மசாதன செயற்பாட்டிற்கு விதித்தார்.

வள்ளலாரின் பின்

இந்த தர்மசாதனம் நிறைவேற்றப்பட்டதன் பின்னர் வைத்தியநாதக் குருக்கள் தனது திரஸ்தி நிலையில் கடமைகளை ஆரம்பிப்பதை வள்ளலார் விரும்பிக்கொண்டார். “என்னைப்பற்றி கவலைப்படாதீர் உங்கள் கடமைகளை நான் இருக்கும்போதே ஆரம்பித்துச் செயற்படுங்கள் என்ற ஆலோசனை வள்ளலாரால் வைத்தியநாதக் குருக்களுக்கு விடுக்கப்பட்டது. ஆகவே வைத்தியநாதக்குருக்கள் அன்னசத்திரக்கோவிலின் பூசையினை நியமம் தவறாது ஆற்றுவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டிருந்தார்.

முதலில் அன்னசத்திரக்கோவில் பூசையினை வேலாயுதக் குருக்கள் என்பவர் மேற்கொண்டிருந்தார். வேலாயுதக்குருக்கள் பூசைக்கு அமர்த்தப் பட்டமைக்கு வேறொரு காரணமும் இருந்தது. வள்ளலாரால் நிறைவேற்றப் பட்ட அன்னசத்திர தர்மசாதனத்தில் தனக்கு வாரிசுகள் இல்லாத காரணத்தினால் தனக்குரிய அந்தீமக்கிரியைகளை ஓர் அந்தணன் அல்லது ஓர் சைவக்குரு, அல்லது ஒரு லிங்கதாரி மேற்கொள்ள வேண்டும் எனக் கூறப்பட்டதற்கமைய வேலாயுதக்குருக்கள் அதற்கான உரிமைக்காரராக வள்ளலாரால் இனங்காணப்பட்டார் இதனால் வேலாயுதக்குருக்கள் பூசைப்பொறுப்பினை ஏற்று நடாத்தி வந்தார். 1936ல் வள்ளலார் தேகவியோகமெய்தியபோது வேலாயுதக்குருக்கள் வள்ளலாருடைய ஈமக்கிரியைகளை செய்து முடித்தார். பின்னர் வள்ளலாரின் அஸ்தி அவர் இறந்த பின் மூன்றாம் நாள் பெறப்பட்டு ஒரு செப்புக்குடத்திலே பேணப்பட்டது. வள்ளலாரின் அந்தியேட்டி, சபீண்டகரணக்கிரியைகள் இடம்பெற்ற அதேநாளில், வள்ளலாரின் அஸ்தி சமாதிக்கோயிலில் குறித்த பீடத்தில் வைக்கப்பட்டு சீமேந்திடப்பட்டு அதன் மேல் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த இயந்திரமும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதனுடன் கதிர்வேலாயுதசுவாமியும் சமாதிகோவிலில்

பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட அன்றுமுதல் மூன்றுகாலப் பூசைகளை அங்கு மேற்கொண்டதுடன் தொடர்ந்து இருபத்துநான்கு மணி நேரமும் தூண்டாமணி விளக்கு தீபம் ஏற்றப்படும் ஒழுங்குகளும் வைத்தியநாதக்குருக்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது.

தொடர்ந்து சமாதிக் கோவிலில் பூசைகளை கவனிக்க சுந்தரேசஜயர், சொக்கலிங்கஜயர், குருநாதன்ஜயர் என்போர் அமர்த்தப்பட்டிருந்தார். தற்போது சமாதிக் கோவில் பூசைக்கடமைகளை குருநாதன்ஜயர் புத்திரன் காசிவிசுவநாதன் ஜயர் கவனித்து வருகிறார்.

வள்ளலாரின் இறப்பின்பின் வைத்திய நாதக்குருக்கள் பெருமளவிற்கு சத்திரத்தில் தங்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். அங்கு தங்கியிருக்கும் காலத்தில் குத்தனை அறவிடு, அன்னதான ஒழுங்குகள், என்பவற்றில் கவனம் செலுத்தி வந்தார். வள்ளலாரின் தர்மசாதனப்படி வள்ளலாரின் மாதாந்த திதி நாட்களில் அந்தணர்கட்கு தானம் வழங்கப்பட்டு ஊர் மக்களுக்கு அன்னதானமும் செய்யப்பட்டது. பின்னர் அன்னாரின் வருடாந்த ஞாபகார்த்த திதி நாளில் அன்னாரின் படம் தாங்கி சோமஸ்கந்தாக்கல்லூரி மாணவர்கள் ஊர்வலமாக அன்னசத்திரத்திற்கு வந்து அன்னாரின் ஆன்மசாந்திப்பிரார்த்தனையில் கலந்து உணவருந்தி பின்னர் ஊர்வலமாகப் பாடசாலைக்கு திரும்பும் வழமை ஒன்று இருந்தது. பின்னர் இவ்வழமை சில நடைமுறைக் கஷ்டங்கள் காரணமாகக் கைவிடப்பட்டது. இந்த ஞாபகார்த்த விழா வள்ளலாரின் மீது மக்கள் வைத்திருந்த மேன்மையான நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதுமட்டுமல்ல அவரது சேவைக்கு மக்கள் காட்டும் மரியாதையாகவும் காணப்படுகிறது.

இக்காலகட்டத்தில் வைத்தியநாதக்குருக்கள் புத்தூர் மற்றும் அயற்கிராமங்களில் ஈமக்கிரியைகளில் குருத்துவம் வகித்து வந்தார். அன்னார் செய்யும் சேவையினை மதித்த ஆவரங்கால் மத்தி கிராம முன்னேற்றச் சங்கத்தினர் குருக்களை புத்தூர்சந்தியிலிருந்து தமது கிராமச்சங்க காரியாலயம் வரை ஊர்வலமாக அழைத்து மலர்மாலைகள்

புத்தூர் மழைநீர்தைய பாரம்பரியம்

அணிவித்து பூச்செண்டுகள் வழங்கி கௌரவித்ததுடன் அவரது சேவையினைப் பாராட்டி பல பிரமுகர்கள் அங்கு இடம்பெற்ற கூட்டத்தில் பேசினர். இதே நிகழ்வில் மார்கண்டேயக்குருக்கள் வைத்தியநாதக் குருக்களும் மலர்மாலை அணிவித்து கௌரவிக்கப்பட்டமையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தம்.

புத்தூர் அன்னசத்திரத்திலிருந்து தொண்டமனாறு, வல்லிபுரம், மட்டுவில், பொன்னாலை நல்லூர் கோவில்களின் உற்சவங்களில் அன்னதானம் செய்வதற்கு தேவையான பொருட்கள் மாட்டுவண்டிகளில் எடுத்துச்செல்லப்படுவது வழக்கம். அன்னதானத்திற்குத் தேவையான ஆளணிகளும் புத்தூரிலிருந்தே சென்றன. முக்கியமாக அன்னசத்திரத்திற்கு தர்மசாதனம் செய்யப்பட்ட தோட்டநிலம், வயஸ்நிலம் என்பவற்றின் செய்கைக் காரர்களே அன்னதானங்களில் பங்களிப்புச்செய்வோராகவும் வைத்தியநாதக்குருக்களிடம் விசுவாசம் கொண்டோராகவும் காணப்பட்டனர்.

கதிர்காமம் ஆலய உற்சவகாலத்திலும் அன்னதானத்தினை சோமஸ்கந்த அன்னசத்திரம் மேற்கொண்டுவந்தது. அதற்கு வைத்தியநாதக் குருக்களும் அவரைச்சார்ந்த சிலரும் பணத்துடன் கதிர்காமம் செல்லும் வழியில் கொழும்பில் பொருட்களை கொள்வனவு செய்து அவற்றை லொறிகள் மூலம் கதிர்காமத்திற்கு அனுப்பி அன்னதானத்தை செய்து வந்தனர். கதிர்காமம் சடையம்மா மடத்தில் மழவகந்தையனாரின் தர்மசாதன அன்னதானம் கோவிலின் 10ம் திருவிழா முதல் தீர்த்தத்திருவிழா வரை இடம்பெறும் வழமை இருந்து வந்தது. 1962ம் ஆண்டு கதிர்காம யாத்திரை செய்யும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. அதன்போது நாம் அனைவரும் சடையம்மா மடத்தில் இடம்பெற்ற மழவகந்தையனார் அன்னதானத்தில் உணவுண்டு மகிழ்ந்தோம். வைத்தியநாதக்குருக்கள் அன்னதானப் பணிகளிலீடுபட்டிருந்ததையும் கண்டோம். குருக்கள் தனது அன்னதானப்பணி பற்றி எமக்குக் கூறியபோது வள்ளலாரின் கட்டளைக்கமைய 50 மூடை அரிசியினை அன்னதானம் செய்ய தேவையான பணத்தினை பெற்றுக்கொள்வதில் கஸ்டங்கள் உண்டு. அதனால் சொல்லப்பட்ட தொகையை காட்டிலும்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

குறைந்த அளவு அரிசியே அன்னதானத்திற்கு வழங்கப்படுவதாக தெரிவித்தார். காலம் போகப்போக செலவுகள் கூடிச்செல்வதால் கட்டளைப்படி அன்னதானம் செய்ய முடியாதுள்ளது. அதற்கேற்றாற்போல குத்தகை வருமானமும் கூடுவதாக இருந்தால் நிலைமையை சாமாளிக்கலாம் என்றார்.

வள்ளலாரின் எதிர்பார்க்கக்கூடிய அன்னசத்திர திரஸ்தியாகிய வைத்தியநாதக்குருக்கள் பெருமளவிற்கு நிறைவேற்றி வந்தார். இவர் காலத்தில் 1944ம் ஆண்டுமுதல் அன்னசத்திரத்தில் அறுபத்துமூவர், சந்தானகுரவர், சேக்கிழார், அருணகிரிநாதர், கச்சியப்பசிவாச்சாரியார், ஆறுமுகநாவலர் என்போரின் சரித்திரங்கள் அவரவர் திதி நாட்களில் ஒதப்படுவதாயிற்று. இதனை வள்ளலாரின் பூட்டன் ஸ்ரீமான் சிவசம்பு சிற்றம்பலம் மேற்கொண்டுவந்தார். இதனுடன் மாதந்தோறும் வரும் சதுர்த்தி, சஷ்டி, ஏகாதசி, திருக்கார்த்திகை நாட்களில் பிள்ளையார்க்கதை கந்தசஷ்டிகவசம், திருமால்நாமம், சண்முககவசம் என்பனவும் ஒதப்பட்டு வந்தன.

இதே காலப்பகுதியில் வள்ளலாரின் பிரியபத்தினியார் வள்ளிப்பிள்ளை அம்மையார் கந்தபுராண படனத்தினை பன்னிரண்டு வருடங்களாக மேற்கொண்டிருந்தார். வள்ளிதிருமணம் தெய்வஞானி திருமண படிப்பு காலங்களில் அன்னதானத்தினை அந்த அம்மையார் மேற்கொண்டு வந்தார்.

அன்னசத்திர தர்மகர்த்தாவாக செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்த வைத்தியநாதக்குருக்கள் 1961களில் தேகவியோகம் எய்தியதுடன் அன்னசத்திர தர்மகர்த்தாவாக வள்ளலாரின் பூட்டன் சிவசம்புசிற்றம்பலம் அவர்கள் இலங்கை நீதிமன்றத்தின் 118ம் இலங்கை வழக்கு சென்றடைதல் சட்டப்படி தர்மகர்த்தாவாக நியமிக்கப்பட்டார்.

இவர் காலத்தில் முற்பகுதியில் அன்னதானப்பணிகள் சாதாரணமாக இடம்பெற்றுவந்தன. வள்ளலார் தர்மசாதனம் நிறைவேற்றிய காலத்தில் நிலவிய சமூகச்சூழல் திரு சிவசம்புசிற்றம்பலம் காலத்தின் பிற்பகுதியில் நிலவவில்லை. நிலைமைகள் தலைகீழாக மாறியிருந்த காரணத்தால் அன்னதானத்துப்பொருட்களை ஒன்றுசேர்த்து அனுப்புவது சிரமமாக இருந்தது. இதனால் கோவில்களில் செய்யப்படவேண்டிய அன்னதானம் பணிகளுக்குரிய பணம் கோவில் பரிபாலனசபையிடமோ அல்லது அன்னதான சபையிடமோ வழங்கப்பட்டு அன்னதானப்பணிகள் இடம்பெறுவது உறுதிப்படுத்தப்படுவதாக சிவசம்பு சிற்றம்பலம் தெரிவித்திருக்கிறார்.

அவர் 1990ல் காலமானதைத் தொடர்ந்து திருசிற்றம்பலத்தின் புதல்வி வள்ளிநாயகி அவர்கள் தர்மகர்த்தாவாக செயற்படுகிறார். இவர் காலத்தில் நாட்டில் ஏற்பட்ட அசாதாரண சூழ்நிலை காரணமாக அன்னசத்திர செயற்பாடுகளை கொண்டு நடாத்துதல், காணி வருமானங்களை பெறுதல், சொத்துக்களைப்பாதுகாத்தல் தொடர்பான இடைஞ்சல்கள் ஏற்பட்டன. சத்திரம் தொடர் குண்டுவிச்சு செல்லடித்தல் முதலாம் காரியங்களால்ச் சிதைவடைந்து போயிற்று. இதனை புனர்நிர்மாணம் செய்யும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. அதேநேரம் வள்ளலாரின் அன்னதானக்கட்டளைகள் தற்போது அந்தந்தக் கோவில்களில் செயற்படும் அமைப்புகளுடாகச் செயற்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன என அன்னதானசத்திர தர்மகர்த்தாவின் வாரிசு க. சுவாமிநாதன் தெரிவிக்கிறார்.

முக்கியமாக நல்லூரில் ஞானசம்பந்தர் ஆதீனமுடாகவும் தொண்டைமானாற்றில் சந்திதியான் ஆச்சிரமத்தினுடாகவும் வல்லிபுர ஆள்வார் ஆலயத்தில் பெரியாழ்வார் ஆச்சிரமத்தினுடாகவும் மட்டுவில் அம்மன்கோவிலில் கோவில் தர்மகர்த்தாசபையினருடாகவும் அன்னதான செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றுவருவதாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

5. ஏனைய பணிகள்

புத்தூர் மழவராயர் - கந்தையா ஆகியோர் மேற்கொண்ட, பணிகளை மேலெழுந்தவாரியாக பார்க்கும்போது அவர்கள் வெறுமனே சமயம், கல்வி, தர்மப்பணி என்பவற்றிற்காக தம் சொத்துக்களை அர்ப்பணம் செய்தனர் என்று நோக்கத் தோன்றும். இவற்றின் அப்பால் மழவராயர் தந்தையா ஒரு மனிதநேயராக, ஏனைய உயிர்களை ஓம்பி மதிக்கும் ஜீவகாருண்யவான்களாக அருள் ஈவார்களாக. இன்னா செய்யாதவராக ஏழைகளுக்கு இரங்குபவராகக் காணப்படுகிறார் என்பது நாம் அறியக்கூடிய விடயமாக உள்ளது.

வள்ளல் கந்தையாவின் அனைத்து நிகழ்வுகளும் மனித நேயம், மனித நலம் சார்ந்தே காணப்படுகிறது. அனைவரும் இன்புற்று வாழ வேண்டும். அதற்கு தெய்வ சிந்தனை தேவை என உணர்ந்து கோயிலைக் கட்டிய பின்னர் மக்களின் அறிவுப்பசி தீரவேண்டுமென உணர்ந்து கல்லூரியை நிறுவினார். இவை இரண்டும் மக்களது தேவைகளை நிறைவு செய்யப் போதாதவை. ஏழை எழியவர்களது வயிற்றுப்பசியும் போக்கப்பட வேண்டும் என்றே அன்னசத்திரம் அமைத்தார். ஏழைகள், வழிப்போக்கர்கள், துறவிகள் என அனைத்துத் தரப்பினரும் இந்த அன்னசத்திரத்தினால் பயன்பெற வேண்டுமென்று கருதினார். பசித்திருந்து கொண்டு எதனையும் செய்ய முடியாது என்பது வள்ளலாரின் மனதில் பதிந்திருக்க வேண்டும் அதனுடன் பாரதியார் பாடல் கூறும் “எவன் ஒருவனுக்கு உணவில்லையேல் இவ் ஜெகத்தினையே அழித்திடுவோம்” என்ற கருத்தையும் அறியாதவராக வள்ளலார் இருக்கவில்லை என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

வள்ளலார் உதிரியாக செய்த விடயங்கள் பலவாக இருக்கக்கூடும் ஆயினும் நாம் அறியக்கூடியதாக இருப்பவை இரண்டு விடயங்கள்தான் அவை

- 1) நல்லூர் கதிர்வேலாயுதசுவாமி அன்னசத்திரம்
- 2) மானிப்பாய் வைத்தியசாலைக்குரிய நன்கொடை

நல்லூரில் ஒரு பெரிய தனவந்தர் அறப்பணிகளைச் செய்து மன்னுயிர்களை ஓம்பி வரும் நாளில் அவருக்கு பணமுடை ஏற்பட்டது. அதன் காரணமாக அவர் தனது சொத்துகளில் சிலவற்றை விற்று தனது பணமுடையினை நிவர்த்திக்க முனைந்தார் இதன் பெறுபேறாகவே வள்ளல் கந்தையா அத் தனவந்தரிடமிருந்து அவரது சொந்தச்சொத்தினை ஒருவிலை கொடுத்து வாங்கிக்கொண்டார்.

இக் கொள்வனவு கிட்டத்தட்ட 1926, 27ம் வருடங்களில் இடம்பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதவேண்டியுள்ளது. ஏனெனில் 1925ம் ஆண்டிலிருந்து 1930 வரையான காலப்பகுதியுள் வள்ளலார் யாழ்ப்பாண நகரத்தின் மையப்பகுதியில் சுமார் இருபத்திற்கு மேற்பட்ட கடைத் தொகுதிகளையும் யாழ் கடற்கரை வீதியில் கட்டடத்தொகுதிகளையும் தென்மராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளிப்பகுதியில் பெரிய தென்னந்தோட்டங் களையும் பராமரித்து வந்தார் என்று வள்ளலாரின் பத்தினியும் எமது பெரிய தாயாருமாகிய வள்ளிப்பிள்ளை அவர்கள் கூறியவற்றை நான் கேட்டுக்கொண்டேன் அத்துடன் எமது மாமனார் சிவசம்பு சிற்றம்பலமும் இவற்றை என்னிடம் கூறியுள்ளார். இதன் வழியாக பார்க்கும்போது நல்லூர் வீடும் வளவும் அத் தனவந்தரிடமிருந்து இதே காலப்பகுதியில் கொள்வனவு செய்யப்பட்டிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

கொள்வனவு செய்யப்பட்ட வீடு - கதிர்வேலாயுதசுவாமி அன்னசத்திரம் என நாமகரணம் செய்யப்பட்டு அங்கு கதிர்வேலாயுதசுவாமி எழுந்தருள் செய்யப்பட்டு தினமும் இரண்டுகாலப்

பூசை ஒழுங்குகளையும் மேற்கொண்டார். அதனுடன் தினமும் அன்னதான ஒழுங்கும் செய்யப்பட்டது. இவற்றினை கவனிக்கவென தென்இந்தியா திருவுத்தரகோச மங்கையைச் சேர்ந்த சைவரான கரிகரகணபதி, சங்கரபாலகணபதி என்பார் நியமிக்கப்பட்டு அவர் சத்திரத்தில் வாசம் செய்யவும் ஒழுங்குகளைச் செய்தார். சங்கரபால கணபதியின் வழித்தோன்றல்கள் அன்னசத்திரத்தின் ஒரு பகுதியில் அது ஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்திற்கு வழங்கப்படும்வரை அங்கு சீவித்து வந்தனர். இந்த அன்னசத்திரம் ஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்திற்கு வழங்கப்பட்டபோது சங்கரபாலகணபதியின் குடும்பமும் அங்கிருந்து வெளியேறிவிட்டது. வள்ளலார் காலத்தில் அன்னசத்திரத்தில் தினமும் அன்னதானம் செய்யப்பட்டது. நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயில் மகோற்சவகாலத்திலும் கந்தசஷ்டி காலத்திலும் வள்ளலாரின் நிதியிலிருந்து அன்னதானங்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்தனவாயினும் காலப்போக்கில் பல பெரியார்கள் நல்லூர் கதிர்வேலாயுதசாமி அன்னசத்திரத்தில் அன்னதானம் செய்ய முன்பவந்தனர். அதனால் அவர்களை ஊக்கப்படுத்தும் பொருட்டு வள்ளலார் அந்த அன்னதானங்களை ஊக்குவித்தார்.

வள்ளல் கந்தையா உதிரியாகச் செய்த பரோபகார நன்கொடைகளில் மானிப்பாய் கிறீன் வைத்தியசாலைக்கு செய்த நன்கொடையும் முக்கியமானது. பிரித்தானியர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றி தமது மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகளுக்காகவும் தமது மேற்றிராசனத்தையும் மானிப்பாயில் நிறுவினர். அங்கிருந்தே குடாநாட்டின் மதம் பரப்பும் நடவடிக்கைகள் விரிவுபடுத்தப்பட்டன. தமது மதத்தைப் பரப்பதற் பொருட்டு பாரிய தேவாலயம், அச்சுயந்திரசாலை என்பவற்றையும் நிறுவிக் கொண்டனர். அங்கு அமைக்கப்பட்ட அச்சுயந்திரசாலையே நாவலரது சைவசமய மறுமலர்ச்சிக் கருத்துகளுக்கு எதிரான கருத்துகளையும் கண்டனங்களையும் வெளியிட்டு வந்தது. 19ம் நூற்றாண்டு முழுவதும் ஆங்கிலேயரின் மதம் பரப்பும் பணி தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோது தம்மால் மதம் பரப்பப்பட்ட பகுதி மக்களின்

சேமநலத்திற்கும் அவர்கள் சிலவற்றைச் செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். இவ்வாறு மேற்கொள்ளப்பட்ட செயற்பாடுகளில் ஒன்றுதான் மானிப்பாய் வைத்தியசாலை அமைப்பு விடயமாக. இதேபோன்று சிறிதும் பாரியதுமான வைத்தியசாலைகள் இணுவில், புத்தூர் பகுதிகளிலும் அமைக்கப்பட்டன. இவ் வைத்தியசாலைகள் 1880ன் பின்னர் கட்டப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதும் அவற்றின் விரிவாக்கங்கள் இருபதாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதிவரை இடம்பெற்றது.

இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தின் பிரித்தானிய ராட்சியின் முகவர்களாக திரு டைசன், றொமேட்துவைனம், சிமித் என்போர் கடமையாற்றிய காலங்களில் அவர்களது மனைவிமார்கள் தாம் கணவன்மார்கள் வசிக்கும் பதவிநிலை காரணமாக முதன்மைப் பெண்களாகக் கருதப்பட்டனர். இக் காரணத்தால் சமூகநலன் கருதும் திட்டங்களை அப்பெண்களது போஷகத்தன்மையுடன் (Patronage) முன்னெடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இதனால் திருமதி டைசன் வள்ளல் கந்தையாவிடம் உதவி கோரியபோது அவர் அதனை மனமுவந்து செய்தார். அதனால் வள்ளலாரின் நன்கொடையில் கட்டப்பட்ட விடுதியில் வள்ளலாரின் பிரதிமைப்படத்தினை திருமதி டைசன் அவர்கள் வைப்பதற்கு ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டார். அந்தவகையில் வள்ளலாரின் இல்லம், பாடசாலை மானிப்பாயில் உள்ள வைத்தியசாலை என்பவற்றில் உள்ள வள்ளலாரின் படங்கள் புகைப்படக்கலையகங்களில் எடுக்கப்பட்டவையாக “டொனால்ட்ஸ்” என்று எழுதப்பட்டவையாக உள்ளன. வள்ளலாரின் புகைப்படத்தில் வசீகரத்தன்மை, நீறு பூசிய நெற்றி, கடுக்கண் பூட்டிய காது, தலைப்பாகை அனைத்தும் அவரை ஓர் உத்தம சைவ புருசராக எம் கண்முன் நிறுத்துகிறது.

திருமதி டைசன் அம்மையார் வள்ளலார் கந்தையா பற்றி எவ்வாறு அறிந்திருக்க முடியும்? அன்றைய நாட்களில் கிராமத்தின் முக்கியமான / கௌரவமான மனிதர்களே யாழ்ப்பாணம் சென்றுவந்தனர். அவர்கள் தாம் மேற்கொள்ளும் பணிகள் காரணமாகச்

புத்தூர் மழைநீர்தைய பாரம்பரியம்

சிறப்புப் பெற்றிருந்தனர். அந்த அடிச்சுவட்டில் வள்ளல் கந்தையாவை திருமதி டைசன் அம்மையார் அறிந்திருக்கலாம்.

வள்ளல் கந்தையா தாம் பெற்றுக்கொண்ட சொத்துக்களை பதிவு செய்வதற்காக கச்சேரி சென்று வந்ததால் அவரைப்பற்றி அறியும் வாய்ப்பு அந்த அம்மையாருக்குக் கிடைத்திருக்கலாம். இவற்றிற்கப்பால் ஒரு நிகழ்வு அன்று நடந்தது. அதாவது 1920க்கும் 1930க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் நகரத்தில் கச்சேரியை அணிமித்து கச்சேரி நல்லூர் வீதியில் ஒரு காணி ஏலத்தில் விற்கப்பட்டது. அந்த ஏலம் பேரம்பேசலுக்கு யாழ்ப்பாணத்தின் முக்கிய புள்ளிகள் பலர் வந்திருந்து பேரம் பேசலில் ஈடுபட்டனர் இதற்கு எங்கள் வள்ளல் கந்தையாவும் சென்றிருந்தார். பேரம் பேசலில் அவர் நேரடியாக ஈடுபடாது தன் சார்பில் தனது வாகனச்சாரதியை ஈடுபடுத்தினார். பேரம் பேசலில் ஈடுபட்ட வாகனச்சாரதிக்கு வள்ளலாரின் கட்டளை என்னவென்றால் “வெள்ளைக்குட்டி பேரம் பேசுவதை ஏட்டிக்குப் போட்டியாக கேள் காணியை நான் றெவேண்டும் நீ கேட்டுக் கொண்டேயிரு” என்றார். காணிப்பேரம்பேசல் ஒரு மட்டத்திற்கப்பால் ஒரு சிலராலேயே கேட்கப்பட்டு ஈற்றில் வள்ளல் கந்தையா சார்பாக அவரின் சாரதியின் கேள்வியே உச்சக்கேள்வியாக அமையவே வள்ளலார் கேள்வியில் வென்றார்.

பேரம்பேசல் கேள்வியை கொண்டு நடாத்திய கச்சேரி சிறாப்பர் பிறிட்டோ (சுண்டுக்குழி அப்புக்காத்து பிறிற்றோவின் குடும்பம்) கேள்வி கேட்டவரிடம் “காணிப் பெறுமதியில் ஒரு பகுதியை கட்டத் தயாரா” என கேட்டார். அதற்கு அவர் எனது எசமான் காருள் இருக்கிறார் அவருடன் கதையுங்கள் என்றார். எசமானிடம் சிறாப்பர் வந்தார். வந்ததும் சிறாப்பர் ஓர் ஏழனப்பார்வையாக வள்ளலாரைப் பார்த்தார். பார்த்துவிட்டு வள்ளலாரிடம் “காணிக்குரிய ஒருபகுதி பணத்தை இன்று கட்டி மிகுதி பணத்தை பதிநான்கு நாட்களில் கட்டவேண்டும்” என்றார். சிறாப்பர் கூறியவற்றை செவிமடுத்த வள்ளலார் தான் வைத்திருந்த ஒரு

புத்தூர் மழைகந்தைய பாரம்பரியம்

ஓலைப்பெட்டியை தூக்கிக்காட்டி “இப்பெட்டியுள் இவ்வளவு பணமுள்ளது உங்கள் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு மிகுதியையும் பற்றுச்சீட்டையும் அனுப்பிவிடுங்கள்” என்றார். இதனைக்கேட்ட மாத்திரத்திலே சிறாப்பர் அதிர்ந்துபோனார். ஏனென்றால் வள்ளலாரின் கோலமே அதற்குக்காரணமாகும். வள்ளலார் நான்கு முளவேட்டியுடனும் நலமுண்டு (சால்வை)யுடனே காரில் அமர்ந்திருந்தார் மிக எளிய கோலம். அங்கு இவ்வளவு பணமா என்று ஏங்கிவிட்டார். இவ்வளவல்ல எவ்வளவோ என்பதுகூட அன்று யாருக்குத்தான் தெரிந்திருக்கும்.

இந்த நிகழ்வை அன்று கச்சேரி வட்டாரங்கள் புதுமையாக மெச்சிக் கொண்டிருந்தது. இவ்விடயத்தையும் திருமதி டைசன் கேள்விப்பட்டு, பின்னர் வள்ளலாரிடம் உதவிக்கு வந்திருக்கலாம்.

சில நல்ல விடயங்கள் கிடைக்கும்போது காரணகாரிய தொடர்பிலேயே கிடைக்கும். “அவனருளாலே அவன் தாழ் வணங்கியதன் பேறே இக்கொடை” என்று நாம் கூறலாம். அவ்வாறான நற்காரியங்கள் இடம்பெறுவதற்கு திருமதி டைசன் அம்மையார் காலாக இருந்தார். அவ்வளவுதான்.

1930ம் ஆண்டுக்காலத்தில் பிரிவுத்தபாற் கந்தோர், (Post office) பிரிவு வைத்தியசாலை (Cottage Hospital or Divisinoal Hospital) கூட புத்தூரில் அமைக்கப்படவேண்டி வந்தது. அரசினருக்கு யாரும் காணி வழங்காத நிலையில் அச்சுவேலிப்பகுதியில் போதிய காணிகளைப் பெறும் வாய்ப்பு அரசுக்குக் கிடைத்ததால் அவை அச்சுவேலிப்பகுதிக்கு இடம்மாறிவிட்டன. இறுதியில் வள்ளல் கந்தையா தனது சகோதரிக்கெனக் கட்டிய வீட்டில் புத்தூர் மத்திய மருந்தகம் அமைவது சாத்தியமாயிற்று என்பது புத்தூர் வரலாறு கண்ட உண்மைகளாகும்.

புத்தார் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

6. தர்மசாதனங்களும் அவற்றின் முக்கியத்துவமும் இன்றைய நிலையும்

இவ்வுலகில் நல்லனசெய்தார், வையத்துள் வாழ்வு ஆங்கு வாழ்ந்து உடல் அழிந்தும் நாமம் அழியாது வாழ்கிறார்கள். தசரதர் வாய்மையின் பெயரால் வாழ்கிறார். சிபிச்சக்கரவர்த்தி ஜீவகாருண்யம் கொண்ட பெருமகனாக வாழ்கிறார். பசுவின் சிசு ஒன்றை தனது தேரால் அடித்துக் கொன்றான் என்பதற்காக தன் பிள்ளையினையே அத்தேருக்கு ஆகுதியாக்கிய முல்லை மன்னனும் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். கண்ணகிக்குச் சிலை எழுப்பக் கனகவிஜயன் தன் தலையிலே கல் சுமந்ததால் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான். கர்ணனும் தன் கொடை காரணமாக வாழ்ந்து வருகிறான் சேர சோழ பாண்டிய மன்னர்கள் “செயற்கரிய செய்தாராக” வாழ்ந்து வருகிறார்கள். பல்லவர்கள் பக்தி இலக்கியம் வளர உதவிய காரணத்தால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். நாயன்மார்கள், தாம் சைவம் தளைக்கப் பாடுபட்டதால் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பாண்டித்துரைத்தேவர் சுவாமி விவேகானந்தரை சிக்காக்கோவிற்கு அனுப்பி இந்து சமயத்தின் பெருமையை உலகுள்ளோர் அறிய வழி கண்ட காரணத்தால் இருவரும் இன்றும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். எங்கள் நாட்டில் ஆறுமுகநாவலர் சைவம் காத்த பெருமகனாக வாழ்ந்து வருதல் போல, சேர்பொன் இராமநாதன் அறப்பணிகளால் வாழ்ந்து வருதல் போல, இன்னும் தாம் மேற்கொண்ட அறப்பணிகளால் வாழ்ந்துவரும் ஒருவனாக வாழ்ந்து வருபவர்தான் உயர்பெருமகன் மழவராய கந்தையா ஆவார். அவர் செய்த முப்பெரும் சேவைகள் காரணமாக இன்னும் வாழ்ந்துகொண்டு வருகிறார். அவர் அமைத்த கோயில் ஆன்மீகப்பணியாற்றுகிறது. அவர் அமைத்த கல்லூரி அறிவுப்பணியாற்றுகிறது. அவர் அமைத்த அன்னசத்திரம் வயிற்றுப் பசியாற்றுகிறது.

ஏற்கனவே எம் நாட்டில் தோன்றிய பெருமக்கள் பலர் ஏதோ ஒரு துறை சார்ந்து தம் சேவைகளை நாட்டு மக்களுக்கு வழங்கினர். ஆனால் சேர் பொன் இராமநாதனோ இரு கல்லூரிகளையும் ஒரு கோவிலையும் சில அறுக்கட்டளைகளையும் வழங்கினார். ஆனால் புத்தூர் மழவராயர் கந்தையனாரோ ஒரு கோவில், ஒரு கல்லூரி, ஒரு அன்னசத்திரம் என்பவற்றை அமைத்ததோடல்லாமல் அவற்றின் நிலைபெறாய தன்மைகருதி அறுக்கட்டளைகளை தாபித்ததுடன் ஓர் அன்னசத்திரத்தைக் கொள்வனவு செய்து நடாத்தி வந்து அவரின் பின்னர் அந்த சத்திரம் நாட்டின் ஆன்மீக வளர்ச்சி கருதி நல்லை ஞானசம்பந்தர் ஆதீனமாக மிளிரவும் வித்திட்டவர் என்பதனை நாம் மறக்கலாகாது. இவ்வாறு அவர் மேற்கொண்ட பன்முகத்தன்மை வாய்ந்த சேவைகளை இவரின் சமகாலத்தவர் யாரும் செய்ததாக நாம் அறியுமாறு இல்லை.

சைவசமயம் மனிதப்பிறவியை மகத்தான பிறவியாகக் காண்கிறது நாம் முற்பிறப்பில் செய்த நல்ல காரியங்களின் பேரே எமக்குக் கிடைத்த மனிதப்பிறவி என்று சமய சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஏனைய பிறவிகளுக்கில்லாத பெரும் சிறப்பு மனிதப்பிறவிக்குண்டு. மனிதப்பிறவி தவிர்ந்த ஏனைய எந்தப்பிறப்பிற்கும் ஆற்றிவு இல்லை. இந்த ஆறாம் அறிவு மனிதனுக்கு நல்லவை எவை தீயவை எவை உண்மையானது எது பொய்யானது எது இன்பம் தருவது எது துன்பம் தருவது எது? என்ற சிந்தனையை வளர்க்க உதவுகிறது. இதனால்தான் வள்ளுவர் “நல்லாற்றால் நாடி அருளாள்க” என்றார். அந்த நல்லாறு எது என்று நாம் கண்டுகொண்டால் நம் வாழ்வு சீரிய பண்புடைய வாழ்வாக அமைந்துவிடும். அந்த சீரிய பண்பினைக் காட்டவல்ல குரு எமக்கு துணை செய்யும் நிலை “எமது முற்பிறவித்தவம்” என்று கருதுவதில் எந்தத் தப்பும் இல்லை. பல பிறவிகள் தோறும் செய்த புண்ணியத்தாலேயே ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை ஞானசம்பந்தம் பெற்றாய் ஞானப்பால் உண்டானேன சேக்கிழார் பெருமான் கூறியுள்ளார். இதே போன்றதுதான் இவ்வுலக

வாழ்வு. மழவகந்தையனாரால் சீரியவாழ்வு வாழ அவரை ஊக்கிய அவரது குரு இந்த இடத்திலேயே போற்றப்பட வேண்டியவர் ஏனென்றால் அக்குரு அவருக்கு நீதிநூல்களை நன்றே கற்பித்தார் என்று அறிய முடிகிறது. அதன் விளைவு அவர் சீரிய வாழ்வு வாழத்தலைப்பட்டார் அதனால் அவரின் நாமம் இன்றும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது.

எமது வாழ்வு மாயையால் ஆனது. அதனால் அழியும் தன்மையது. நில்லாதனவற்றை நிலையின என்று உணரும் புல்லாறிவுக்காட்டு நாம் வாழ்கிறோம். அதனால் எம்மனம் ஆசையின்பால் பட்டு அலைகிறது. ஆசை, துன்பம் தரவல்லது என்பதனை அறிந்த காரணத்தாலோ அல்லது வேறென்ன காரணமோ - மழவகந்தையனார் அறப்பணி செய்யும் நல்லாற்றினைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். அவர் தனது தந்தை மழவராயர் உயிரோடி ருக்கும்வரை அவரது சொல்லைத் தட்டாத மைந்தனாக இருந்து தந்தை சொல்லை வேதவாக்காக - மந்திரமாக கேட்டு ஒழுகி தனது கடமையினைத் தந்தைக்காகச் செய்து வந்தார். அதனால் தந்தையின் செல்வத்தினை சேமித்து பகுத்துப்பிரித்து வைப்பதில் முக்கிய பங்காற்றினார். அதனால் தந்தையின் செல்வத்தின் பரிணாமத்தை நன்கு அறிந்தவராகவே காணப்பட்டார். அவருக்கு தன் எதிர்காலத்தில் எவ்வாறு செயற்பட வேண்டுமென்று அறிந்து செயற்பட்டுக்கொண்டார். அவரது சீரிய சிந்தனை அவரை ஆன்மசுடேற்றம் கருதி அறப்பணியில் நாட்டம் கொள்ளச் செய்தது.

இந்த உலகம் பொருளை மையமாக கொண்டது அதனால் மனிதவர்க்கம் பொருள்தேடும் வாஞ்சை கொண்டது. இது எல்லோருக்கும் பொது. இவற்றை அறிந்து மழவராயரும் அவரது மகனும் இணைந்தே பொருள் சேர்த்தனர். சேர்த்த பொருளில் ஒரு பகுதியை மட்டும் மழவராயர் புத்தூர் சிவன்கோயில் அறக்கட்டளைக்கு இட்டார். மிகுதி அவரிடமிருந்தது. மழவராயரது இறப்பின் பின் பொருள் அனைத்தும் மகன் கந்தையாவிற்கே உரிமையானது. பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகம்

இல்லை என்பதனை உணர்ந்த பின்னும் அதேநேரம் அதனை வள்ளுவரின் உலகப் பொதுமறை தெளிவாகக் கூறியபின்னும் அந்தப்பொருளை வைத்து பகட்டாக படாடோபமாக சீவிக்க அல்லது வாழ்ச் சிந்தித்தாரில்லை பதிலாக அறம் செய்யவே திட்டமிட்டார். அவருக்கு வாய்த்த குரு அறநெறிகளை நன்கு உணர்த்தியதாலேற்பட்ட வினையாகவும் இது இருக்கலாம். அதனாலேயே அவர் அறம் செய்யத் தலைப்பட்டு கோவிலையும், கல்லூரியையும், அன்னசத்திரத்தினையும் அமைத்தார். அவர் “அறத்தான் வருவதே இன்பம்” என்பதனை நன்கு உணர்ந்திருந்தார். அந்த அறத்தினையும் இல்லறப் பேற்றுடன் செய்வதுவே சிறப்பாகும் என்பதனையும் அறிந்தவர் அவர். இது ஒரு வகையில் எமது சிவப்பிரான் ஆன்மாக்களின் உய்வின் பொருட்டு திருக்கலாயத்திலே இடபாருடராக உமையம்மையுடன் வீற்றிருந்து வேண்டுவார் வேண்டுவதை ஈவ்வதனை ஒத்தது. இல்லமே நல்லறமென ஆன்றோரால் அருளப்பட்ட வாக்கு இதனைக் குறிப்பதாக அமைகிறது. ஆகவே பல அறப்பணிகளை இயற்றிட அதனை நிலைபெறாக்கிட தனது செல்வம் அனைத்தையும் அறக்கட்டளைகளுக்கு வாரி இறைத்த மழவ கந்தையனார் சிறியன சிந்தியாதவனாக மாந்தருள் மாணிக்கமாகத் திகழ்வதை நாம் காணலாம். இதற்கு அவரது இல்லத்தினியாளும் அவளின் கணவன் விசுவாசமும் ஒரு வகையில் இணைக்காரணமாக அமைவதனை காணலாம்.

இப்போ வள்ளலார் மேற்கொண்ட அறப்பணிகளை நிலைபெறாக்கு வதற்கு அல்லது நிலைத்து நிற்கச்செய்வதற்கு அவர் மேற்கொண்ட அறக்கட்டளைகளின் முக்கியத்துவம் பற்றி ஆராயவேண்டியது அவசியமாகிறது. வள்ளலார் மேற்கொண்ட அறக்கட்டளைகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு பணிக்கூற்றினை பொருத்தப்பாட்டுடன் இணைத்துள்ளார். புத்தூர் சிவன் கோவிலுக்கென 1934ம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட அறக்கட்டளைக்கு “தமது ஆன்ம ஈடேற்றம் கருதி” என பணிக்கூற்றினை மேற்கொண்டார். ஆன்ம ஈடேற்றமென்பது பிறவாமையாகும். இப்பிறப்பு என்பது உள்ளவரை ஆன்ம ஈடேற்றம்

இல்லை. ஆன்மாக்கள் மலத்தின் பிடியிலிருந்து நீங்கும் நிலையில் அந்த ஆன்மாவிடம் இறைசக்தி கொள்ளல் கூடும். அதனால் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கும் நிலையும் குறையும் இறைசக்தி கொள்ளல் கூடும்போது ஆன்ம ஈடேற்றம் ஏற்படும். ஆன்ம ஈடேற்றம் என்பது பிறவிகள் தோறும் நாம் மேற்கொள்ளும் நல்வினைப்பயனின் வெளிப்பாடே, ஆகவே தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் நல்வினைப் பயன்களினால் ஆன்ம ஈடேற்றம் பெறப்படுமாக இருந்தால் பெருநோய்கள் மிக நலியப் பெயர்த்தும் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்கவேண்டியதில்லை அந்த நேரத்தில் ஆன்மாக்கள் தூக்கிய திருவடியின் கீழ் ஆறுதல் பெற்று எம்பெருமான் புகழ்பாடி மனம் மகிழும். ஆதலால் குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாய், குமிண் சிரிப்பு, பனித்த சடை, மேனியில் பால் வெண்ணீறும் இனித்தமுடைய பொற்பாதமும் எம் கண்ணில் நிஜமாக தோன்றும். இவ்வாறான ஒரு நிலையைப்பெறவே எமது வள்ளலார் ஆண்டவனுக்கு கோயில் கட்டினார். தனது ஆன்ம ஈடேற்றம் மட்டுமல்ல ஊர் மக்களும் இறைவனை புகழ்ந்துபாடி சங்கரா சயசய போற்றி என்று அலற வேண்டியே கோயில் கட்டினார். அதனால் நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர் பொருட்டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை என்பது போல எங்கள் வள்ளலாரும் கோயிலை அமைத்து தனது ஊரை உய்விக்க வழி கண்டார். எமது முன்னோர் ஊர்கள்தோறும் ஊருண்ணி களை அமைத்து அதனை ஊரார்க்கு வழங்கி அதன்மூலம் பூரண நிறைவு வாழ்வு கண்டனர்.

தன்னால் கட்டப்பட்ட கோவில் எவ்வாறு இயங்கவேண்டும். என்பற்காக சில கட்டுப்பாடுகளையும் அந்த அறக்கட்டளைகளில் புகுத்தினார். அதன்படி நித்திய நைமித்தியக்கிரியைகள் எவ்வாறு நடைபெற வேண்டும் என்பதனை நன்கு வலியுறுத்தினார். கோவிலில் இடம்பெறவேண்டிய விசேஷ அபிசேகம் பூசைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். முக்கியமாக சித்திரை வருடப்பிறப்பு, சித்திரைப்பூரணை, வைகாசி விசாகம், ஆடி செல்வாய் ஆவணி ஞாயிறு

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

புரட்டாதி சனி, ஐப்பசி வெள்ளி கார்த்திகை சோமவார நாட்கள், தைப்பொங்கல், தைபூசம் மாசிசிவராத்திரி, பங்குனி உத்தரம், முதலாம் நாட்களில் ருத்திர அபிஷேகம் பூசை என்பன இடம்பெற வலியுறுத்தினார். நவராத்திரி, சூரசம்காரம் காலங்களில் ஸ்நபன அபிஷேகமும் திருவாதிரையன்று ஸ்நபன அபிஷேகமும் இடம்பெற வேண்டுமென்று வலியுறுத்தினார். இதன் உட்பொருள் என்னவென்றால் மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். காரணம் அவர் நாவலரின் கருத்துக்களை நீர்வேலி சிவப்பிரகாச பண்டிதரிடம் பயின்றவரல்லவா?

தினமும் கோவிலிலே இடம்பெறும் பூசை வழிபாடுகளில் தமிழ் வேதம் ஓதப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. ஏனென்றால் எமது சைவசமயத்தின்பால் காணப்படுகின்ற வேதம், ஆகமம், சங்கிதைகள் பிரமாணங்கள் என்பவற்றை படிப்பதாயின் நீண்டகாலமாகும். அதனை மன அடக்கம், புலனடக்கம் மேற்கொண்டு கற்றுக்கொள்ள எவரும் முன்வரமாட்டார்கள். ஆகவே தினமும் தமிழ்வேதம் ஓதப்படவேண்டும் என்பதில் கவனமெடுத்தார். தான் உயிரோடிருந்த காலத்தில் கோவிலில் இக்கடமையினைச் செய்விக்கும் பொருட்டு ஆட்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். சைவசித்தாந்தம் பற்றி ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட காசிவாசி செந்திநாத ஐயர் நால்வரால் ஓதப்பட்ட தேவார திருவாசகங்கள் மற்றும் முனிவர்களால் ஓதப்பட்ட திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பெரியபுராணம் என்பவற்றின் கருப்பொருள் என்ன என ஆராயப்புகுந்து அவர்கண்ட முடிவு தேவாரம் வேதசாரம் என்பதே. இக்காரணம் பற்றியே திருமுறைகள் ஓதப்படுகின்றன. திருமுறைகள் முக்கியமாக மந்திரங்கள் ஆகும். அவற்றை ஓதி நாயன்மார்கள் அற்புதங்களை மேற்கொண்டனர். எனவே திருமுறை ஓதல் என்பது பண்டுதொட்டு எமது கோவில்களில் இடம்பெற்று வருகிறது. அவை பெரும் சக்தி கொண்டவை. அவை மனம், வாக்கு, காயம் ஆகிய மூன்றாலும் ஒருநிலைப்பட்டு ஓதப்படும்போது சக்தி மிக்கவையாக காணப்பட வல்லன.

எமது சிவாலயத்தின் தர்மசாதனம் செய்யப்படுவதற்கு தமது ஆன்ம ஈடேற்றம்தான் முக்கிய காரணம் என்று கூறும் வள்ளலார் அதற்கு தேவ ஆசீர்வாதம் பெற முயற்சிப்பதனையும் இங்கு காணமுடிகிறது. நித்திய நைமித்திய கிரியாபூசைகளின்போது ஓதப்படுகின்ற ஆசீர்வாத சுலோகங்களுடன் தமது பெயர் நட்சத்திரம் தமது தாய் தந்தையரின் பெயர் நட்சத்திரம், சேர்க்கப்பட்டு தினமும் ஓதப்பட வேண்டுமென விரும்பினார். தினமும் தமது பெயர் நட்சத்திரங்களை அந்தணர்கள் வேதத்துடன் ஓதுவதால் தமக்கு ஆன்ம இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும் என்று நம்பினார். தாமும் தமது தந்தையும் மேற்கொண்ட பணிகள் தம்மைப் புண்ணியத்திற்கிட்டுச் செல்லும் அதனால் அம்பலத்தாடுவானின் தூக்கிய திருவடியின்கீழ் நித்திய இளைப்பாறுதல் பெறும் பாக்கியத்தை அருளும் எனவும், அச்சந்தர்ப்பத்தில் அந்தணர்கள் ஓதும் ஆசீர்வாதத்தில் தமது பெயர் நட்சத்திரம் சேர்க்கப்பெறுவது மேலும் தமது ஆன்ம இளைப்பாறுதலுக்கு வலுச்சேர்க்கும் என்றும் கருதினார். இந்த இடத்தில் ஒரு விடயத்தை சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தம் அதாவது கோவில்களில் அந்தணர்களால் ஓதப்படும் ஆசீர்வாதம் பொதுவாக அந்த கோவிலின், அந்த ஊரின், அந்த மக்களின் நலன்கள் பற்றியதாகவே அமைகிறது. இதனை விளக்கமாகக்கூறும்படியாக, இந்த ஊர்மக்கள் அனைவரும் சைவ மதத்தவர்கள் அவர்கள் சைவ பண்பாட்டைக் கடைப்பிடிப்பவர்கள் அவர்கள் வாழ்வு, அவர்களின் தொழில் சிறக்க எம் பெருமானே ஆசீர்வதியுங்கள் என்ற அடிப்படையில் வேண்டுதல் ரூபத்திலேயே ஆசீர்வாதம் ஓதப்படுகிறது. இந்த வேண்டுதலில் தமது பெயர் நட்சத்திரம் சேர்வது தமக்கு ஆன்ம இளைப்பாறுதல் தரும் என்று வள்ளலார் நம்பினார்: வள்ளலார் தனக்கென வாழாப் பெருந்தகையாளனாக ஊர்மக்கள் ஆன்ம ஈடேற்றம் பெறவேண்டுமென விரும்பி உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் ஈர்ந்தவர். அதனால் அவர் தன்னுயிர் தானறப்பெற்றவர்.

எங்கள் வள்ளலார் நீர்வேலி சிவப்பிரகாசபண்டிதரிடம் சமயம், சமயசாஸ்திரங்களை பாடங் கேட்டவர். அதனால் பெரியபுராணத்தின் மகிமையை அல்லது அறுபத்துமூவர் பெருமையினை நன்கு அறிந்தவர். அதனால் தமது விசாலாட்சி உடனமர் விசுவசாதசுவாமி திருக்கோவிலிலே அறுபத்துமூவர் குருபூசை சிறப்பாக இடம்பெற்று அவர்கள் வரலாறு ஒதப்படவேண்டுமென கட்டளையினை தனது கோவில்த்தர்மசாதனத்தில் ஆக்கினார். அறுபத்துமூவர் சிவப்பிரானின் அருள் பெற்றவர்கள் அவரின் அருட்கடாட்சத்தினால்ச் செயற்கரியன செய்து சைவம் வாழ வழி கண்டவர்கள் இந்த அறுபத்துமூவர். அதனாலே தொண்டர் தம் பெருமை சொல்லவும் இனிதே என்றனர் எமது முன்னோர். சிவப்பிரானின் தோழர் ஸ்தானத்தில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இருந்தார். அவர் எம்பெருமான் ஆஞ்ஞைப்படி திருத்தொண்டத்தொகை பாடி அறுபத்துமூவர் பெருமையை சைவ உலகு அறியும்படி செய்ததாலேயே மேன்மை கொள் சைவ நீதி உலகெல்லாம் விளங்குவது சாத்தியமாயிற்று. எங்கள் வள்ளலார் அறுபத்துமூவர் குருபூசையை முன்னிலைப்படுத்தி தனது தர்மசாதனத்தை நிறைவேற்றி அதன் மூலம் புத்தார் சிவப்பிரான் பெருங்கருணையினால் சைவம் வாழ வழி கண்டார். இதனால்த் தென்னாடுடைய சிவனே எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவன் என்ற நிலை உறுதிப்படுவதாயிற்று. ஆகவே அவனடி பணிந்து அவனை வாழ்த்தி வழுத்தி அம்மக்களை பேரின்பப்பெருவாழ்வு பெற உய்வித்த இத்தரும சாதனம் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒன்றே என்பதில் தப்பில்லை. “ஓம் சிவாயநம”

அடுத்ததாக அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட கல்லூரிக்கென நிறைவேற்றப்பட்ட ஸ்ரீ சோமஸ்கந்த கல்லூரித்தர்மசாதனம் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

1931ல் கல்லூரி அமைக்கப்பட்ட காலம் முதல் 1934ம் ஆண்டுவரை வள்ளலாரே கல்லூரி நிர்வாகத்தை நேரடியாக நடாத்தி வந்தார். கல்லூரியின் நிலைபேறானதன்மை எதிர்கால நிர்வாகம்,

வளர்ச்சி என்பவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு அதேநேரத்தில் மனிதவாழ்வு நிச்சயமற்றது என்பதனையும் கவனத்திலெடுத்து அதனால் கல்லூரியின் நிர்வாகம் தங்குதடையின்றிச் செயற்படவுமாக 1934ல் ஒரு தர்மசாதனத்தை நிறைவேற்றினார் என்பதனை ஏற்கனவே கண்டுகொண்டோம். இப்போ அத் தர்மசாதனத்தில் காட்டப்பட்ட விடயங்களினைப் பற்றி பார்வையிடுவது பொருத்தம். இத்தர்மசாதனம் 54 காணிகளை கொண்டது. அவற்றின் பெறுமதி ரூபா 90500/= ஆக காட்டப்பட்டிருந்தது. இவற்றின் இன்றைய பெறுமதி சுமார் முப்பது கோடி ரூபா எனக் கூறுவது மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்றாக இருக்க முடியாது. இத்தர்மசாதனத்தில் உள்ளடக்கப்பட்ட 52 காணிகளுள் 26ம் ஆதனம் முதல் 52ம் ஆதனம் உட்படவுள்ள காணிகள் வள்ளலாரின் தாயின் சீதனக்காணிகளாகும். 32ம் காணி வள்ளலாரின் பிரியத்தினி வள்ளிப் பிள்ளையின் சீதனக் காணியாகவும் அதனால் அது வள்ளிப்பிள்ளையின் தந்தை மயில்வாகனம் கந்தையாவின் சீவிய உருத்திற்குட்பட்டதெனவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இத்தருமசாதனத்தை உலகப் பெருநன்மையின் பொருட்டுச் செய்வதாக வள்ளலார் கூறியுள்ளார். அவர் அங்கு கருதிய உலக நன்மை என்பது என்ன? என்னு முன்னமே பார்த்துவிட்டோம். அதனால் கீழ்வரும் கிரியா விதானங்கள் அத் தர்மசாதனத்தில் முக்கியத்துவப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

01. நிறுவப்பட்டிருக்கும் பாடசாலைக்கோவிலில் தினமும் இருநேரப் பூசைகள் இடம்பெறவேண்டும்.
02. அத்திவாரமிடப்பட்ட தினம், வித்தியாரம்பதினம் முதலாம் காலங்களில் புத்தூர் சிவாலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சோமஸ்கந்த மூர்த்தியை எழுந்தருளச் செய்து அவருக்கு அபிஷேகம், பூசை செய்து நிர்வேத்தியம் படைத்து மாணவர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் அன்னதானமும் செய்தல்.

03. அறுபத்துமூவர் குருபூசையும் மணிவாசகர் குருபூசையும் இடம்பெற்று அப்பெருமானார்களது வரலாறும் ஓதப்படவேண்டியது.
04. தினமும் பாடசாலை ஆரம்பிக்கும்போதும் பாடசாலை முடியும் போதும் தேவாரபாராயணத்துடன் ஆரம்பித்தலும் முடித்தலும்.
05. அன்றாடம் இடம்பெறும் பூசைகளிலும் சிறப்பு நாட்களில் இடம்பெறும் பூசைகளிலும் தனதும் தனது தாய் தந்தையரின் பெயர் நட்சத்திரம் என்பவற்றையும் சேர்த்து ஆசீர்வாதம் ஓதப்படல்.
06. நல்லாசிரியர்களை தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் கற்பிப்பதன் பொருட்டு நியமித்தலும் விலக்கலுக்குமான அதிகாரம்.
07. தன்னின் பின் பாடசாலையை நிர்வகிக்க உள்ள உரிமையாளர்களது நியமனத்திற்கு யாருமில்லையாயின் கோயில் திரஸ்டிகள் பாடசாலை திரஸ்டிகளாக செயற்பட உள்ள வசதிகள்.
08. பாடசாலை செலவுகளை தருமசாதனம் செய்யப்பட்ட காணி வருமானங்களினூடாக ஈடு செய்தல். வறிய, புத்திக்கூர்மையுடைய ஏழைப்பிள்ளைகளின் கல்விக்கு உதவுதல்.
09. பாடசாலைக்கட்டிடம் காணிகள் சொத்துகளை மிகக் கவனமாக பராமரித்து பாராதீனப்படுத்தல்.
10. காணிக்குத்தகைகள் ஒரு வருடகால முதிர்வை மட்டும் கொண்டிருக்கும் வகையில் காணி சொத்துக்களை ஆண்டனுபவித்தல்.
11. செலவு போக மீதியினை (தேறிய) சந்ததியர் அனுபவிக்கும் உரிமை.

12. வருடாவருடம் ரூபா 100க்கு குறையாத தொகையினை வித்தியால யத்தின் பெயரில் வங்கியிலிடல்.

13. வருடாந்த வரவு செலவு அறிக்கையை மாவட்ட நீதிமன்றத்திற்கு வழங்குதல் வருடாந்த அறிக்கை ஏதாகிலும் சொத்து துஷ்பிரயோகம் பற்றி கூறுமாக இருந்தால் அக்குற்றம் 1918ம் ஆண்டின் திரஸ்ட்டி நியமச்சட்டத்தின்படி விசாரணை செய்யப்படும் உரிமை நீதவானுக்குண்டு.

14. தர்மசாதனத்தில் சொல்லப்பட்ட விடயங்களை ஒன்றிலக்கூட்டுவது அன்றேல் குறைப்பது வள்ளராலுக்கு மட்டும் உரிய அதிகாரம் மட்டுமே.

உலக நன்மை என்பதால்.....?

வள்ளலார் கல்லூரித் தர்மசாதனத்தை உலக நன்மை கருதி செய்வதாகக் கூறியதன் அர்த்தம் என்ன. நன்மை என்பது நல்ல பயனைத் தரக்கூடிய காரியத்தினால் அல்லது செயற்பாட்டினால் ஏற்படும் விளைவு என்று கருத்து கூறலாம். வள்ளுவப் பெருந்தகை நன்மை என்ற சொல்லை பல இடங்களில் கையாண்டுள்ளார். அவை அந்தந்த அதிகாரத்தில் கூறவந்த பொருளின் பயன்பாட்டில் தாக்கத்தை அன்றேல் அதன் தன்நிலை சார்ந்த பாதிப்பினை விளக்கவே அச்சொல்லினை எடுத்தாண்டுள்ளார். உதாரணமாக செய்நன்றி அறிதல் என்ற அதிகாரத்தில் 103ம் குறளில் “உதவி நயன் தூக்கின் நன்மை கடலில் பெரிது” என நன்மை என்ற சொல்லை எடுத்தாண்டு அந்த உதவியால் பெறப்பட்ட நன்மையின் அளவு கடலையும் விடப் பெரியதென காட்டியுள்ளார். இதனடிப்படையில் வள்ளலார் நன்மை என்ற சொல்லை தனது அறச்செய்கையால் அச்சமுகம் பெறவிருக்கின்ற நன்மை கடலைவிடப் பெரியதாக விளங்கும் என்று கருதி உலகநன்மை என்ற சொல்லை எடுத்தாண்டுள்ளார் என்று கருத இடமுண்டு.

அடுத்து வள்ளுவர் நன்மை என்ற சொல்லை வாய்மை என்ற அதிகாரத்தில் எடுத்தாண்டுள்ளார். அங்கு வாய்மை என்பது தீமையற்றது (தீமையில்லாத சொல்) என்று கூறுவதால் அது நன்மை சார்ந்து கூறப்படுகிறது என்பது பொருள். நலன் சார்ந்த விடயங்களும் நலன் சார்ந்த செயற்பாடுகளும் நன்மை செய்யவல்லன என்கிறார் வள்ளுவர். அவர் இன்னுமொரு படி மேலே சென்று பொய்கூட நல்ல விடயங்களுக்காக கூறப்படும்போது அதனால் பெறப்படும் நலன்களோ அல்லது சமூகநலம் சார்ந்த தாக்கங்களோ அப்பொய்யை கூட வாய்மையின் கீழ் நன்மை என நோக்க வைக்கின்றது என்று கூறியுள்ளார்.

மேலே கூறப்பட்ட வள்ளுவ வாய்மொழியிகளின் அடிப்படையில் வள்ளலால் எடுத்தாளப்பட்ட நன்மை என்ற பதம் சமூகநலன் சார்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவல்ல நல்லேதுக்களைச் சுட்டி நிற்பதை நாம் காணலாம். ஆகவே வள்ளலாரின் தர்மசாதனம் கூறும் உலகநன்மை என்பது புத்தூர் பிரதேசத்திலுள்ள சகல சமூகங்கள் பெறப்போகின்ற நலன்களை கட்டியே அமைகிறது. வள்ளலார் தாம் மேற்கொள்ளும் அந்த அறவழி சார்ந்த கைங்கரியங்கள் பரந்துபட்ட அளவில் நன்மைகளை அந்த பிரதேச மக்களுக்குச் செய்யவுள்ளது என்பதை முன்னோக்கி உணர்ந்து உய்த்து உலகநன்மை என்ற சொல்லைப் புகுத்தினார் என்று நாம் கொள்வதில் தப்பில்லை. ஏனென்றால் 1934இல் நிறைவேற்றப்பட்ட அந்த தர்மசாதனத்தின் தாக்கம் 2012இல் எத்தகைய நிலையிலுள்ளது? என்று நாம் பார்க்கின்றபோது அது புத்தூர் பிரதேசத்தின் சமூகங்களது முன்னேற்றத்தை மிகத் துரிதமாக ஏற்படுத்திவிட்டது என்பதை அறியமுடியும். சமூகத்தின் நலிவடைந்த பிரிவினரின் எழுச்சி என்பது வள்ளலார் கருதிய உலகநன்மையின் பார்ப்பட்டது. 1956ம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற தேர்தல் பரம்பரைச் செல்வாக்குடனும் ஆதிக்கத்துடனும் மிளிர்ந்த அரச நிர்வாகத்தினை மிக எளிய நிலையிலிருந்த மக்களின் கைகளுக்கு மாற்றியதென்ற வரலாற்றாசிரியர்களது கூற்றை 1931ல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சோமஸ்கந்தா கல்லூரி மாணவர்களின் கல்வியிலும் அச் சமூகத்திலுள்ள மக்களது முன்னேற்றத்திலும் ஏற்படுத்திய தாக்கத்துடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கப்படக்கூடியது. அது கனம் காத்திரமிக்கது.

புத்தூர் மழைவகந்தைய பாரம்பரியம்

வள்ளலார் நிறைவேற்றிய தர்மசாதனம் கூறும் கிரியாவிதானங்களில் அறிவுறுத்தப்படும் முதலாவது விடயம். மேற்படி வித்தியாலயத்திலே ஸ்தாபிக்கப்பட்ட விநாயகர் உமாமகேஸ்வரர், சுப்பிரமணியர், சோமஸ்கந்தர் ஆகியோருக்கு தினமும் இடம்பெறவேண்டிய காலை மாலை நேரப்பூசைகள் ஆகும். அனைத்து நன்மைகளுக்கும் அது சார்ந்த முயற்சிகளுக்கும் இறைகடாட்சம் தேவை என்பதனால் அவனின்றி அணுவும் அசையாதெனக் கண்டவர் எங்கள் வள்ளலார். அவன் அருள் அல்லவா அவரை பாடசாலையை ஸ்தாபிக்கச் செய்தது. அவரின் தந்தையார் ஏற்கனவே இருந்த ஒரு கட்டிடத்தில் பாடசாலையை ஆரம்பிக்க எடுத்த முயற்சி திருவினையாகுமுன் அவர் இறந்துவிட்டார். அதனால் புதிதாக பாடசாலை ஒன்றை அமைத்தபின் அங்கு வித்தியாரம்பம் செய்வதே சிறப்பு என்ற முடிவுக்கு வள்ளலார் வந்தமைக்கு காரணகாரியத் தொடர்பில்லாமலில்லை. அவன் அருள் கிடைக்க வேண்டின் அவர் பாதம் பணிந்து வாழ்த்த வழுத்த வேண்டும். அதில் அனைவரும் பங்கேற்க வேண்டுமென வள்ளலார் கந்தையா விரும்பினார். அதனால் பாடசாலையை அமைத்து கல்வியை மாணவர்களுக்கு ஊட்ட முன்னின்றார்.

இவ் உலகில் வாழ்ந்த தத்துவஞானிகள் அனைவரும் தாம் நிஜமாக அனுபவித்த சில அனுபவங்களையே தமது தத்துவமாகப் பேசினார். வள்ளலார் கந்தையா தமது சமயக்கல்வியை நீர்வை சிவப்பிரகாச பண்தரிடம் பெற்றுக்கொண்டார் என்று ஏற்கனவே கண்டுகொண்டோம். அக் கல்வி அவர் வாழும் சமூகத்திற்கு வலுச் சேர்க்கும் சமய நெறியை வளர்க்க உதவிற்று. அவர் சமயக்கருத்துக் களையும் நீதிநெறி சார்ந்த விடயங்களையுமே வள்ளலாருக்குப் புகட்டினார் அக்கல்வி அவர் வாழும் சமூகத்திற்கு வலுச்சேர்க்கும் சமயநெறியை வளர்க்க உதவிற்று. அதனால் மாணவர்கள் அனைவரும் விபுதிதாரிகளாக சைவசமய அடையாளங்களுடன் காலை மாலை நேரங்களில் பாடசாலையில் தேவாரபாராயணத்தினை பாடநேரம்

ஆரம்பமாகுமுன்னும் பின்னர் பாடநேரம் நிறைவடைந்தபின்னும் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்ற ஒரு விதானத்தையும் அங்கு புகுத்தி சமயக்கல்வி வளர்ச்சிக்கு அரும் பாடுபட்டார் என்று கூறக்கூடியதாக உள்ளது. இது விடயத்தால் வேறு ஒரு உண்மை கலந்திருப்பதனையும் காணலாம். அதாவது தேவாரபாராயண முடிவில் ஒதப்பெறும் வாழ்த்தில் “மேன்மைகொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்” என்ற சேக்கிழார் பெருமானின் திருவார்த்தையும் ஒலிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினார். உலகில் தோன்றிய ஆதியான மதம் சைவமதமே. அதனாலன்றோ அதன் வாழ்த்து நான்மறை அறங்கள் ஓங்க நற்றவம் வேள்வி மல்க என்று கூறுவதையும் எமது வேதங்களும் அவ் வேதம் முக்கியத்துவப் படுத்தும் சமயக்கிரியைகள் கூறுவதையும் மாணவர்கள் அறிய வேண்டுமென விரும்பினார் வள்ளலார். வள்ளலார் இது விடயங்களில் எவ்வாறான கருத்தியல்களைக் கொண்டிருந்தார் என்பதை அவரது கல்லூரித் தர்மசாதனம் மூலம் அறிய முடிகிறது. அன்னியராட்சிக்காலத்தில் சைவம் மங்கவேண்டி வந்தமை போன்று மீண்டும் வராது தடுப்பதாகவும் ஆறுமுகநாவலர் ஏற்றிவைத்த சைவ ஒளி அணையாதவாறு பாதுகாப்பதும், அதற்கு சமூகம் தயார்ப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதனையும் உணர்ந்து சிறு பிள்ளைகள் தமது வளர்ச்சிப்போக்கில் சமய அறிவுடன் சமயச்சூழலில் வளர்ந்து நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் நல்லது செய்ய வேண்டுமென விரும்பியே உலக நன்மையை கருதவல்ல அதனை ஊட்டவல்ல பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார்.

வள்ளலார் பாடசாலையில் கோவில்கொண்ட விநாயகர், உமாமகேஸ்வரர், சுப்பிரமணியர், சோமஸ்கந்தர் என்போருக்கு இரண்டு நேரப் பூசைகளை ஒழுங்காகச் செய்ய வேண்டும் என்றார். நாம் நான்கு வகையான குருக்கள்மாரை காண்கிறோம். அவர்கள் மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம். இவர்கள் அனைவரும் எமது பூசிக்கப்படுதலுக்குரியவர்கள். அனைத்திற்கும் தெய்வ ஆசீர்வாதமும் கடைச்சமும் வேண்டும். அவை மாணவர்களுக்குச் சென்றடைய வேண்டுமென வள்ளலார் விரும்பினார்.

பாடசாலை மாணவர்கள் பாடசாலைபற்றி அறிய வேண்டும் என்பதற்காக அத்திபாரதினம், வித்தியாரம்பதினம் என்பவற்றைக் கொண்டாட வேண்டும் என்று விரும்பினார். மறுபுறத்தில் இவ்விரு நாட்களும் மறக்கப்பட முடியாத அபிஷேக தினங்களாக காணப்படுவதும் சிறப்பு அம்சமாகும். புத்தூர் சிவாலயத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுள்ள சோமஸ்கந்தப் பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து அவருக்கு அபிஷேகம் பூசை என்பன செய்யப்பட்டபின் மீளவும் அவரை சிவாலயத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்ற கட்டளையினை தர்மசாதனத்தில் புகுத்தினார். இதன்மூலம் அனைத்து மாணவர்களும் பாடசாலையை பற்றி அறியும் நிலை வரும். அந்த நிகழ்வின் காரணகாரியம் பற்றி மாணவர்கள் அறியும் நிலையினை ஏற்படுத்தவும் வள்ளலார் இதன்மூலம் கருதி இருக்கலாம். அதுமட்டுமல்ல மாணவர்கள் தமது பாடவிதானம் பரீட்சை வகுப்பேற்றம் என்பவற்றிற்கப்பால் வருடத்தில் ஒரு நாளாவது தமது பாடசாலை பற்றியும் சிந்திக்க வேண்டியது அவசியம் என்பதையும் வள்ளலார் தமது தர்மசாதனம் மூலம் எமக்கு அறியத்தந்துள்ளார்.

நாம் அனைவரும் சைவ சமயத்தவர்களாவோம். சைவம் முத்திநிலையை இலக்காகக் கொண்டு எமது வாழ்வு அமைய வேண்டுமென அது விரும்புகிறது. இதனை நாம் மறு சொல்லில் ஆன்ம ஈடேற்றம் என்றும் கூறலாம். இந்த ஆன்ம ஈடேற்றம் என்பது “அறவா நீ ஆடும்போது உன் அடியின்கீழ் இருக்க” என்று அமைவதால் மக்கள் உயிர்குறுகண் செய்யாது நல்லவை செய்ய வேண்டும். நல்ல வழிகளில் அருளை நாம் ஆளவேண்டும் அதற்காக தான தருமம் செய்ய வேண்டும் என்பதனை மாணவர்களுக்கு ஊட்டுவதற்காகவே பாடசாலையை ஆரம்பித்தார்.

வள்ளலார் இத்தர்மசாதனத்தை நிறைவேற்றிய காலம் வசதி படைத்தவர்களின் நலன் கவனிக்கப்படும் காலமாக இருந்தபோதும் வள்ளலார் ஒருபடி மேலே சென்று ஏழைப்பிள்ளைகளின் கல்வி தொடர்பில் விசேசமான நிலைப்பாட்டினை எடுத்திருந்தார். இதன்மூலம் வள்ளலார் மழவகந்தையனார் கண்ட சமூகப்பார்வை சற்று வித்தியாசமானதாகவே அமைகிறது. அவர் ஏழைமக்கள் வீட்டு சிறார்கள் கல்வி பெற வேண்டுமென விரும்பினார் அதற்குள்ளும் சிறப்பான பெறுபேறுகளை பெற்றுக்கொள்ளும் ஏழை மாணவரின் கல்வியில் கல்லூரி சிறப்புக்கவனத்தை செலுத்த வேண்டும் என்று விரும்பினார். சிறந்த பெறுபேறுகளை ஈட்டும் ஏழைப்பிள்ளைகள் தமது கல்வியைத் தொடர தேவையான நிதி உதவிகளை பாடசாலை வழங்க வேண்டுமென விரும்பினார். இது அவரது ஏழைகள் தொடர்பான புரட்சிகரமான சிந்தனையின் வெளிப்பாடாக அமைகிறது. இதனால் அவர் கூறும் உலகநன்மை என்பது ஏழைகளின் எழுச்சி என அவர் கருதியிருக்கவும் கூடும். எது எப்படியிருப்பினும் ஏழைகளைப்பற்றிச் சிந்திக்கவும் மனம் வேண்டுமே இதனாலன்றோ “நயனொடு நன்றி புரிந்த பயனுடையார் பண்பு பாராட்டும் உலகு” என்று முன்னோர் கூறிவைத்தனரோ?

வள்ளலார் நிறைவேற்றிய கல்லூரித் தர்மசாதனங்களின் முக்கிய உறுப்புரைகள் இதுவரை கவனத்தில்க் கொள்ளப்பட்டன. இவை சமூகம் சார்ந்து சமயம், மொழி சார்ந்து முக்கியம் பெறுவனவாக உள்ளன. இவை தவிர, பாடசாலை நிர்வாகம், திரஸ்திநியமனம், வரவுசெலவு விடயங்கள், பாடசாலை உரிமையின் வாரிசுகள் பற்றியும் வள்ளலார் விரிவாக கூறியுள்ளார். தர்மசாதனம் செய்யப்பட்ட காணிகளை பாராமரித்தல், வருமானம் பெறல், செலவுகளை மேற்கொள்ளல் விடயங்களில் இடம்பெறக்கூடிய துஷ்பிரயோகங்களை நீதிமன்றின்

கவனத்திற்குக் கொண்டு வரலாம் என்று கூறி வரவு செலவு அறிக்கைகளை நீதிமன்றிற்கு வருடாவருடம் அனுப்புவதற்கும் வள்ளலார் தருமசாதனம் இடம் கொடுக்கிறது. இங்கு இரண்டு விடயங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியுள்ளன. அதாவது வள்ளலார் பாடசாலைக்கு போதிய நிலபுலங்களை தர்மசாதனம் செய்தார் என்பதனால் 1965ம் ஆண்டு அமைந்த தேசிய அரசாங்கம் ஆட்சியிலிருந்த காலத்தில் திரு. ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இந்துக்கலாச்சார பல்கலைக்கழகம் அமையும் பட்சத்தில் அதனை நிர்வகிக்க இந்த தர்மசாதனக் காணிகள் மூலம் பெறப்படும் வருமானத்தை பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று கூறி கலாச்சார பல்கலைக்கழகத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தினார். இதனுடன் நாவலரின் சொத்துக்கள் பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் சொத்துக்களையும் இதற்காக சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கருதினார்.

எமது பாடசாலை 1956ம் ஆண்டு வெள்ளிவிழா கொண்டாடியபோது அதற்கு ஓர் செய்தியினை அன்றைய இந்தியத் தூதுவர் விஜயலக்ஷ்மி பண்டித் அவர்கள் அனுப்பியிருந்தார். எமது கல்லூரி தொடர்பான சில விடயங்களை அவர் எமது அதிபரிடம் கோரிப் பெற்றிருந்தார். பின்னர் ஒரு சமயத்தில் அவர் ஐக்கிய நாடக சபையின் பொதுச்சபைக் கூட்டத்தில் கலந்துகொண்ட நேரத்தில் இலவசக்கல்வி பற்றி கலந்துரையாடப்பட்டபோது அவர் இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில், புத்தூரில் இந்த நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலேயே இலவசக்கல்வி ஒரு தனியாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்ற விடயத்தை சுட்டிக்காட்டி எமது பாடசாலையின் கல்வியைப்பற்றி புகழ்ந்துரைத்தார் என்பது மனதில் கொள்ளத்தக்கது.

புத்தூர் சோமஸ்கந்த அன்னசத்திரம்

ஏழைகளதும் சிவபூசைதாரிகளதும் பசிப்பிணி போக்குவ தென்பது நூலோர் கண்டதான தர்மங்களில் சிறந்ததென நாம் அறிகிறோம். பாரதி தனது பாடல்களில் உணவின் தேவையை கூறும்போது உணவில்லை என்று யாரும் இருக்கலாகாது அவ்வாறான ஒரு நிலைமை காணப்படுன் இவ்வுலகம் அழிக்கப்படவேண்டும் என்று மிகக்கம்பீரமாக கூறிப்போந்தார்.

அன்னதானத்தினை முன்னிலைப்படுத்தியதொரு தர்மசாதனத்தை புத்தூர் வள்ளலார் மழவகந்தையா 1934ம் ஆண்டு பங்குனி 7ம் திகதி நொத்தாரிச சி. கெங்காதரஐயர் முகதாவில் 9691ம் இலக்கத்தில் நிறைவேற்றினார். இத்தர்மசாதனம் புத்தூர் தெற்கிறை (புத்தூர் மேற்கு) யில் அமுதன்சீமா, சிந்தூரிசீமா என்ற காணியில் காணப்பட்ட பாரிய கட்டடத்தில் ஒரு அன்னசத்திரம் அமைவதை உறுதிப்படுத்தியது. இந்த அன்னசத்திரத்தின் நிர்வாக அன்னதானச் செலவுகளைக் கருதி வள்ளலார் 71000/= பெறுமதியான 33 காணிகளையும் அதற்குச்சேர்ந்த சேர்மானங்களையும் அந்த அன்னசத்திரத்திற்கு தர்மம் செய்து அன்னசத்திர செயற்பாடுகளை ஆரம்பித்து வைத்தார்.

இந்த 9691ம் இலக்க தர்மசாதனம் தனது “ஆன்மலாபம்” கருதிச் செய்யப்படுவதாக வள்ளலார் கூறியுள்ளார். அதன்படி அவர் பெருநோய்கள் மிக நலியப் பெயர்த்தும் செத்தும் பிறப்பதற்கே தொழிலாகி இறக்காமல் அந்தப் பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்து பிறவாமையை கோரி ஆன்மலாபம் காண ஆசைப்பட்டதால் மனம் வாக்கு காயம் என்கின்ற மூன்றாலும் குனித்த புருவமும் கொவ்வைச் செவ்வாயில் குமிழ்ச்சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம்போல் மேனியில் பால் வெண்நீறும் கொண்ட இனித்தமுடைய பொற்பாதம் கண்டு அறவா நீ ஆடும்போது உன்னடியின் கீழ் இருக்கக்கூடிய பத்மபதம் பெற முயற்சித்தார். அதற்கு இவ்வாறான தர்மசாதனங்களால்

கூறப்படும் தர்மங்கள் உதவும் என்று வள்ளலார் கருதியே “ஆன்மலாபம்” என்ற சொல்லை அத்தர்மசாதனத்தில் பயன்படுத்தியிருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இது ஒருபுறமிருக்க வள்ளலாரின் தர்மசாதனம் கீழ்வரும் நோக்கங்களை கொண்டிருப்பதாக கருதமுடியும்.

1. அன்ன சத்திர திரஸ்திநியமனம்
2. அன்னசத்திரத்தில் இடம்பெறவேண்டிய விடயங்கள்
3. கோவில்களில் மேற்கொள்ளப்படவேண்டிய அன்னதானப்பணிகள்

அன்னசத்திர நிர்வாகத்தினை வள்ளலார் தம் உறவினர் எவரிடமும் ஒப்படைக்கக் கருதவில்லை. பதிலாக ஒரு திரஸ்தி நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்றார் இதன்படி கரணவாயில் வசித்துவந்த சைவ சிவபூசை லிங்கதாரியான சட்டநாதக்குருக்கள் வைத்தியநாதக்குருக்கள் நியமிக்கப்பட்டு அவரிடம் சத்திரம் தொடர்பான அனைத்துப் பொறுப்புகளும் வழங்கப்பட்டன. இது தர்மசாதனத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் சொல்லப்பட்ட வைத்தியநாதக்குருக்கள் தாமே தர்மசாதனம் செய்யப்பட்ட காணிகள் அதன் சேர்மானங்கள் ஆகியவற்றை பராமரித்துப் பாராதீனப்படுத்த வேண்டும் என்று தெரிவித்துள்ளார்.

வள்ளலார் தனது தர்மசாதனத்தில் அன்னசத்திரத்தில் இடம்பெறவேண்டிய விதானங்களை கீழ்வருமாறு வகைப்படுத்தினார்.

- (1) தனது தேக வியோகத்தின் பின் செய்யப்படும் தகனக்கிரியைகளை ஒரு சிவபூசைதாரி - லிங்கதாரி செய்தல்.
- (2) தகனக்கிரியை மூலம் பெறப்படும் அஸ்தி சேர்க்கப்பட்டு சுத்தி செய்யப்பட்டு பாத்திரத்திலிடப்பட்டு குறித்த அன்னசத்திரத்தில்

என்னால் குறிக்கப்பட்ட இடத்தில் அந்த அஸ்தி அடக்கம் செய்யப்பட்டு அதன்மேல் சீமேந்து கொங்கிரீட் மேடை அமைக்கப்பட்டு அம்மேடைகளை சுற்றி ஆலய வடிவ கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டு, அவ்விதம் அமைக்கப்பட்ட சமாதிக் கோவில் சோமஸ்கந்த இயந்திரத்தை அன்னார் தேகவியோகமடைந்த பின்னர் வரும் முப்பத்தோராம் நாளில் தாபனம் செய்து, அவ்வியந்திரத்திற்கு மூன்றுகாலப்பூசை அபிசேகம், நிர்வேத்தியத்துடன் கிரமம் தவறாது நடைபெறச்செய்வதோடு சமாதிக்கோவிலில் இரவுபகலாக தொடர்ந்து இரண்டு தூண்டாமணி விளக்குகள் ஏற்றிவைக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கூறிப் போர்ந்தார்.

இந்த இடத்தில் வள்ளலார் கூறிய ஆன்மலாபம் பற்றி சற்று சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. அவர் கருதிய ஆன்மலாபம் பெறும் வழியாகவே அஸ்தி அடக்கமும் அதனைத் தொடர்ந்த கிரியா விதானமும் அமைகின்றதெனக் கருதலாம். வள்ளலார் ஆற்றிய அறப்பணிகள் விருப்பு வெறுப்பிற்கப்பால் தூய மனத்தினராக இருந்து செய்யப்பட்டவை. அவர் என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே என்ற கொள்கையில் சிவன்நாமம் சிந்தித்து, அவன் புகழ் பாடி கோயில் வலம் வந்து அதன்பின்னர் தன் வழமையான கடமைகளை மேற்கொண்ட பாங்கில் அவர் கடவுள் வயப்பட்டவராக சிவ சின்னங்களுடன் சிவபூசாதாரி யாகவே காட்சி தந்தார். அவ்வாறு வாழ்ந்து காட்டிய மகானுக்கு ஆன்மலாபம் எட்டாப்பழமாக இருக்க முடியாது. அதனாலேயே அவர் தன் அந்தீமம் பற்றிய ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டார். இந்த ஏற்பாடுகள் பெருமளவில் தென்இந்தியாவில் காணப்படும் ஆதீனங்களின் பரமாச்சார்ய சுவாமிகள் தமது முத்திப்பேறு பற்றி கூறிய விடயங்களை ஒத்துக் காணப்படுவதால் வள்ளலார் கருதிய ஆன்மலாபம் அவருக்காக காத்திருந்ததாகக் காணப்பட இடமுண்டு. ஏனென்றால் இந்த ஏற்பாடுகள் 1934 மார்ச் மாதம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. வள்ளலார் 1936 மே மாதம் தனக்கு உவமை இல்லாதான் தாழ் சேர்ந்தார். அதனால் வள்ளலார் தனது அந்திமம் பற்றி அறிந்துகொண்டார் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது.

அடுத்து அன்னசத்திரத்திற்கு நாடோறும் வரும் சிவவேடதாரிகள், தொண்டர்கள், வழிப்போக்கர்கள், ஏழைகள் என்போருக்கும் உணவளிக்கப்பட வேண்டும் என்றொரு கட்டளையிடப்படுகிறது. வசதிவாய்ப்புகள், போக்குவரத்துச்சாதனங்கள் அற்ற அந்த நாட்களில் பாதசாரிகளாகவே பலரும் பிரயாணம் செய்தனர். அவர்களின் களைப்பைப் போக்கி இளைப்பாற வைக்கவே வள்ளலார் விரும்பினார். வள்ளலார் பார்த்திருக்கத் தின்னும் பரம்பரையில் உதித்திருந்தால் இவ்வாறான மேன்மைமிக்க ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டிருப்பாரா? சற்று சிந்திக்க வேண்டும். உணவருந்திய அன்பர்கள் இளைப்பாறுவதற்கென ஒரு இளைப்பாறும் மண்டபத்தினையும் அச் சத்திரத்தின் வாசலில் அமைத்திருந்தார். உணவுண்டவர்கள் இளைப்பாறவும் வசதி வேண்டுமென சிந்தித்த அவரது செய்கை தம் கோத்திரத்துக்குணமாகவும் கூடும். இதனால் இது அவரின் பூர்வஜன்ம புண்ணிய வழிவந்த சிந்தனையின் பாற்பட்ட விடயங்களாகவுள்ளன. இதனையே வள்ளுவர் தமது தவம் என்ற அதிகாரத்தில் கூறியுள்ளார். அதில் கூறப்பட்ட அனைத்து விடயங்களும் வள்ளலாரின் அருங்குணங்களை எடுத்தியம்புகின்றன. உற்ற நோய் நோன்றல் உயிர்க்கூறுகள் செய்யாமை, அதனால் நல்லன செய்தல். அந்தவகையில் தன் கருமம் செய்தல். இவற்றின் காரணமாக வள்ளலார் ஏனைய உயிர்கள் எல்லாம் அவரை வாழ்த்த வழுத்த வகை கண்டு தன்னுயிர் தானறப்பெற்று மனிதரில் மாணிக்கமாக வாழ்ந்தார்.

வள்ளலாரின் தனக்குவமையில்லாதான் தாழ்சேர்ந்த நாள் திதியிலும் அதனுடன் மாதாமாதம் வரும் திதியிலும் அனைவருக்கும் அன்னதானம் வழங்கவேண்டி அதற்கும் வழிவகை செய்தார். இது ஒரு வருடகாலக் கடமையாகக் கருதப்பட்டது.

அடுத்ததாக எமது நாட்டின் கோவில்களிலே இடம்பெறவேண்டிய அன்னதானப்பணிகள் பற்றியும் அத் தர்மசாதனத்திலே கூறிப் போந்தார். அங்கு ஒவ்வொரு கோவில்களிலும் செய்யப்படவேண்டிய

அன்னதானத்துக்குரிய அரிசியின் அளவு பற்றி தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த அளவு ஒரு விடயத்தை எமக்கு புரிய வைக்கிறது. அதாவது தனவந்தர்களும் தானம் செய்ய விரும்புகிறவர்களும் குறைந்த அளவில் இருந்த அந்தக் காலத்திலே கோயில்களுக்கு வந்து வேண்டுவார் வேண்டுவதை வேண்டிநின்று வழிபட்ட பின்பு தம் வயிற்றுப்பசியையும் ஆற்றிச்செல்ல வசதியாக இவ்வாறான அளவுக்கட்டுப்பாடு போடப்பட்டதோ என்று எண்ண வைக்கிறது. என்றாலும் வள்ளலார் கருத்தில் அங்கு சொல்லப்பட்ட அளவு அன்னதானம் என்ற நிலையில் சாத்தியமாக இருந்தது. அதற்கான பணவசதி ஆளணி வசதி அனைத்தையும் கொண்டு வள்ளலார் காணப்பட்டார். அல்லது அவ்வசதிகளை வள்ளலார் அன்னசத்திரங்களுக்கு ஏற்படுத்திக்கொடுத்தார். இதனைவிட கீழே விபரிக்கப்படும் கோவில்களில் அவற்றின் உற்சவகாலத்தில் அன்பர்களுக்கும் அடியார்களுக்கும் தாக சாந்தி நிலையம் அமைத்து தாகம் தீர்க்கும் கைங்கரியமும் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற கடப்பாட்டையும், விதித்துள்ளார். அதுமட்டுமல்ல நல்லூர் ஆலய குரசம்ஹார உற்சவதினத்தில் கற்பூரதீபம் ஏற்றும் கைங்கரியத்திற்கும் கற்பூரம் வழங்கப்படவும் கதிர்காம கோவில் உற்சவகாலத்திலே தீபமேற்றும் செலவிற்கு கற்பூரம் வழங்கவேண்டும் என்றும் கட்டளையிடப்பட்டுள்ளது. அன்னதானம் தாகசாந்தி தொடர்பின் கீழ் வரும் விபரங்கள் வள்ளலாரின் சேவை, கருணையுள்ளம், கடவுள் பக்தி என்பவற்றினை வெளிப்படுத்து பவையாகக் காணப்படுகின்றன.

1. நல்லூர் கந்தசுவாமி கோவில் : 5 முடை அரிசி 1000 தேசிப் குரசம்ஹார உற்சவம் பழம் 1 முடை சர்க்கரை
2. நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் : 5 முடை அரிசி 1000 தேசிப் தீர்த்த உற்சவம் பழங்களுடன் 1 முடை சர்க்கரை

3. செல்வச்சந்நிதி முருகன்
கோவில் தீர்த்த உற்சவம் தலா 5 மூடை அரிசி
வல்லிபுர ஆள்வார்கோவில் தலா 1000 தேசிப்பழம்
தீர்த்த உற்சவம் பொன்னாலை தலா 1 மூடை சர்க்கரை
கிருஷ்ணர்கோவில் தீர்த்த உற்சவம்

4. மட்டுவில் அம்மன்கோவில் : 5 மூடை அரிசி,
1000 தேசிப்பழம்
பங்குனி 3ம் திங்கள் உற்சவம் ஒரு மூடை சர்க்கரை

5. கதிர்காம கந்தன் கோவில் : 50 மூடை அரிசி
உற்சவகாலம்

6. சிதம்பரம் கோவில் ஆனி உத்தர தரிசன நாளிலும் மார்கழி
திருவாதிரை தரிசன நாளிலும் அன்னதானம் வழங்கும் ஏற்பாடு
களையும் வள்ளலார் மேற்கொண்டதாக தர்மசாதனம் கூறுகிறது.

மேலே கூறப்பட்ட தர்மங்களை வள்ளலார் தன் காலத்தில்
மிகச் சிறப்பாக செய்துவந்தார். தன் பின்னரும் அது அவ்வாறே
இடம்பெற வேண்டும் என்றும் விரும்பினார். எம்பெருமான் வள்ளலாருக்கு
போதிய செல்வத்தினை கொடுத்தான். அதனால் அவர் அன்னதான
தர்மத்தினை சிறப்பாக மேற்கொண்டார். அவர் மக்களின் வயிற்றுப்பசி
போக்கினார். அதனால் “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோர்”
என்ற நிலையை எய்தினார்.

இங்கு ஒரு விசேஷமான அம்சம் கவனிக்கப்படவேண்டியதாக
உள்ளது. அதாவது வள்ளலார் மேற்கொண்ட அன்னதான தர்மங்களில்
பெரும்பாலானவை கோவில் மஹோற்சவங்களின் இறுதி நாளான தீர்த்த
உற்சவதின அன்னதானமாகவே காணப்படுகின்றது. இது தீர்த்த
உற்சவ தரிசனம் என்ற சொல்லிலும் வழங்கப்படுகிறது.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

உத்தர தரிசனம் (ஆனி) ஆருத்தராதரிசனம் (மார்கழி) என்றும் இந்த நாட்கள் வழங்கப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தப்பெருமான் தனது திருமயிலாப்பூர் பதிகத்தில் ஆதிரைநாள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். இப்பதிகத்தின் சாரமான கருத்தைப் பெரியபுராணத்தில்க் கூறப்பெற்றதே சேக்கிழார் பெருமான். மனிதனாகப் பிறந்தவர் அடையத்தக்க பயனாவது சிவனடியார்க்கு உணவளிப்பதும் சிவபெருமானுக்கு திருவிழாச்செய்து அதன் பொலிவுகண்டு தரிசித்தலுமாம். இப்பதிகம் பாடப்பட்ட காலம் 8ம், 9ம் நூற்றாண்டாகும். சம்பந்தப் பெருந்தகை பாடிய இப்பாடல்கள், இரு புண்ணியங்களையும் செய்து மனிதப்பிறவியினால் அடையத்தக்க பலனை அடையத்தூண்டும் பதிகமாகவே இது காணப்படுகிறது. வள்ளலார் சிவப்பிரகாசபண்டிதரிடம் சமய சாஸ்திரங்களை கற்ற காலத்தில் கண்டு, அனுபவித்த உண்மைகளை தனது நடைமுறை வாழ்க்கையில் செயற்படுத்திய அத்திருத்தொண்டு போற்றுதற்குரியது.

தர்மசாதனங்கள் அன்றும் - இன்றும்

மழவ கந்தையனார் மேற்கொண்ட மூன்று தர்மசாதனங்களும் மங்காப் புகழ் கொண்டவை பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை என்பதை வள்ளுவம் ஐயம்திரிபறக் கூறிய பின்னும் மனிதருள் மாணிக்கமாம் கந்தையனார் மூன்று அறப்பணிகளையும் மேற்கொள்ள எடுத்த தீர்மானம் போற்றுதற்குரியது. நல்லார் ஒருவர் இருப்பதாலேயே இப்பூவுலகில் மழை பொழிகிறது. அந் நல்லவர் யார்? மழவகந்தையனார் போன்ற சிலர் எமது மண்ணில் வாழ்ந்து மடிந்துவிட்டனர் சிலர் இன்னும் வாழ்கின்றார்கள். அவர்களாலேயே இவ்வுலகு வாழ்கிறது. அவர்கள் நல்ல வழிகளில் அறம் செய்து ஊருலகம் வாழ வழி செய்பவர்கள் ஆகின்றனர்.

மழவ கந்தையனார் இத் தர்மசாதனங்களை 1934 - பங்குனி 7ம் திகதி தனது வீட்டில் வைத்து நிறைவேற்றிய காரணத்தால் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட மூன்று அமைப்புகளும் இன்னும் தமது சேவைகளை

மேற்கொண்டுவருகின்றன. அதனால் வள்ளலார் இறந்தும் இறவா வரம் பெற்று வாழ்கிறார். அவரின் வாழ்வு அவரின் நாமம் இந்த உலகின் அழிவுவரை நீடிக்கவல்லதெனத் துணிந்து கூறலாம். அதனால் வள்ளலார் ஆரம்பித்த / ஸ்தாபித்த நிறுவனங்களது இயக்கம் எவ்வாறிருந்தது. இப்போ எவ்வாறு உள்ளது என்பதனை சற்று ஆராய்வோம்.

வள்ளலார் இந்த அமைப்புகளை ஆரம்பித்த காலம் இருபதாம் நூற்றாண்டின் முன்னரைப்பகுதியாகும். இக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண மண்ணில் மானியமுறை, சாதி அமைப்பு, நிலப்பிரபுத்துவம் போன்ற சமூகம் சார்ந்த அந்தஸ்து செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்தது. அக்காலகட்டம் “இடப்படும் கட்டளைகளை ஏற்றுச் செய்தல்” என்ற அடிப்படையில் அமைந்து காணப்பட்டது. அதனால் வள்ளலார் காலம் அனைத்து வேலைகளையும் இலகுவாகச் செயற்படுத்தத்தக்க காலமாகக் காணப்பட்டது. அதனால் கோவிலின் நித்திய நைமித்தியம் சத்திரத்தின் அன்னதான நிகழ்வுகள் அனைத்தும் வள்ளலாரின் திட்டமிடலுக்கேற்ப இடம்பெற்று வந்தது. அன்று மக்கள் மத்தியில் தங்குநிலை காணப்பட்டது. அத்தங்குநிலை காரணமாக அன்றைய மக்கள் தங்கள் அன்றாட சீவியத்திற்கான ஒரு வேலையை செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர். அதனால் எத்தனையோபேர் வள்ளலாரிடம் தம்மை ஒப்படைத்து அவரது அமைப்புகளில் தொழில் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது. அதற்கான ஊதியம் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அதேநேரத்தில் தர்மசாதனங்களில் காட்டப்பட்ட காணிகளின் குத்தகைக் கமக்காரர்களாகவும் அவர்களே காணப்பட்டனர். அதனால் வள்ளலாரின் தர்மசாதனங்கள் கூறும் செயற்பாடுகள் தாமாகவே இடம்பெறலாயின பாடசாலைக்கடமைகள், கோவில்கடமைகள், அன்னசத்திரக் கடமைகள், வள்ளலாரின் விவசாய காணிக்கடமைகள், புகையிலை வியாபார நிலைமைகள் என பல கடமைகளில் தொழிலாளர் காணப்பட்டனர்.

இந்த நிலையானது இடைக்காலத்தில் சற்று மாற்றமடைய

வேண்டியேற்பட்டது. 1948ல் இலங்கை பெற்ற அரசியல்ச்சுதந்திரம் 1956ல் இலங்கையில் இடம்பெற்ற நிர்வாக மாற்றங்கள் என்பவற்றின் தாக்கம் வள்ளலாரின் தர்மசாதனங்கள் கூறும் செயற்பாடுகளை செயற்படுத்துவதில் சில இடைஞ்சல்களை காட்டின. மக்கள் தம் சொந்த முயற்சிகளில் காட்டத்தொடங்கிய ஈடுபாடு, பொதுமக்கள் தம் தங்குநிலையினை தகர்த்தெறிவதில் காட்டிய ஆர்வம் ஏழைப்பிள்ளைகளின் கல்வி ஆர்வம் தேசியவாதத்தின் எழுச்சி காரணமாக தர்மசாதன செயற்பாடுகளில்ச் சொல்லப்பட்ட சில ஒழுங்குகளை முக்கியமாக கோவில்த்திருவிழா தொடர்பான ஒழுங்குகள் அன்னதான நிகழ்வுகளுக்கான பொருட் கொள்வனவு என்பவற்றில்ச் சில தொய்வுகளை காட்டின. இந் நிகழ்வுகளிற்கென குறித்து ரைக்கப்பட்ட பணியாளர் பலருள் சிலரே வருவது அங்கு நடைமுறையாக இருந்தது. அந்த தொழிலாளர்களது பற்றாக்குறை நிலமையே தொய்வு ஏற்படக் காரணமாக இருந்தது. இது சென்ற நூற்றாண்டின் பின் அரைப்பகுதியின் முற்காலாண்டு நிலையாகும்.

1983ம் 1985ம் ஆண்டுக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணப்பகுதி நிர்வாகம் பெருமளவில் முடங்கும் நிலை காணப்பட்டது சிவில் நிர்வாகத்திற்குப் பதிலாக துப்பாக்கி நிர்வாகத்தினை யாழ்ப்பாண மக்கள் எதிர்கொள்ள வேண்டியேற்பட்டது. அவர்கள் அனைவரும் (மக்கள் தங்கள் கட்டளைகளுக்கு பணிய வேண்டுமென வற்புறுத்தினர்) சிலர் கட்டாய சேவைகளை செய்யும்படி வற்புறுத்தப்பட்டதால் வள்ளலார் தம் தர்மசாதனத்தில் கூறிக்கொண்ட ஆலயப்பணிகள் அன்னதானப்பணிகள் ஓரளவில் தளர்வடையும் நிலையே காணப்பட்டது. அறப்பணிகள் செய்யும் நேரத்தை தம்முடன் செலவு செய்ய அத் துப்பாக்கிதாரிகள் மக்களை வற்புறுத்தினர். இவற்றால் அன்னதான ஒழுங்குகள் பொருட்களது நகர்த்தல்கள் சற்று கடினமாகக் காணப்பட்டது.

அடுத்து காணி நிலபுலங்களின் பயன்பாடு என்பன வள்ளலார் காலத்தில் ஒழுங்காகக் காணப்பட்டன. அதனால் காணி வருமானங்கள் ஒழுங்காகவே பெறப்பட்டன, இடைக்காலத்தில் மக்கள் வேறு தொழில்களைச் செய்ய வேண்டுமென மோகம் கொண்ட காரணத்தால் அவர்களின் புலன்கள் வேறு வழிகளில் செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. அதே நேரத்தில் ஏழைத்தொழிலாளர்களது தோட்டச் செய்கையிலும் தோட்ட வருமானங்களை பெறும் முயற்சியிலும் நாட்டம் குறைந்தது. அது மறுபுறத்தில் வள்ளலாரின் தர்மசாதனக் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதில் சில கஷ்டங்களைத் தோற்றுவித்தது. வருமானங்கள் உரிய காலத்தில் கிடைப்பதிலேற்பட்ட தாமதத்தால் சில நிகழ்வுகளின் தரம், கனம் என்பன குறைய வேண்டியிருந்தது. உதாரணமாக அறுபத்துமூவர் குரூசை நாட்களில் அன்னதானத்தினை சிறு அளவில் செய்யும் நிலைமை காணப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அம்முறை கைவிடப்பட்டு, அறுபத்துமூவர் சரித்திரம் பாடப்படுவதுடன் அந்நிகழ்வு மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டியேற்பட்டது. அக்குரூசைக்கு நிர்வேத்தியம் செய்யப்பட்ட பிரசாதம் மட்டுமே அடியார்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. அங்கு அன்னதானம் சில கஷ்ட நிலைமைகள் காரணமாக நிறுத்தப்பட்டது.

இடைக்காலத்திலேற்பட்ட அரச தொழில்வாய்ப்புகள், சுயதொழில் வாய்ப்புகள் காரணமாக கோவில்களில் இடம்பெற்ற உபயங்களில் மக்கள் பங்களிப்பு குறையும் நிலைமை ஏற்பட்டது. வள்ளலார் காலத்தில் கோவில்க்காணிகளை பயன்படுத்துவோர் கோவில் உபயங்களிலும் பங்குபற்ற வேண்டும் என்பதால் அக்காணிகளை அம்மக்கள் மிகக் குறைந்த குத்தகைக்கே பெற்றுக்கொண்டனர். அப்படியிருந்தும் வள்ளலாரின் பின் தமது கோவில் கடமைகளில் குத்தகைக் கமக்காரர் பின் நின்றனர். திருமதி சிதம்பரம் அம்மையார் கோவில் திரஸ்தியாக பணியாற்றிய காலம் பெருமளவில் கோவில் விடயங்கள் நல்லொழுங்குகளுடன் காணப்பட்டபோதும் அவரின் பின் நிலைமைகள் மாற்றம் பெறத் தொடங்கிவிட்டன.

தமிழர் தம் வரலாற்றில் போர்க்கறை படிந்த காலம் என 1983 - 2009 வரையான காலப்பகுதியை கூறும் வழமை உள்ளது. இக்காலப்பகுதி தமிழர் உரிமைப்போராட்ட வர்ணங்களின் தாக்கத்தினை கூறுவதாக உள்ளது. இக்காலப்பகுதியில் அரசு நிர்வாகத்தின் செயற்பாடு பொதுவில் வடக்குக்கிழக்குப் பகுதிகளில் பொதுவாக மந்தமடைந்து காணப்பட்டது. இக்காலப்பகுதியில் காணப்பட்ட போர்மூட்டங்கள் காரணமாக இயல்பு வாழ்வும் ஒரு வகையில் பாதிக்கப்பட்டே காணப்பட்டது. கோவில், அன்னசத்திரக் காணிகள் யுத்தநடவடிக்கைகளின் விளைவினால் ஒருபகுதி செய்கைக்குட்படாத நிலை இருந்த அதேநேரத்தில் மறுபகுதி செய்கை பண்ணப்பட்டிருந்தும் பலனை உரிய முறையில் பெறமுடியாது விவசாயிகள் கஷ்டப்பட்டனர். போக்குவரவுத் தடைகள் காரணமாக காணிக் குத்தகைகளை பெறப்படமுடியாதநிலை காணப்பட்டது. கோவில்த்தர்மகர்த்தா அன்னசத்திரதர்மகர்த்தா என்போர் தங்கள் துறைசார்ந்த செயற்பாடுகளை, அன்றையபொருள் வளநிலைமைகளுக்கேற்பவே செய்யும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.

யாழ்ப்பாண நகரத்தில் கோவில், பாடசாலை, அன்னசத்திர தர்மசாதனங்களுக்குட்பட்ட கட்டிடங்களும் அதன் சேர்மானங்களும் காணப்பட்டன. இக்கட்டிடங்கள் காணிகளது வருமானங்களை தமிழர் போராட்டத்தினை முன்னெடுத்துச் சென்ற குழுவினர் பெற்றுக்கொள்ளும் நிலமையும் அங்கு காணப்பட்டது. அதன் காரணமாக முக்கியமாக பாடசாலைக்குச் சொந்தமான கடைக்கட்டிடங்களின் வருமானங்கள் சத்திரத்துக்குச் சொந்தமான கடைக்கட்டிடங்களது வருமானங்கள், அக்குழுவினரால் பெறப்பட்டதனால் போதிய வருமானங்களை பெற்றுக்கொள்வதினின்றும் தர்மகர்த்தாக்கள் தடுக்கப்பட்டனர். இதனால் பாடசாலைச் செயற்பாடுகளும் தர்மசத்திர செயற்பாடுகளும் பாதிப்புக்குள்ளாயின. பாடசாலைக்குச் சொந்தமான பச்சிலைப்பள்ளி - செட்டிகாடு கத்தியறுத்தான் தென்னந்தோட்ட வருமானங்களை பாடசாலை இழந்தது. பாடசாலை நிர்வாகம் இவ்வருமானங்களைக் கொண்டே தம் விளையாட்டுத்துறையை விருத்தி செய்து வந்தது.

புத்தூர் மழைகந்தைய பாரம்பரியம்

குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் இவ்வருமானங்கள் கிடைக்காத நிலை இருந்தது. அதேபோன்று கோவில்களுக்கான பணிகளும் அன்னதானப்பணிகளும் பாதிப்புகளுக்குட்பட்டன. அன்னதானப் பணிகளுக்கு தேவையான பொருட்களை பெற்றுக்கொள்வதென்பது சிரமமான காரியமாக இருந்தது. அக்கால சூழல் அதற்கு இடங்கொடுக்கவில்லை.

இந்தக்காலப்பகுதியில் காணிகட்டிடங்களும் பாதிப்புகளுக்குட்பட்டன. முக்கியமாக இந்திய அமைதிப்படைக்காலத்திலும் பின்னர் கோட்டை அடிபாட்டுக்காலத்திலும் அன்னசத்திரத்திற்குச் சொந்தமான கட்டிடங்கள் செல்வீச்சு, குண்டு வீச்சு என்பவற்றால் அழிவுற்றன. முக்கியமாக யாழ்ப்பாணம் கோட்டை கடற்கரை வீதிகளில் காணப்பட்ட அன்னசத்திர சொத்துக்கள் அழியவேண்டி ஏற்பட்டன. இக்காலகட்டத்து வருமான இழப்புகள் அந்தந்த தர்மசாதனம் சார்ந்த செயற்பாடுகளில் தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியது. இங்கு முக்கியமாக புத்தூர் அன்னசத்திரக் கட்டிடமும் யுத்த நடவடிக்கைகளால் - செல்வீச்சு குண்டு வீச்சு என்பவற்றால் அழிந்து கீலமடைந்து காணப்பட்டபோது சமாதிக்கோயில் மட்டும் எதுவிதமான பாதிப்புமின்றி எஞ்சிக் காணப்பட்டது. இது ஒரு அதிசயமான சம்பவம் வள்ளலாரின் சமதி மட்டும் அழியாவரம் பெற்றுக் காணப்படுகிறது.

இக் குறித்த காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட மாமூல் நிலை இயல்பு நிலை மாற்றம் அரசு பொலிஸ் சேவை முடக்கம். கச்சேரி அரசு திணைக்கள நிர்வாக முடக்கம் காரணமாக தர்மசாதனச் சொத்துக்களை பாரித்தல், பாராதீனப்படுத்தல் விடயங்களில் சில குறைகள் ஏற்படவேண்டிய சூழ்நிலைகள் காணப்பட்ட மறுபுறம் அக்குறைகள் ஏற்படுவதனை தடுக்கவோ, தட்டிக்கேட்கவோ திராணியற்ற நிலையில் அரசு அதிகாரிகள் காணப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களும் இருந்தன. இதனை தக்கதருணமாகப் பாவித்து சிலர் - காணிச்சொத்துப் பாராதீனப்படுத்தலில் சில துஷ்பிரயோகங்களை மேற்கொண்டனர். பாடசாலைத்தர்மசாதனம் கூறும் கடைக்கட்டிடங்களுக்கு அவ்வாறான குந்தகநிலை

புத்தூர் மழைக்கந்தைய பாரம்பரியம்

ஏற்பட்டுவிட்டது. இதேபோல சத்திரத்தின் காணிகளின் சிலர் நிரந்தர வீடுகளையும் அமைத்துக்கொண்டனர். சத்திரத்திற்கு தர்மசாதனம் செய்யப்பட்ட யாழ் கடற்கரை வீதி கட்டிடங்கள் இராணுவ செயற்பாடுகளால் அழிவடைந்தது. அதனால் அன்னசத்திர செயற்பாடுகள் ஒருவகையில் பாதிக்கப்பட்டன.

இந்த இடத்திலே இன்னோர் விடயத்தையும் சுட்டிக்காட்டுதல் பொருத்தம் என்று கருதுகிறேன். வள்ளலார் நல்லூர் கோவில்பகுதியில் கொள்வனவு செய்த கதிர்வேலாயுத சுவாமி அன்ன சத்திரத்தையும் தனது பிற்காலச் சந்ததியினரிடம் ஒப்படைத்தார். இக்காணி சுமார் 18 பரப்பு விஸ்தீரணமானது பருத்தித்துறை வீதியும் கோவில் வீதியும் சந்திக்கும் சந்தியின் மேற்குப்புறமாக வடக்கு தெற்காக இக்காணி அமைந்து காணப்பட்டது. இந்த அன்னசத்திரக்காணியில் ஒரு பகுதியை அச்சத்திரத்தின் தர்மகர்த்தாக்கள் அனைவரும் சேர்ந்து நல்லை ஞானம்பந்தர் அதீனத்திற்கு நன்கொடை செய்தனர். அதனால் அச் செய்கை “புத்தூர் சைவத்திற்கும் தமிழிற்குமாக அன்று மேற்கொண்ட மகத்தான தொண்டு” ஆக அது கருதப்பட்டது. அதனால் அங்கு சைவமும் தமிழும் கோலோச்சுகிறது. அதற்கப்பால் அன்னசத்திரக் காணியில் ஒருபகுதி அங்கு உள்ளது. அந்த மிகுதிக்காணி தர்மகர்த்தாக்களிடம் ஒற்றுமையில்லாது காணப்பட்ட நிலமை காரணமாக இன்று அக்காணிகளில் குடியிருப்போர் அக்காணிகளைத் தமதாக்கி அதற்குள் கட்டடங்களை அமைத்து அதன்மூலம் தமது தனிப்பட்ட வருமானங்களை பெருக்கிக் கொண்டனர் என்ற நிலையும் உள்ளது.

ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தகல்லூரி தர்மசாதனச் சொத்துக்களிற்கு நம்மவர்கள் மேற்கொண்ட சில தீர்மானங்கள் காரணமாக கட்டட நிர்வாகத்தில் சில தவறான கையாள்கைகள் இடம்பெறவேண்டி யேற்பட்டது. இவ்வாறு இடம்பெற்ற நிலைமையைப் போக்க இன்றைய தர்மகர்த்தாசபை உறுப்பினர் ஸ்ரீ புருஷோத்தமன் மழவராயர் கடும் முயற்சி எடுத்து யாழ்ப்பாண நீதிமன்றில் வழக்குத்தாக்கல் செய்துள்ளார். கடந்த 2010இல் இவ் வழக்குத்தாக்கல் செய்யப்பட்டு இடம்பெற்று

வருகிறது. இதேபோல அன்னசத்திரத் தர்மசாதனக் காணிகளின் பராமரிப்பு தொடர்பாக சில சட்டம் சார்ந்த பிரச்சினைகள் காணப்படுகின்றன. அதனால் சத்திர புதிய கட்டட வேலைகளும் ஏனைய பராமரிப்புகளும் தடங்கலடைகின்றன. தற்போது இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள பாடசாலைச் சொத்துக்களான தென்னந்தோட்டங்களையும் மீட்பதற்கு பாடசாலைச்சமூகம் நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறது. இந்திரபுரம் காணியில் உள்ள பிரச்சனையை கையாள்வதில் தர்மகர்த்தாசபை அக்கறை எடுத்து வெற்றியும் கண்டுள்ளது.

1950களில் பாடசாலையின் தர்மகர்த்தா தொடர்பாக சில வாதப்பிரதிவாதங்கள் வள்ளல் பெருமகனாரின் உறுவினர்களிடையே ஏற்பட்டது. கல்லூரித் தர்மசாதனத்தில் வள்ளலார் “பாடசாலை திரஸ்திகள் நியமனம் தொடர்பில் கூறும்போது தராதரத்துடன் கூடிய ஒருதர்மகர்த்தா எனது பரம்பரையில் காணப்படாதவிடத்து அந்த நிலையில் கல்லூரி திரஸ்தியாக கோவில் திரஸ்தியே நியமிக்கப்படலாம்” என்ற தர்மசாதன உபசரத்து காரணமாக கருத்து முரண்பாடு எழுந்தது. யாழ்ப்பாண மாவட்ட நீதிமன்றில் தர்மசாதன சொத்துக்கள் சென்றடைதல் சட்டத்தின் 118ம் கூற்றின் கீழ் இவ்வழக்கு இடம்பெற்று ஈற்றில் கோவில்திரஸ்தியே முறைப்படி பாடசாலை திரஸ்திகளாகவும் செயற்படலாம் என்று கோடு தீர்ப்பளித்தது. அதன்பிரகாரம் திரு சிவசம்பு சிற்றம்பலம் பாடசாலைத் தர்மகர்த்தாவாகச் செயற்பட ஆரம்பித்தார். 1960ல் பாடசாலைகள் தேசிய மயப்படுத்தப் பட்டதன் பின்னர் தர்மகர்த்தாசபை என்ற அமைப்பு செயற்படும்வரை சிவசம்பு சிற்றம்பலம் தர்மகர்த்தாவாக செயற்பட்டார் என்பதும் அதன் பின்னர் அமைந்த தர்மகர்த்தா சபையில் திரு. சி. சிற்றம்பலம், திரு. சி. நடராசா, திரு. தி. மாணிக்கவாசகர், என்போர் தர்மகர்த்தாசபை உறுப்பினர் நியமனம் பெற்றனர். இவர்கள் பாடசாலை அதிபருடன் இணைந்து பாடசாலைச் செயற்பாடுகளில் ஆர்வம் காட்டி வருகின்றனர். தற்போதைய தர்மகர்த்தாசபை அங்கத்தவர்களாக திரு. ம. சத்தியபாலன், திரு. த. விஸ்வலிங்கம், திரு. சு. தில்லையம்பலவாணர், திரு. சு. சிவலோகநாதன், திரு. க. சுவாமிநாதன், திரு. சி. மழவராயர் என்போர் பணியாற்றிவருகின்றனர்.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

7. மழவ கந்தையனர் பரம்பரையின் அறப்பணிகள்

19ம் நூற்றாண்டின் யாழ்ப்பாணத்துநிலை முக்கியமாக, கல்வி, சமய, சமூக நிலைமைகள் எவ்வாறு இருந்தது என்பதை ஆறுமுகநாவலர் எழுதிய யாழ்ப்பாணத்து சமய நிலை என்ற பிரசுரம் மூலம் நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அன்றைய அந்த இருண்ட நிலையின் உதய தாரகையாக ஆறுமுகநாவலர் அவதரித்து சமூக, மொழி, சமய மறுமலர்ச்சிக்கு வித்திட்டார். ஆறுமுகநாவலரைத் தொடர்ந்து திரு கைலாய பிள்ளை வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை முதலியோர் சைவசமயத் தொண்டிலீடுபட்டு “நாம் வாழ நம்மதம் வாழத் தொண்டாற்றியமை போல புத்தூரில் புதுயுகம் படைத்தவராக மழவராயர் அவர்பின் அவரது தனையன் கந்தையாவும் விளங்கும் அதேநேரத்திலே மழவராயர் பரம்பரையில் உதித்தோர் அனேகர் அறப்பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அவர்களின் அறப்பணி புத்தூரின் ஆன்மீக ஈடுபாட்டினை வெளிப்படுத்து வதாக உள்ளது. தம்மிடமுள்ள பொருட்களைச் செலவு செய்து ஆன்மீகப்பணிகளைச் செய்யும்போது பொருள் தானாகவே வந்து சேரும் என்று நம்பினர். அதனால் “வேண்ட முழுவதும் தருவோய்” என்று எண்ணி புத்தூர் விசுவநாதப் பிரபுவை வணங்கி அறப்பணிகளை மழவராயர் குடும்பத்தவர்கள் செய்தனர். அவ்வாறு அவர்கள் அறப்பணிகளைச் செய்ததால் அவர்களின் பின்வந்த சந்ததிகள் அறம் செய்யும்படி தூண்டப்பட்ட அதேநேரம் முந்திய சந்ததி செய்த அறப்பணிகளால் அவர்கள் ஆறுதல் அடைந்தனர். அதனால் அரண் அடி தொழவும் அவன் புகழ் பாடவும் மனம் ஏவப்பட்டனர். இது “ஒவ்வொரு நடத்தைக்கும் ஒரு மறு நடத்தை உண்டு” என்ற விஞ்ஞான ரீதியான சிந்தனையை சமய பக்தி மார்க்கத்தில் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

இப்போது மழவராயர் பரம்பரையில் அநேகர் நன்னிலையில் இருந்த போதும் சிலர் மட்டும் அறப்பணிகளில் ஈடுபட்டனர். அவர்களுள் முதன்மையானவர் திருமதி சிதம்பரம் சிற்றம்பலம் அம்மையார் ஆவார். இவர் பெரியார் மழவராயரின் மகள், கந்தையா வள்ளலின் மூத்த சகோதரி. விசாலாட்சி உடனம் விசுவநாதப்பெருமான் ஆலய அறங்காவலராக அண்மைக்காலம் வரை செயற்பட்ட பெருமகனார் சிவத்திரு சிற்றம்பலத்தின் பேத்தியார். அதாவது சிற்றம்பலத்தின் தந்தை சிவசம்புவின் தாய் ஆவார்.

ஸ்ரீமான் கந்தையா அவர்கள் 1936ல் காலமாகியதுடன், அவரால் எழுதப்பட்ட தர்மசாதனத்தின்படி சிற்றம்பலம். அவர்களே வாரிசு உரிமைக்கு உரியவரானார். அவர் வயதில்ச்சிறியவராக இருந்த காரணத்தினால் திருமதி சிதம்பரம் அம்மையார் சிற்றம்பலம் சார்பில் அறங்காவலராக செயற்பட்டார். இங்கு ஒரு விடயம் சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியுள்ளது. அதாவது வள்ளல் கந்தையாவின் பின் தாமகர்த்தாவாக வரவேண்டியவர். திரு சிவசம்பு ஆவார். அவர் நோய் காரணமாக சிறு வயதிலேயே காலமாகிய காரணத்தால் அவர் புத்திரர் சிற்றம்பலம் தர்மகர்த்தாவாகினார். அவருக்கு உதவியாக சிதம்பரம் அம்மையார் கடமையாற்றி வந்தார்.

திருமதி சிதம்பரம் அம்மையார் கோவில் பணிகளை 1936முதல் 1956 வரை மேற்கொண்டு வந்தார் பெரியார் மழவராயர் வள்ளலார் கந்தையா காலத்தில் எமது சிவன் கோவில் ஒரு சிவாலயமாக்கப்பட்ட போதும் கூட அங்கே கர்ப்பக்கிரக மாடங்களில் திருநிலைப்படுத்தப்பட வேண்டிய தேவர்கள் அனைவரும் திருநிலைப்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆகவே அங்கு உரிய தேவர்கள் திருநிலைப்படுத்தப்பட வேண்டியவர்களாக இருந்தனர். இச் சிவகைங்கரியம் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது.

இன்னும் பெருமகனார் மழவராயர் 1912ல் கும்பாபிசேகம் செய்த பின் வள்ளலார் கந்தையா அவர்கள் கோவிலின் சில தேவைகளை

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

நிறைவு செய்து கோயில் நிர்வாகம் திறம்பட இடம்பெற சில நியமங்களை தனது தந்தையாரின் தர்மசாதனம் ஊடாகச் செய்தார். என்றாலும் இவர் காலத்தில் புனராவர்த்தனகும்பாபிசேகம் ஒன்று 1927 - 28ம் ஆண்டுக்காலத்தில் இடம்பெற்றதாக அறிய முடிகிறது. இருந்தபோதும் ஏற்கனவே திருநிலைப்படுத்தப்பட்ட தேவர்களுக்கு சாத்தப்பட்ட அஸ்தபந்தனம் சற்று உருக்குலைந்திருந்த காரணத்தால் அவர்கள் மீளவும் அஸ்தபந்தனம் செய்யப்பட வேண்டியிருந்ததால் அப் புனராவர்த்தன கும்பாபிசேகம் செய்யப்பட்டதாக அறியமுடிகிறது.

மேலே தெரிவிக்கப்பட்ட நிலைமைகளைக் கருத்திலெடுத்த சிதம்பரம் அம்மையார் 1939ம் ஆண்டில் ஆவரங்கால் குருமூர்த்திக் குருக்கள் சோமசுந்தரக் குருக்கள் தலமையில் புனராவர்த்தன அஸ்தபந்தன மகா கும்பாபிசேகத்தினை நிறைவு செய்து வைத்து நிருத்த கணபதி, பிரமா, தூர்க்கை, மனோன்மணி, லிங்கோற்பவார் முதலாம் தெய்வங்களை பிரதிஸ்டை செய்தார். இதனுடன் பிரதோசமூர்த்தியும் வெங்கலத்தால் வார்ப்பு செய்யப்பட்டுப் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டார். இதனைத் தொடர்ந்து கோயிலின் நித்திய நைமித்தியங்களை இவ்வம்மையார் பரிபாலித்து வந்தார்.

கோவில், பெருமகனார் மழவராயர் காலத்தின் முதல் கும்பாபிசேகம் செய்யப்பட்டதுடனேயே ஒரு கட்டுத்தேரும் கோயிலுக்கு அப் பெருமகனால் வழங்கப்பட்டது. எனிலும் ஒரு செய்கைத்தேர் இல்லாத குறை இருந்தது இக்குறையினைத் தீர்க்க இவ்வம்மையார் திருவுளம் கொண்டார். இதன் வெளிப்பாடாக 1949ம் வருடமளவில் புதியதேர் செய்யும் பணிகள் ஆரம்பமாயின தேர்வேலைகள் செய்யும் பொறுப்பு நீர்வேலியூர் வல்லிபுரம் சின்னையா ஆசாரியார் வசம் ஒப்பவிக்கப்பட்டது. தேர் செய்யும் பணிகள் இடம்பெற்று வந்த காலத்தில் தேரடி மண்டப வேலைகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன இவ் வேலைகளை வல்வெட்டி ஆறுமுகம் நல்ல தம்பி (பெரியநல்லாம்பி) என்பார் பெறுப்பு எடுத்துக் கொண்டார். 1951ம் ஆண்டு புதிய செய்கை தேர் ஆனி மாத உத்தர நட்சத்திரத்திற்கு இரண்டு நாட்களின் முன் வெள்ளோட்டம்

புத்தூர் மழவராயர் பாரம்பரியம்

விடப்பட்டு தேர் திருவிழா அன்று விசாலாட்சி சமேத விசுவநாதப் பெருமான் புதிய செய்கைத் தேரில் ஆரோகணித்துவர, சிதம்பரம் அம்மையாரின் அறப்பணியே காரணமாக அமைந்தது. அதனுடன் தேரடி மண்டபம் தேர்முட்டி என்பனவற்றையும் இப்பெருமாட்டி - சிதம்பரம் அம்மையார் நிறைவு செய்து அவரின் பிற்கால சந்ததியினர் சுவாமி தரிசனம் செய்ய வழி வகுத்தார்.

இவ் அம்மையார் இதனை விட வேறும் சில சில ஆலயங்களுக்கு சில தர்மங்களை செய்துள்ளார். சிறுப்பிட்டி ஸ்ரீ இராசஇராஜேஸ்வரி அம்பாள் ஆலயத்தின் துர்க்கை கோயில் பிரதிஸ்டை இவரது முன்னேரால் செய்யப்பட்டது. அதனால் துர்க்கை பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்ட தினத்தில் துர்க்கைக்கு விசேட அபிஷேக பூசை ஆராதனை இச்வம்மையாரது பெயரால் மேற்கு கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வம்மையார் இந்த நிகழ்வின் செலவுகளுக்கென நிலம் வழங்கியுள்ளார். இதே போன்று புத்தூர் காரைக் கூடல் வைரவ சுவாமி கோவில், புத்தூர் தகரம் பிள்ளையார் கோவில் என்பவற்றின் விழா உபயங்களிலும் இவ்வம்மையாரது நன் கொடைகள் உள்ளன. தகரம் பிள்ளையாரின் ஆவணி சதுர்த்தி உயரம் இவ்வம்மை பெயரில் இடம் பெறுகிறது. இத் தேவைக்கென தோட்ட நிலம் புத்தூரில் நன் கொடை செய்யப்பட்டு அதன் வருமானங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இந்த அம்மையார் தன் காலத்தில் கொடிகாமம் கச்சாய் பகுதியில் புத்தூர் சிவன் கோவிலுக்கு தர்மசாதனம் செய்யப்பட்ட தென்னந் தோட்டத்தினை (ஒரு பகுதி) நன்கு பரிபாலித்து அதன் வருமானத்தைக் கொண்டு கோவிலின் நித்திய நைமித்தியங்களை கவனித்து வந்தார். இவ்வாதனங்களின் வளங்கள் அண்மைய வன்செயல்கள், இடப்பெயர்வு களுக்கு முன்னரேயே அழிந்துவிட்டன. அதனால் அக்காணியும் அரசினர் உத்தரவுடன் விற்பனை செய்யப்பட்டது.

மழவராயர் பரம்பரையில் உதித்து அறப்பணிகள் செய்த மற்றுமொரு பெண்மணிதான் சின்னத்தங்கச்சிப்பிள்ளை குமாரசாமி அவர்கள். இவர் மழவராயருடன் பிறந்த ஒரு பெண் பிள்ளையின் வாரிசு ஆவார். மழவராயரின் ஒரு சகோதரி சுப்பிரமணியம் என்பாரை மணந்து சிற்றம்பலம், ஐயாத்துரை என இரண்டு ஆண் பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார். ஐயாத்துரை உமைஅம்மை என்பாரை மணந்து பெற்ற பிள்ளையே சின்னத்தங்கச்சிப்பிள்ளை ஆவார். மட்டுவில் இராமலிங்கம் என்பாரின் மகன் குமாரசாமியை திருமணம் பூண்டு வாழ்ந்து வரும் நாளில் குமாரசாமி நோய் காரணமாக இறக்க, இப் பெண்மணி இறைவனிடம் அன்பு பூண்டு நித்திய விரதமிருந்து கோயில் பணிகளை செய்து வந்தார்.

இப் பெண்மணி புத்தூர் தகரம் பிள்ளையாரிடம் அன்பு பூண்டவர் அதனால் தகரம் பிள்ளையார் கோவில் கட்டப்பட்ட காலத்தில் அக் கோவில் அமையவென நிலம் வழங்கியவர். இவருடன் இணைந்து இவரின் உறவினர்களான அருணாசலம் கனகசபை கனகசபை முத்துக்குமாரு என்போரும் நிலம் வழங்கினர். இக் கோவிலின் மகோற்சவத்தில் தேர்த்திருவிழா உபயகாரராக குமாரசாமி சின்னத்தங்கச்சிப்பிள்ளை முத்துக்குமாரு சண்முகசுந்தரம் என்போர் அமைந்துள்ளனர். இத் திருவிழா தற்போது மு. சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் உபயமாக அவரது வழித்தோன்றல்களால் செய்யப்பட்டு வருகிறது.

இவ்வம்மையார் புத்தூர் சிவன் கோவிலிலும் தன் அறப்பணிகளை மேற்க் கொண்டார். அதாவது புத்தூர் சிவன் கோவிலில் எழுந்தருளி அருள்பாலிக்கும் சிவகாமி அம்பாள் சமேத நடராசப் பெருமானுக்கு நடேசர் அபிசேக நாட்களில் மாவிளக்கு நிர் வேர்த்தியம் இட்டு வந்தார். நடராசப் பெருமானுக்கு பென்னாலான பூ நாலையும் இவ்வம்மையாரே இட்டு வழிபட்டதாகவும் அறிய முடிகிறது. அப்பூநூல் இன்றில்லை என்ன நடந்ததென யாரும் அறியார். சிவன் கோவிலின் ஆடிப் பூரபட்ச அம்மாள் மகோற்சவத்தில் பூங்காவனத் திருவிழாவினை அம்மையார் ஆரம்பித்து நடாத்தி வந்தார். பூங்காவன

திருவிழாவன்று பகல் அம்மைஅப்பருக்கு ஸநபன அபிஷேகம் செய்து பின் இரவு அம்பாளை வனத்தில் கொலு இருத்தி பின்னர் சிவபெருமான் அம்பாளைத் தேடி வனத்திற்கு வந்து அவரை அழைத்து கோவில் சென்று அங்கு திருக்கல்யாணம் பண்ணி ஏற்கும் காட்சி மிக அற்புதமாக இடம் பெறுவதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் இந்த அம்மையார் தனது நிதியைக் கொண்டு செய்தார் அதனைத் தொடர்ந்து அம்மையப்பர் அழகிய பூந்தாண்டிகையில் மணக்கோலத்தில் விசேட மேள தாள வாத்தியத்துடன் திருவீதியுலா வரும் காட்சி கண் கொள்ளாக் காட்சியாக அமைவது வழமை. பூங்காவனம் அமைப்பதற்கென இந்த அம்மையார் காட்டுக் கம்புகளையும் பணம் மரங்கள், சலாகைகளையும் கூட தயாரித்து வைத்தார் அவற்றில் ஒரு கம்போ பனைமரமே இன்று இல்லை அனைத்தையும் அழிய விட்டு விட்டனர் என்று கூறுவது கடினம். இப் பொருட்களை கட்டிக்காக்க ஆலய அறங்காவலர்களோ, அல்லது உபயகாரர்களே தவறிவிட்டனர் என்று கூறுவதில் நியாயமிருப்பதாக நான் உணர்கின்றேன். இக்கோவில் பூங்காவன உற்சவ செலவுகளுக்காக யாழ்ப்பாணம் காங்கேசன்துறை வீதியில் அமைந்த ஒரு கடைக்கட்டிட வாடகையில் ஒரு பகுதியை இவ் அம்மையார் நன்கொடை செய்துள்ளார்.

இவ்வம்மையாரின் மகோன்னத பணியாக உள்ளது புத்தூர் சிவன் கோவிலுக்கென இவரால் அன்பளிக்கப்பட்ட திரு மஞ்சமாகும். இது 1955/56ம் ஆண்டுக் காலத்தில் இவ்வம்மையாரது நிதியைக் கொண்டு செய்யப்பட்டது. இந்த மஞ்சத்தின் அமைப்பு வேலைகளை நீர்வேலி வல்லிபுரம் சின்னையா ஆசாரி மேற்கொண்டார். அவருக்கு உதவியாக மஞ்சத்தில் பதிக்கப்பட வேண்டிய உரு நாடுகள் மற்றும் முகுர்த்தங்களைச் செய்வதற்கென தென் இந்தியா கன்னியாகுமாரி மாவட்டம் சுசீந்திரத்தைச் சேர்ந்த இராம சுப்பிரமணியம் ஆசாரி அம்பலவாணர் ஆசாரி என்னும் இரு ஆசாரியார்கள் வரவழைக்கப் பட்டனர். மஞ்சத்தின் வேலைகள் நிறைவடையும்வரை அவர்கள் புத்தூரில் வசித்து வந்தனர் இவ் வேலைகளை இவ்வம்மையார் சார்பாக சிற்றறம்பலம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மேற்பார்வை செய்து உதவிகளையும் செய்து வந்தார்.

புத்தூரில் அறப்பணிகளை மேற்கொண்ட இன்னுமோர் பெண்மணி திருமதி வள்ளிப்பிள்ளை ஆவார். இவர் வள்ளல் மழவராயர் கந்தயாவின் பிரிய பத்தினியாவார். வள்ளிப்பிள்ளை புத்தூர் சிவன் கோவிலடி முதலியார் வளவு கதிரேசர் சின்னையா பரம்பரையில் உதித்தவர். சின்னையா என்பாரின் மகன் மயில்வாகனம் மகன் நொத்தாரிசு கந்தையா தனது தாய் மாமன் மகளை மணம்புரிந்து பெற்றெடுத்த பிள்ளைதான் வள்ளிப்பிள்ளை. வள்ளிப்பிள்ளை அம்மையாரின் மண வாழ்வில் சந்ததி பெருகவில்லை. அதனால் அவர் புத்தூர் சோணையன் வளவு சரவணமுத்து கனகரத்தினம் என்பாரின் மகளை வளர்த்து அவரது உரிய பருவத்தில் அவருக்குரிய கடமைகளை நிறைவேற்றினார்.

வள்ளிப்பிள்ளை அம்மையார் தன் கணவரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட புத்தூர் ஸ்ரீசோமஸ்கந்த அன்னசத்திரத்தில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்ட ஸ்ரீ கதிர்வேலாயுதப் பெருமானுக்கு கந்தபுராணம் பாராயணம் பயன் சொல்லல் என்பனவற்றை நிறைவேற்றியவர் ஆவார். சுமார் 12 வருடகாலமாக அதனை இனிதே நிறைவேற்றியவர் கந்தபுராணம் பாடப்பட்டு பயன் சொல்லப்படும் காலத்தில் தன்னிடம் வரும் அடியார்களுக்கு திருவழுது செய்யும் கடமையை தன் தலையாய கடமையாகப் பேணியவர். இதேபோல நல்லூர் கதிர்வேலாயுத சுவாமி அன்னசத்திரத்தில் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்ட கதிர் வேலாயுத சுவாமியர்க்கு நித்திய பூசை செய்யபடுவதற்கான ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டு சிவ ஸ்ரீ சங்கரபால சுவாமிகளை அப்பூசைகளை நிறைவேற்ற நியமித்திருந்தார். நல்லூர் கதிர் வேலாயுத சுவாமி அன்னசத்திர வளவினுள் கஸ்ட நிலையிலிருந்த சில குடும்பங்கள் குடியிருப்பதற்கும் உதவினார். இதற்கு அன்னசத்திரத்தின் ஏனைய பங்களாளும் ஒத்திசைந்தனர்.

வள்ளிப்பிள்ளை கந்தையா அவர்கள் காரைக்கூடல் நடராஜ இராமலிங்க வைரவ சுவாமி கோயில் நவராத்திரி பூசையில் மூன்றாம்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

பூசையை செய்வதற்கும், சிறுப்பிட்டி ஸ்ரீ இராஜராசேஸ்வரி அம்மன் கோவில் நவராத்திரி விழாவின் லட்சுமி பூசையை செய்வதற்கு சில கட்டளைகளை தனது சொத்துக்களை தர்மசாதனம் பண்ணி நிறைவேற்றினார். இக்கட்டளைகளின் நிறைவேற்றுனர்களாக திரு செல்லத்துரை மகேஸ்வரன், திருமதி பரமேஸ்வரி மகேஸ்வரன் ஆகியோரை நியமித்துள்ளார்.

திருமதி வள்ளிப்பிள்ளை கந்தையாவின் முக்கியமான கட்டளை உபயம் புத்தூர் விசாலாட்சி உடனம் விசுவநாத சுவாமி கோவில் மார்கழி மாதப் பூசையும் திருவெம்பாவை பூசையும் ஆருத்தர தரிசன உற்சவமுமாகும். திரு மழவகந்தையனார் இதனை தனது உபயமாக செய்து வந்தார். அவர் இறக்க அவர் தர்மபத்தினியார் அக்கட்டளை உபயத்தை மேற்கொண்டார். திருமதி வள்ளிப்பிள்ளை 1963ல் காலமாகியதன் பின் திரு மகேஸ்வரனும் திருமதி பரமேஸ்வரி மகேஸ்வரனும் அக் கட்டளையினை நிறைவேற்றி வந்தனர். தற்போது திருமதி.கோமளா தமிழ்ச் செல்வன் அவர்கள் இக் கட்டளை உபயத்தினை மோற்கொண்டு வருகிறார்.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியத்தில் மழவராயரின் பூட்டன் முறையான சிவ சம்பு சிற்றம்பலமும் அறப்பணிகளில் முக்கிய இடம் வசிக்கிறார். மழவராயர் ஏற்றிய சைவ பாரம்பரிய ஒளியை அணையவிடாது காத்த பெருமை இவரைச் சாரும் சிறந்த சிவபக்தராக விளங்கிய சிற்றம் பலம் அவர்கள் கோவில் நித்திய நைமித்தியங்களைச் செல்வனே நடாத்தி வந்தார் பெருமகன் மழவராயரோ அன்றேல் வள்ளல் கந்தையாவோ தங்கள் தர்ம சாதனங்களின் கூறி வைத்த விடயங்களை இம்மியளவும் பிசகாது சொல்லியபடி கைக்கொண்டவர் இவர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டினுள் இவர் தரிசனம் பண்ணாத கோவிலே இல்லை என்று கூறும்ளவுக்கு சகல கோவில்களையும் தரிசனம் பண்ணியவர். எளிமையான கோலத்துடன் பகட்டில்லாது வாழ்ந்த உருத்திராட்சதாரியாவார்.

எனக்கு இப்போதும் நல்ல ஞாபகம் உள்ளது நல்லூர் கந்தசாமி கோவில் உற்சவம் கீரிமலை நகுலாம்பிகா சமேத நகுலேஸ்வரப் பெருமானது உற்சவம் வல்லிபுர ஆழ்வார் சுவாமியின் உற்சவம் ஆகிய கோவில் உற்சவ காலங்களில் திருமுறைப்புத்தகங்களை அச்சேற்றி இலவசமாக பக்தர்களுக்கு விநியோகிக்கும் பண்பாடு இவரிடமிருந்தது. கந்த சஷ்டிப் பாடல்கள், நடராசப்பத்து, சிவபுராணம், கந்தர் அலங்காரம் ஆகிய பாடல்களை அச்சேற்றி தனது தந்தை, பேரன், பேத்தி ஆகியோர் தினமும் பாராயணம் பண்ணும் நூல்கள் இவை என்று முகவுரை செய்து பிரசுரம் செய்து விநியோகிப்பார் கீரிமலை சடையம்மா மடத்தடி சிவலிங்கக் கோவிலில் சிவபுராணம் சம்பந்தர் தேவாரம், திருப்புகழ் என்பவற்றை அறிஞர் பெருமக்களைக் கொண்டு பாடுவித்து இன்புறுவார். அவ்வாறு பாடும் அன்பர்களை திருவமுது செய்வித்து இயன்ற பண உதவியும் செய்து அனுப்புவார். இதேபோல வில்லாண்டி பிள்ளையார் கோயிலில் விநாயகர் அகவல், விநாயக சஷ்டி பாடல்களையும் விநாயக புராணத்தையும் வாரம்தோறும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பாடுவித்து விநாயகரை தொழுதவர் இவற்றை தனது சொந்தப் பணத்திலேயே மேற்கொண்டார்.

மழவராயர் கந்தையா என்போரால் கூறப்பட்ட தர்மசாதனச் செயற்பாடுகளைச் ஒழுங்காக செய்தவர் இவர். முக்கியமாக அறுபத்து மூவர் குருமுசையை தன்னால் இயன்ற வரை நிறைவாகச் செய்தவர். யாழ்ப்பாணத்தில் பெரிய புராண கலாச்சாரம் பரவும் வகையில் நாவலர் பெருமான் பெரும் பாடுபட்டார். அவரின் பணிகளை தொடரும் பெறுபேறு பெற்ற நாவலர் பரம்பரையிலில்லாத ஒரு பரம்பரை புத்தூர் மழவராயர் பரம்பரையே என்று கூறின் மிகையாகது மழவராயர் ஏற்றிய சைவ ஒளி இன்னும் சுடர் விடுகிற தென்றால் அதற்கு பங்களிப்புச் செய்தவராக சிற்றம்பலம் அவர்கள் உள்ளார்கள். மழவராயர் பரம்பரையில் இல்லாத ஆனால் அப்பரம்பரையுடன் உறவு பூண்ட சில அன்பர்களும் அறுபணிகள் செய்துள்ளனர். அவர்களுள் திருமதி மாரிமுத்துப்பிள்ளை பொன்னையா முக்கியமானவர். இவர் புத்தூர் கிழக்கு ஈஸ்வரன் தேவஸ்தானம் அமைந்துள்ள காணியின் சொந்தக்காரர். இவருடன்

புத்தூர் மழவகந்தையா பாரம்பரியம்

திரு சுப்பிரமணியம் சதாசிவமும் அதன் பங்காளர் இருவருமாகச் சேர்ந்து அக்காணியினை அக் கோயிலின் பரிபாலனத்திற்கு வழங்கியுள்ளனர். திருமதி மாரிமுத்துப்பிள்ளை தனது உரிமையான காணி ஒன்றில் பூந்தோட்டம் அமைத்து அப் பூந்தோட்டத்தின் மலர்கள் புத்தூர் விசாலாட்சி உடனமர் விசுவநாதசுவாமியின் நித்திய நைமித்தியங்களுக்குக் கிடைப்பதற்கான ஒழுங்குகளை செய்துள்ளார். இவ்வம்மையார் செய்த மற்றுமொரு தொண்டு என்னவெனில். புத்தூர் சிவன்கோவிலில், கோயில் கொண்ட ஸ்ரீ இராசராஜேஸ்வரிக்கு தனித் தங்கத்திலான அங்கியை செய்து அம்பாளுக்குச் சாற்றி வழிபட்டு ஆனந்தித்தமையாகும். இவ்வம்மையார் பூந்தோட்ட பராமரிப்புக்கென நீர்ப்பம்பி ஒன்றை நன்கொடை செய்திருந்தார். அப்பம்பி செயலிழக்க அப் பூந்தோட்டத்திற்கு மின் இணைப்பு மூலம் நீர்பாச்ச ஒழுங்குகளைச் செய்திருந்தார். இவற்றுடன் இவைதவிர ஆவரங்கால் பாணிகலட்டி ஞானவைரவர் கோயிலுக்கும் இப் பெண்மணியும் திரு சுப்பிரமணியம் சதாசிவமும் தமது காணிகளை நன்கொடை செய்துள்ளனர். திரு சதாசிவம் அவர்கள் தகரம்பிள்ளையார் கோயிலில் சந்தான கோபாலர் பிரதிஸ்டை செய்யப்பட உதவியவராக உள்ளார் புத்தூர் சிவன் கோவில் நவராத்திரி விழா மூன்றாம்நாள் பூசை இப் பெருமகனாரின் அறக்கட்டளையாக நடைபெறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. இங் அறப்பட்டியலிலே இன்றுமோர் பெண்மணி குறிப்பிட வேண்டியவர். அவர்தான் கந்தையா நாகரத்தினம் ஆவார். இவர் புத்தூர் தகரம் பிள்ளையார் கோவிருக்கு ஸ்தம்ப மண்டபக் கொட்டகையிடுவதற்கு உதவியவர்.

மேலே தெரவிக்கப்பட்ட விடயங்கள் எமது ஊரில் இடம் பெற்ற சமய முக்கியத்துவமான விடயங்களாக பிற்கால சந்ததிகளை இது விடயத்தில் ஊக்குவதாக உள்ளன. அவை காலத்தால் அழியாதவை.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

8. குல முறைத் திருமணங்கள்.

எம் முன்னோர்கள் தமது குல விருத்திக்காக தாமே வழி கண்டனர். அவர்கள் பெரும்பாலும் தம் திருமணத் தொடர்புகளை தமது உறவினர்களுடன் மட்டும் வைத்திருக்க தலைப்பட்டனர். இப்படியானதொரு மனோபாவம் வளர அன்றைய சூழலே அடிப்படையாக அமைந்தது. முக்கியமாக போக்குவரத்து வசதிகள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாக காணப்பட்டது. தமக்குத் தெரியாத ஒரு இடத்தில் அவ்வாறான தொடர்புகளை ஆரம்பிப்பதற்கு தேவையான அறிமுகங்களை பெறுவதிலும் சில சிக்கல்கள் காணப்பட்டன. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக தாம் ஏன் தமக்குத் தெரியாத குழுவினருடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கும் அங்கு நிலவியது. தம் தனித்துவங்களை தாமே காத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற கொள்கையுடன் வாழ்ந்து வந்ததுவுமே காரணங்களாக அமைவதை நாம் காணலாம்.

தம் குலத்துக்குள்ளேயே தமது உறவுகளைப் பேணும் முறையானது புத்தூரின் பாரம்பரியமாக போற்றப்பட்டது. பண்டு தொட்டு புத்தூர் மக்களது முக்கியமாக புத்தூர் மழவராயர் பரம்பரையினர் தமது உறவுகளை தம் உறவுக்குள்ளேயே வைத்துக்கொண்டனர் முக்கியமாக மழவராயர் குடும்பத்தின் திருமண தொடர்புகள் புத்தூர் சிறுப் பிட்டி, புன்னாலைக்கட்டுவன், கிராமங்களுக்கென மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. அதனால் தம் தனித்துவங்களையும் காத்து வரச்சந்தர்ப்பம் ஏற்பட்டது புத்தூர் மழவராயர் பரம்பரை எமது அறிவுக்கெட்டியவரை சேதுராயன் காலத்திலிருந்து (1690ன் பின்) ஆரம்பிப்பதைக் காணமுடிகின்றது. சேதுராயன் காலம் முதல் இன்றைய தலைமுறை வரை சுமார் ஒன்பது தலைமுறைகள் கடந்து விட்டன எனவே இவ் விடயங்களை நாம் சற்றுப் பார்வையிடலாம்.

சேதுராயன் காலம் முதல் சிற்றம்பலமணியகாரன் காலம் வரை ஆண் அடிபற்றி அறிய முடிந்ததேயன்றி பெண் அடிபற்றி அறிய முடியவில்லை இருந்தபோதும் சிற்றம்பல மணிகாரனின் காலத்தின் பின் அவரது பிள்ளையின் காலத்திலிருந்து பெண் அடிபற்றிய தகவல்களும் காணக்கிடக்கின்றது. சிற்றம்பலமணியகாரனின் பிள்ளைகளது குலமுறை உறவுகளை நாம் பார்க்கும்போது முதலில் மணியக்காரனின் மூத்தமகனான வைத்திலிங்கம் பற்றியே கூறவேண்டியுள்ளது. இவர் தனது தாய்வழி உறவுக்காரர் பொண்ணான சிவகாமசுந்தரி என்பவரை மணம்பரிந்து வாழ்ந்த காலத்தில் கந்தையா என்றொரு மகனை பெற்றெடுத்தார். கந்தையாவும் தனது உறவுமுறையில் அம்பிகைப்பிள்ளை என்ற பெண்ணை மணம்புரிந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் பேறாக சிற்றம்பலம் தங்கம்மா என்று இரண்டு பிள்ளைகளின் தந்தையாகினார். இந்த இரண்டு பிள்ளைகளில் மூத்தவர் சிற்றம்பலம். இவர் சிறுப்பிட்டி முருகுப்பிள்ளை என்பவர் மகள் செல்லப்பிள்ளையை மணம் புரிந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் பேறாக நடராசா என்ற ஒரே ஒரு ஆண் மகவை பெற்றெடுத்தார். இவரே தம்பி நடராசாவென பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்டவர். புத்தூர் கிராமசபைத் தலைவராக நீண்ட காலம் பதவி வகித்தவர். இவரின் ஒரே ஒரு மகனே தில்லைச்சிற்றம்பலம் ஆவார். இவருடன் நான்கு பெண் பிள்ளைகளும் உள்ளனர். சிற்றம்பலத்துடன் உடன்பிறந்த தங்கம்மா என்பார் தனது உறவு முறைக்காரரான சங்கரப்பிள்ளை தில்லைநாதர் (பதிவுகாரர்) என்பவரை கரம்பற்றி வாழ்ந்த வாழ்வின் பேறாக சுப்பிரமணியம் (பதிவுகாரர்) மாணிக்கவாசகர் (கல்விப்பணிப்பாளர்) உட்பட நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தார். இந்தப் பரம்பரையில் உதித்தவர்களே இராசம்மா சிவகாமிப்பிள்ளை என்போர் ஆவர். தங்கம்மாவின் கணவர் தில்லைநாதர் உடுவில் அம்பலவாணர் வழிவந்த அருணாசலம் என்பாரது மகனாவார். அருணாசலத்தின் சகோதரர் சுவாமிநாதர் ஆவார். இவர் புத்தூர் பெரிய தோட்டம் தங்கம்மா என்பாரை மணமுடித்தவர். இந்த அருணாசலம் சுவாமிநாதர் ஆகியோரின் முன்னோர் சோனையன்வளவு அம்பலவாணர் பரம்பரையின் உறவுக்காரராக உள்ளனர் என்று அறிய முடிகிறது.

தில்லைநாதன் சுப்பிரமணியம் இரு தார உறவு கண்டவர். முதல்த்தாரம் புன்னாலைக்கட்டுவன் சிவகாமிப்பிள்ளை ஆவார். மற்றவர் புத்தூர் மயில்வாகனம் அம்பலவாணர் மகள் இளையபிள்ளை ஆவார். தில்லையம்பலவாணர், தில்லைச் சிவலோகநாதன், அமரர் பரமேஸ்வரன் நாராயணமூர்த்தி என்போர் பிள்ளைகள். தில்லைநாதர் மகன் மாணிக்கவாசகர் சுன்னாகம் உடையார்வளவு துரையப்பா மகள் ஞானாம்பிகையை மணந்து 6 பிள்ளைகளுடன் வாழ்ந்து காலமாகிவிட்டார். பிள்ளைகள் இப்போது கனடாவில் வாழ்கிறார்கள்.

சிற்றம்பலம் மணியகாரரின் இரண்டாவது மகன் முத்துசாமி என்பவர். இம் முத்துச்சாமி புத்தூர் பெண்ணான சாந்தநாயகம் என்பாரை மணந்து மூன்று ஆண்பிள்ளைகளையும் மூன்று பெண்பிள்ளைகளையும் பெற்றெடுத்தார். இவர்களுள் மூத்தபிள்ளை சிற்றம்பலம் என்பார். சிற்றம்பலம் புத்தூர் தெற்கு இறை சின்னையா என்பாரின் பரம்பரையில் உதித்த சுப்பிரமணியம் பரிபூரணம் என்பாரின் மகளான வள்ளிப்பிள்ளையை மணங்கண்டு பெற்ற பிள்ளைகளே முத்துச்சாமி, சுப்பிரமணியம் (இலண்டன்) சின்னம்மா (மட்டுவில் நடுவில் அப்பா மனைவி) கண்மணி (சிவலிங்கம் மனைவி) இவர்களின் வழித்தோன்றல்களாக திருநாவுக்கரசு (கி.ச.தலைவர்) கணேசன் (ஆசிரியர்), சிற்றம்பலம், புருஷோத்தமன், ஸ்ரீஸ்கந்தராசா (நாதன்) மற்றும் காலம்சென்ற சேனாதிராசா, அமரர் இராமலிங்கம், சோதிப்பிள்ளை இன்னுமோர் பெண்பிள்ளை என்பாரே பிள்ளைகள்.

முத்துச்சாமியின் அடுத்தபிள்ளை தில்லைப்பிள்ளை என்பார் இவருக்கு (அம்மாச்சி) என ஒரு பெண் இருந்தார். அவரை புத்தூர் சின்னையா பரம்பரையில் உதித்த கனகசபை மாணிக்கவாசகர் (உடையார்) மணந்து கொண்டார். முத்துச்சாமியின் மூன்றாவது மகன் இராமநாதன் ஆவார். இவர் வழக்கறிஞர் ஆக தொழில் கண்டவர்.

புத்தூர் கிராமசபையின் முதலாவது தலைவராயும் பதவி வசித்தார் இவர் உடுப்பிட்டி பெரும் பற்றுப்பகுதி நிலைச்சு வந்தார். இராமலிங்கம் மகள் திலகவதி என்பாரை மணந்து பெற்று ஒரேபிள்ளை தான் குணசிங்கம். இவர் ஓர் பட்டதாரி லண்டன் சென்று வழக்குரைஞர் கல்வி பெற்று வழக்குரைஞர் ஆகி ஆங்கில பெண்மணி ஒருவரை மணம்புரிந்து அங்கே வசித்து வருகிறார்.

முத்துச்சாமியின் பெண் பிள்ளைகளுள் மூத்தவர் குலசேகரம்பிள்ளை இவரே பெரியதோட்டப் பேத்தி என அழைக்கப்பட்டவர். இவர் தாமோதரம்பிள்ளை என்பாரை மணந்து கண்ட வாழ்வில் இராசநாயகி என்ற பெண்ணை பெற்றெடுத்தார். இவர் புன்னாலைக்கட்டுவன் ஊரைச்சேர்ந்த கந்தையாவை மணந்து கண்ட வாழ்வில் உதித்தவர்கள் தான் நாகரத்தினம் (பெரியதோட்டம்பிள்ளை) திருஞானசம்பந்தர் (சங்கமனேச்சர்) குமாரசாமி (நடுவில்) பத்மநாதன் (கி.ச.உறுப்பினர்) என்போராவார். முத்துச்சாமியின் அடுத்த மகள் நல்லபிள்ளை ஆவார். இவர் மட்டுவில் இராமலிங்கம் என்பாரை மணந்து சந்திரசேகரம் குமாரசாமி என இருவரைப் பெற்றெடுத்தார். அவர்களுள் சந்திரசேகரத்தின் பரம்பரையினர் புத்தூர், சிறுப்பிட்டி, இருபாலை, கொழும்பு, இலண்டன் முதலாம் இடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். குமாரசாமி வம்சாவழியிற்றிக் காலமாகிவிட்டார். முத்துச்சாமியின் இராசநாயகி யாழ் வண்ணார்பண்ணை நொத்தாரிகு தம்பையாபிள்ளையை மணந்து வாழ்ந்த வாழ்வின் பயனாக பிரபல அரச சட்டத்தரணியாக பயின்று புகழ் பரப்பிய முத்துச்சாமிப்பிள்ளை உதித்தார். அவரின் வழித்தோன்றல்கள் யாழ்ப்பாணம் கொழும்பு நகர்களிலும் அமெரிக்க நாட்டிலும் வாழ்கின்றனர். முத்துச்சாமியின் இன்னுமோர் மகன்தான் இராமநாதர் ஆவார். இவர் ஓர் அப்புக்காத்தாக கடமையாற்றியவர். புத்தூர் கிராமசபையின் முதலாவது தலைவராக 1920இல் தெரிவு செய்யப்பட்டவர். இவர் உடுப்பிட்டி ஊரைச்சேர்ந்த

திலகவதி என்பாரை மணந்து பெற்ற பிள்ளைதான் குணசிங்கம் ஆவார். இவர் பட்டதாரியாக பயின்றிருந்த காலத்தில் சட்டத்தரணி படிப்பில் நாட்டம் கொண்டு இலண்டன் சென்றிருந்தபோது அங்கு மேலைத்தேயப் பெண்ணை மணந்து வாழ்ந்து வருகிறார்.

சிற்றம்பல முதலியாரின் மூன்றாவது பிள்ளைதான் மழவராயர். இவர் புத்தூர் முதலியார் வளவு சின்னையாமகள் சின்னத்தங்கச்சிப் பிள்ளையை மணந்து கண்ட மணவாழ்வில் மூன்று பிள்ளைகளைக் கண்டார். அவர்கள் முறையே சிதம்பரம், காமாட்சி, கந்தையா என்போராவர். மழவராயரின் சகோதரி தெய்வானைப்பிள்ளை குருக்கள் வளவு பரம்பரையில் உதித்த சுப்பிரமணியம் என்பாரை மணங்கண்டு வாழ்ந்த வாழ்வில் பெற்ற பிள்ளைகளுள் மூத்தவர் சிற்றம்பலம் சிதம்பரத்தை திருமணம் புரிந்தார். இதன் பிரகாரம் சிவசம்பு, இராசபூபதி என இரு பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தனர். இதில் சிவசம்பு அவர்கள் சங்கரப்பிள்ளை தில்லைநாதர் மகள் மங்கையற்கரசியை மணந்து கண்ட வாழ்வில் சிற்றம்பலம் பராசக்தி என இரு பிள்ளைகள் பிறந்தனர். இவர்களின் வாரிசுகளே தற்போது கோவில் தர்மகர்தாவாகவும் கல்லூரித் தர்மகர்த்தா சபையிலும் விளங்குகின்றனர். சிற்றம்பல மணியகாரனின் மகள் தெய்வானைப்பிள்ளையின் அடுத்த மகன் ஐயாத்துரைக்கு சின்னத்தங்கச்சிப்பிள்ளை என்ற மகள் இருந்தார். இவர் மட்டுவில் குமாரசாமியை மணம் புரிந்து சந்ததியின்றி காலமாகிவிட்டார்.

குறிப்பு:- தயவுசெய்து மழவராயர் வம்சவிருத்தி விபரங்களை பார்வையிடுக.

புத்தூர் மழவ கந்தைய பாரம்பரியம்

9. மழவ கந்தையனார்- ஓர் மதிப்பீடு

எடுத்ததற்கெல்லாம் பழிசொல்லும் இவ்வுலகில் நல்லன செய்வதென்பது நிமித்தி வைத்த வாளில் நடப்பதனை ஒக்கும். தத்தமது சொந்தப் பொருள் தவிர்ந்த ஏனைய பொருட்களை பயன்படுத்தி பொதுவேலை, சமூகவேலை என எவர் எவர் செய்ய ஆரம்பித்தார்களோ அவர்களை உலகம் பழிசொன்னதேயன்றி அவர்கள் செய்த சேவையை இவ்வுலகு மெச்சத்தவறியது என்பது எமது கடந்தகால வாழ்வு கண்டு கொண்டிருக்கிற உண்மை என்றால் அது மிகையல்ல. இது பொதுவிதி பொதுச்சேவை குற்றம் குணம் என்பவற்றின் அப்பாற்பட்டதென்பனையாரும் புரிவதில்லை சைவ உலகின் விடிவெள்ளியாக அவதரித்து சைவமே தனது மூச்சென வாழ்ந்த ஆறுமுகநாவலர் சைவத்தையும் தமிழையும் பேணுவதற்கு அது சார்ந்த அமைப்புக்களை ஏற்படுத்தினார். சேர்பொன் இராமநாதன் இதேபோலவே நாவலர் பாணியில் தனது சேவைகளை வழங்கினார். தான் பிறந்த கிராமத்தில் சைவம் சைவ அனுட்டானம் பலப்படவும் கல்வியில் அனைவரும் முன்னேறவும் தம் பசியினை தீர்க்க அன்னசத்திரத்தினை அமைத்தும் அதன்மூலம் ஏழைகளின் பசிபோக்கியவரும் நல்லூர் கந்தக்கோட்டத்தில் கதிர்வேலாயுதசுவாமி அன்னசத்திரத்திரத்தை பரிபாலித்து பிற்கால சந்ததி பயனடையும் பொருட்டு அச்சத்திரத்தில் மாபெரும் சைவ ஆதினம் அமைத்து நிலைபேறான சேவைகளை வழங்க காரணமாக அமைந்தவருமான கொடைவள்ளல் மழவகந்தையனார் என்போரே தாம் செய்த சேவைகளின் பொருட்டு பழிச்சொல் கேளாத பெருமனிதர்களாக இறந்தும் இறவாத நாமத்துடன் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

புத்தூர் மழவகந்தையினார் இவ்வாறான தான தர்மங்களை செய்வதற்கு அவரை உறுத்திய காரணங்கள் பற்றி சிந்திக்கத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் அக் காரணங்கள் பற்றி முன்னைய அத்தியாயங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மழவராயர் கந்தையா பிறந்த காலப்பகுதியில் புத்தூரில் ஓர் சிவாலயம் இருக்கவில்லை. அங்கு காணப்பட்ட பாடசாலை மெதடிஸ்த மிஷன் அமைப்பினால் கிறிஸ்தவத்தை பரப்ப அமைக்கப்பட்ட பாடசாலையாகவே இருந்தது. ஆகவே நூற்றுக்குநூறு வீதம் சைவமக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதியில் ஒரு சைவப்பாடசாலை இல்லாமை என்பது ஒரு பெருங்குறையாக காணப்பட்டது. அதனை நிவர்த்திக்க கந்தைய வள்ளலின் தந்தை மழவராயர் சில முயற்சிகளை எடுத்தபோதும் அவரது முயற்சிகள் செயலுருப்பெற முன்பே அவர் காலமாகிவிட்டார்.

அக்காலகட்டத்தில் வலி. கிழக்கு பிரதேசத்தில் ஏழைகளது பசிபோக்கவல்ல அமைப்புகள் எவையும் காணப்படவில்லை. ஆகவே ஏழைகளின் பசியை போக்க ஓர் அமைப்பு மிக அவசியமென்ற தேவையும் அங்கு இருந்தது. முக்கியமாக போக்குவரத்து வசதி குறைந்த அன்றைய நாட்களில் கால்நடையாக வரும் ஏழைகள் பசி ஆற தாகசாந்தி பெற ஒரு நிலையம் அமைய வேண்டியது அவசியமாயிற்று.

மேலே கூறப்பட்ட அடிப்படை தேவைப்பட்டினை நிறைவு செய்யத் தேவையான சாதனங்களை ஊக்குவிக்க எமது இலக்கியங்கள் கூறும் இலக்கிய இலட்சணம் சார் காரணங்களும் காணப்பட்டன அவற்றினையும் நாம் பார்ப்பது அவசியம். மானியமுறைச் சமுதாய அமைப்பு நிலவிய அன்றைய காலகட்டத்தில் வர்ணாச்சிரதர்மம் என்பதன்படி உயர்குடிப் பிறந்தோர் தம் உயர் குடிப்பெருமையினை நிலைநாட்ட இப்படியான சேவைகளை செய்யவேண்டி நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர். இந் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு பக்கபலமாக அவ்வுயர் குடியார்களது பொருளாதாரபலமும் விளங்கியது. இதனை வள்ளுவர் திருக்குறளின் குடிசெயல்வகை என்ற அதிகாரத்தில் நன்கு கூறியுள்ளார். “என் உயர் குலப் பெருமைக்குரிய கடமைகளை செய்யான் ஒருபோதும் சோர்வடையான்” என்று அவ்வுயர் குடியான் கருதுவதாக வள்ளுவர்

கூறுகிறார். தம்குடிப் பெருமையை உயர்த்த தேவையான கடமைகளில் இடர்கள் கிடையாது என்று உணரப்படுவதால் மழவராயர் கந்தையா பல அறங்களை செய்திருக்ககூடும்.

அடுத்து இல்லார்க்கு நல்குவதே கொடை அந்த இல்லாமை என்பது கல்விசார்ந்தோ மத நம்பிக்கைசார்ந்தோ இருக்கலாம். எனவே கொடை செய்வதென்பது கோயில் பாடசாலை என்பவற்றை அமைத்து ஊர்மக்களது பாவனைக்கு திறந்து விடுவதனையும் கருதிநிற்பதனால் உயர் குடிப்பிறந்தோர் கொடை செய்ய முன் வந்தார்கள் இது மழவ கந்தையருக்கும் பொருந்தும்.

உலகமாந்தர் அனைவரும் அறம் செய்ய வேண்டுமென எமது நூல்கள் போதிக்கின்றன அறம் செல்வம் தரவல்லது மேன்மை மிக்கது அதனால் “அறம் செய்ய விரும்பேல்” என்கிறது எமதுநூல் அறம் என்பது பாவம், என்பவற்றிற்கு அப்பாற்றப்பட்டு கோபம், சினம், பொறாமை என்பவற்றிற்கப்பால் குற்றமற்ற சிந்தனையுடன் செய்யப்படுவது என்ற கருத்தும் உள்ளது. இக்கருத்தினை கந்தைய வள்ளலை கற்பித்த குருமார்களும் வலியுறுத்தி இருக்கலாம். ஏனென்றால் அன்றைய குருமார்கள் பழைய நூல்கள் கூறும் வழியிலே தம்மைப் பழக்கியவர்கள் ஆவர். அவர்கள் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்தல் என்ற மரபில் வந்தவர்கள் அதனால் கந்தையா அவர்களின் கல்வியின் தாக்கம் அவரை ஆன்மீக அறிவியல் வழிகளில் சிந்திக்க வைத்ததில் வியப்பேதுமில்லை. மழவராயர் பரம்பரையினரிடம் காணப்பட்ட பொருட்களிற்கு அளவே இல்லை அது அப்பரம்பரையின் கடின உழைப்பால் பெறப்பட்டது. அதனால் அப்பொருள் பேணப்பட வேண்டியிருந்தது. மழவராயர் கந்தையாவிற்கு பிள்ளைகள் இல்லை என்ற பெரும் குறையைவிட்டு அவ்வூரே கவலை கண்டது. அவரின் இடம் நிரம்பப்பட முடியாத இடமாக இருக்க வேண்டும். என்பது ஆண்டவன் கட்டளை என்றால் அதனை யார் தான் கேட்க முடியும்? வள்ளல் கந்தையா தன் தந்தையிடமிருந்து பெற்ற அப்பொருட்கள்

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

அனைத்தும் நீண்டு நிலைத்திருக்க வேண்டுமென விரும்பினார். அவர் தனது பொருட்களை உறவினர்களுக்கு வழங்கியிருக்கலாம். அது முடிவில் யாதொரு பயனுமின்றி அழிந்துவிடும் என்று நம்பினார். இதன் காரணமாகவே அவர் தான தர்ம சிந்தனைக்கு இடம் கொடுத்தார் அதன் வெளிப்பாடே கோவில், பாடசாலை அன்னசத்திரம் என்பவற்றின் உருவாக்கமாக காணப்பட்டது. அவற்றை அமைத்ததுடன் நின்றுவிடாது அவற்றின் பராமரிப்பிற்கான தர்மசாதனங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இச்செயற்பாடுகளை நாம் சற்றே பார்ப்போமானால் வள்ளலால் மனித மனங்களினின்றும் வேறுபட்டவராகக் காணப்படுகிறார். ஆசை, பாசம் என்பவற்றிற்கப்பால் வாழ்தல் என்பது நாம் உலகளாவிய வாழ்க்கையில் காணப்பட முடியாத நிலமையாகும். அதனால் கந்தைய வள்ளல் மாந்தருள் மாணிக்கமாக திகழ்கிறார்.

வள்ளல் கந்தையாவிடம் காணப்பட்ட பொருட்செல்வத்திற்கு அளவேயில்லை. அதனால் அவர் ஊதாரியாகவும் இருக்கவில்லை. மிகக் கடுமையாக சிக்கனம் பேணுபவராகவும் காணப்பட்டார். எந்தவொரு பொருளையும் அவர் தேவையற்றதெனக் கழித்தவரல்லர். இதனை அவரது செயற்பாடுகள் நாம் அறியக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். மானிப்பாய் வைத்தியசாலை கட்டப்பட்ட காலத்தில் அங்கு கழிக்கப்பட்ட ஓர் இரும்புக்கம்பியை கண்டுகொண்டார். அதனை எடுத்து தனது காருக்குள் வைத்துக்கொண்டார். அந்த நேரத்திலே கோவிலுக்கு அமைக்கப்பட்ட தீவர்த்திகள் செய்வதற்கு தேவையான மூலப்பொருளாக அதனைப் பாவித்துக்கொண்டார். வள்ளலாரின் வளவுகளில் இளநீர் மரங்கள் காய்த்தவண்ணம் இருந்தன தேவையானவர்கள் வந்து தம் தேவைகளைக் கூறி இளநீர் பறித்துச்செல்லும் வழக்கம் இருந்தது. அப்போது வள்ளலாரின் பத்தினியார் கொக்கைத்தடிக்கு உரிய இளநீர்க்காய்களை பிடுங்காதீர் ஏனையவற்றை பிடுங்குங்கள் என்று கூறுவார். இதன் கருத்து என்னவென்றால் மரத்தில் உள்ள காய்களில் கீழ்ப்பக்கமாக சாய்ந்த காய்களை கோவில் தேவைக்காக பெற்றுக் கொள்வதற்கு வசதியாகவே கொக்கைத்தடிக்கு எட்டும் காய்கள் என்று

விழித்துக்கொண்டார். அதனால் கோவில் அபிஷேகத்தேவைகளை முன்னிலைப்படுத்தியமையை எம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது அது அவர்களின் அறக்கொடையினமேல் அவர்கள் கொண்ட பாசமாகும்.

வள்ளலாரிடம் ஒரு சிறப்புக்குணம் என்றும் காணப்பட்டு வந்தது. அது அவர்களுடைய அடக்கப் பண்பும் பகட்டில்லா வாழ்வுமாகும். அவர் எங்கு சென்றாலும் நாலு முள வேட்டியையே விரும்பி அணிவார். ஒரு சால்வையை தோளிலே போட்டுக்கொள்வார். இதற்கு மேல் அவர் எதையும் விரும்பி அணிவதில்லை. அவரிடம் இருந்த செல்வத்திற்கு அவர் பகட்டாக வாழ்ந்திருக்கலாம். அதை அவர் விரும்பவில்லை. அவர் காட்சிக்கு எளியோனாக காரியத்திலே அக்கறை உள்ளோனாக சிக்கனமானவராக வாழ்ந்தார். அதனை தனக்குரிய அழகு என்றும் கருதினார்.

ஏழைகள் இறைவனை வணங்கவெனவும் தமது ஆன்மா ஈடேற்றத்தினை தேடவும் கோவில் ஒரு கருவியாக அமைந்ததுபோல் பாடசாலை ஏழைச்சிறுவர்களுக்கு கல்வி அளிக்க உதவியது. உலகில் எத்தனையோ புண்ணியங்களை செய்வதிலும் பார்க்க ஒரு ஏழையை கல்வியறிவு பெற வைத்தல் என்பது கோடி புண்ணியமென்பர். இங்கு அவரது ஊர் சிறார்கள், அயலூர் சிறார்கள் அனைவரையும் கல்வி பெற வைக்க அவரது பாடசாலை உதவியது. மறுபுறத்தில் அவரது கல்வித்தொண்டு அச்சமுகத்தின் மேம்பாட்டிற்கும் உதவுவதனை எம்மால் காணமுடிகிறது.

சமூக மேம்பாட்டினை ஏற்படுத்த கல்வியை அச் சமூகத்திற்கிட்ட மழவராயர்கந்தையா அவர்கள் பெரும் செயல்களை செய்து இட்டார் பெரியோர் என்ற நிலையினை எய்துவதைக் காணலாம் பழந்தமிழ் நூல்கள் ஒப்பாகும் மிக்காருமில்லா நிலையில் மக்களுக்கு தம்மையே வழங்கிய பெருமக்களை “இட்டார் பெரியோர்” என்று வாழ்த்தின.

இந்த நாடே கண்டிவாத கலியுககர்ணன் அவதாரமாக மழவராயர் கந்தையா புத்தூரில் வந்துதித்தார். அவர் வாழ்ந்த காலத்தில் ஊர் பல ஏற்றங்களைக் கண்டது. அதனால் ஊர் பலவழிகளில் சிறப்புப் பெறுவதாயிற்று. வள்ளலார் காலத்தில் புத்தூர் வட பிரதேசத்தின் வங்கியாகக் காணப்பட்டது. ஒரு தேவைக்கு அது பெரிய தொகை பணமாகக் இருந்ததால் அதனை புத்தூரில் தான் பெறச் செல்ல வேண்டும். என்று யாழ் மக்கள் கூறியதாக அறியமுடிகிறது. இதனை அமரர் சங்கரப்பிள்ளை தில்லைநாதர் கூறுவதாக அவரது மகன் சுப்பிரமணியம் எப்போதும் கூறுவார்.

புத்தூர் மக்களின் செழுமை வள்ளலார் காலத்திலே சிறப்புற்றிருந்தது. அதனால் புத்தூரின் வரலாறு வள்ளலார் காலத்தின் பின் எனவும் வள்ளலார் காலத்தின் முன் எனவும் இரண்டு பிரிவாகப் பிரித்து நோக்கப்பட வேண்டிய தேவையினை ஏற்படுத்திவிட்டது. இது ஒரு ஆராய்ச்சிக்குரிய விடயமாகிறது என்று சேவைக்கால ஆலோசகராக விளங்கிய திரு. செ. விஸ்வலிங்கம் தனது புத்தூர் பிரதேச கல்வி விருத்தியில் மழவராயரின் பங்கு என்ற நூலில் கூறியுள்ளார்.

அனைத்துச் சிறப்புகளும் ஒருங்கமைந்த ஒரு தவப்புதல்வரை புத்தூர் மண்ணில் உதிக்கச் செய்து அவரால் புத்தூரும் உலகும் சிறப்புப் பெறவும் ஈற்றில் அவர் புகழ் ஓங்கவும் காரணமாக இருந்த எல்லாம்வல்ல இறைவனை எம் சிவப்பிரானை வாழ்த்தி வழத்தி எனது கடமையினை நிறைவு செய்கின்றேன்.

♦♦♦♦♦

கல்லூரிக் கீதம்

சீர் பல ஏந்தி நம் அன்னையை நிகர்த்திரும் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தக் கல்லூரி
கார்நிகர் கொடையினன் மழவரின் மைந்தன் கந்தையவேள் தந்த கல்லூரி
ஏர் பெறு கலைகளை இலவசமாகவே ஈர்ந்தொளிர் மலரென இலங்கிருதி.
சீர் பண்பொடு நம் சிந்தையும் வாழ்வும் சிறப்புடன் மலர்ந்திட இலங்கிருதி.
வாழ்க வாழ்க வாழ்க வாழிய வாழியவே.

புத்தூர் மழவகந்தைய பாரம்பரியம்

180

Krishna Printers

Dr. Subramanigam Road, Chinnambam.